

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

PLENAIRE VERGADERING

HANDELINGEN 37

MIDDAGVERGADERING VAN WOENSDAG 24 APRIL 1996

ACTUELE VRAGEN

ACTUELE INTERPELLATIE

INTERPELLATIE

VLAAMSE GESCHILLENRAAD VOOR RADIO EN TELEVISIE - AANWIJZING LEDEN

BEROEP BIJ HET ARBITRAGEHOF TOT GEDEELTELIJKE VERNIETIGING

MET REDENEN OMKLEDE MOTIES - STEMMINGEN

MOTIE VAN AANBEVELING - STEMMING

Inhoud

Nr. 37

Woensdag 24 april 1996
Middagvergadering

	Blz.
Berichten van verhindering	1925
Actuele vragen (Regl. art. 81)	
Actuele vraag van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de namiddaguitzending van de film Conquest of Paradise door de BRTN	1926
Actuele vraag van mevrouw Sonja Becq tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over werkgelegenheid in de social profit-sector	1926
Actuele vraag van mevrouw Patricia Ceysens tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over diverse promotie-initiatieven van de Vlaamse regering	1927
Actuele vraag van mevrouw Mia De Schamphelaere tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de toelatingsproef voor burgerlijk ingenieurs	1929
Actuele vraag van de heer Paul Dumez tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de correcte uitvoering van de waterverdragen met Nederland	1930
Actuele vraag van de heer Robert Voorhamme tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over concurrentievervalsing in de baggersector door maatregelen van de Nederlandse regering	1931
Actuele vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de lessen Frans in het secundair onderwijs	1932
Actuele vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het vergunningsbeleid in de sector van de afvalolieverwerking	
Actuele vraag van mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het verlenen van een milieuvergunning aan de firma Maes-Eelen in Schoten	1933
Actuele vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over preventieve maatregelen om branden in natuurgebieden te voorkomen	
Actuele vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de bos- en heidebranden	1936
Actuele vraag van de heer Peter Vanvelthoven tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de IJzeren Rijn	1938

Actuele interpellatie (Regl. art. 83)

Actuele interpellatie van de heer Paul Van Grembergen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, en de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de invoering van de nieuwe spelling

1939

Sprekers : de heren Paul Van Grembergen, Gilbert Vanleenhove, Julien Demeulenaere, Tuur Van Wallendael, Ludo Sannen en minister Luc Van den Bossche

Interpellatie (Regl. art. 82)

Interpellatie van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het Waals-Brussels front inzake de verdeling van de aandelen in het Gemeentekrediet van België

1946

Sprekers : de heren Jean-Marie Bogaert, Herman Candries, Karel De Gucht, Herman De Loor, Emiel Verrijken en minister-president Luc Van den Brande

Vlaamse Geschillenraad voor Radio en Televisie

Aanwijzing van de negen leden

1952

Beroep bij het Arbitragehof tot gedeeltelijke vernietiging

1952

Met redenen omklede motie van de heren Marc Olivier en Bruno Tobback tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Marc Olivier in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het nakomen door de Vlaamse regering van de met redenen omklede motie van 27 januari 1994 tot besluit van de op 13 januari 1994 door de heer J. Van Eetvelt in commissie gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de inplanting van grote winkelcentra langs invalswegen en aan de rand van de steden

– 270 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

1953

Sprekers : de heren Patrick Lachaert, Bruno Tobback en mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht

Motie van orde

Persoonlijk feit

1955

Spreker : mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht

Met redenen omklede motie van de heren Marc Olivier en Bruno Tobback tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Marc Olivier in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het nakomen door de Vlaamse regering van de met redenen omklede motie van 27 januari 1994 tot besluit van de op 13 januari 1994 door de heer J. Van Eetvelt in commissie gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de inplanting van grote winkelcentra langs invalswegen en aan de rand van de steden

– 270 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming (Voortzetting)

1955

Sprekers : de heren Carl Decaluwé en Bruno Tobback

Motie van orde

Persoonlijk feit

1956

Spreker : de heer Steve Stevaert

Met redenen omklede motie van de heren Marc Olivier en Bruno Tobback tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Marc Olivier in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het nakomen door de Vlaamse regering van de met redenen omklede motie van 27 januari 1994 tot besluit van de op 13 januari 1994 door de heer J. Van Eetvelt in commissie gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de inplanting van grote winkelcentra langs invalswegen en aan de rand van de steden – 270 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2 Hoofdelijke stemming (Voortzetting) Sprekers : de heren Ludo Sannen, Francis Vermeiren, Filip Dewinter, Patrick Lachaert, André Kenzeler en Carl Decaluwé	1956
Met redenen omklede motie van de heren Johan Malcorps en Jean-Marie Bogaert tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Jos Geysels en Ward Beysen gehouden interpellaties tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector – 274 (1995-1996) – Nr. 1 Met redenen omklede motie van de heren Jan Penris en Emiel Verrijken tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Jos Geysels en Ward Beysen gehouden interpellaties tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector – 277 (1995-1996) – Nr. 1	
Met redenen omklede motie van de heren Hugo Van Rompaey en John Taylor tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Jos Geysels en Ward Beysen gehouden interpellaties tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector – 279 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2 Hoofdelijke stemmingen Sprekers : de heren Jos Geysels, Jean-Marie Bogaert, Steve Stevaert, Johan De Roo, André Denys, Jan Penris en Hugo Van Rompaey	1960
Met redenen omklede motie van de heer Johan Malcorps tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Johan Malcorps in commissie gehouden interpellatie tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over het voorkomen van astmatische en allergische aandoeningen, onder meer ten gevolge van de toegenomen luchtvervuiling – 281 (1995-1996) – Nr. 1 Hoofdelijke stemming Sprekers : de heren Gilbert Bossuyt, Johan Malcorps en André Denys	1970
Motie van aanbeveling van de heer Marc Van Peel, mevrouw Kathy Lindekens, de heren Herman Lauwers, Marino Keulen en Jos Stassen tot besluit van het op 26 maart 1996 gehouden debat over de beleidsnota Cultuur, gezin en welzijn in Vlaanderen. Werken aan netwerken in een menswaardige samenleving. Beleidsprioriteiten 1995-1999 – 129 (1995-1996) – Nr. 4 Hoofdelijke stemming Sprekers : de heren Filip Dewinter en Marc Van Peel	1972
Regeling van de werkzaamheden	1974

VOORZITTER : De heer Marc Olivier, eerste onder-voorzitter

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 14.15 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

AANWEZIG

Wilfried Aers, Yolande Avontroodt, Sonja Becq, Georges Beerden, Ward Beysen, Jean-Marie Bogaert, Gilbert Bos-suyt, Louis Bril, Jozef Browaeys, Herman Candries, Leo Cannaerts, Georges Cardoen, Jan Cauberghs, Patricia Ceysens, Joachim Coens, Marc Cordeel, Frank Creyelman, Carl Decaluwé, Etienne De Groot, Karel De Gucht, Leo Delcroix, Herman De Loor, Anny De Maght-Aelbrecht, Julien Demeulenaere, Jos De Meyer, André Denys, Paul Deprez, Herman De Reuse, Peter De Ridder, Johan De Roo, Mia De Schamphelaere, Peter Desmet, Roland Deswaene, Freddy De Vilder, Jacques Devolder, Philip Dewinter, Fred Dielens, Marijke Dillen, Michel Doomst, Vera Dua, Paul Dumez, Freddy Feytons, Jos Geysels, Johnny Goos, Brigitte Grouwels, Veerle Heeren, Patrick Hostekint, Pieter Huybrechts, André Kenzeler, Marino Keulen, Willy Kuijpers, Patrick Lachaert, Herman Lauwers, Jacques Laverge, Kathy Lindkens, Carlos Lisabeth, Marcel Logist, Dominiek Lootens-Stael, Jacky Maes, Johan Malcorps, Hugo Marsoul, Erik Matthijs, Lydia Maximus, Trees Merckx-Van Goey, Marc Olivier, Jan Penris, Stefaan Platteau, Leonard Quintelier, Didier Ramoudt, Ludo Sannen, Freddy Sarens, Johan Sauwens, Eddy Schuermans, Jef Sleenckx, Jos Stassen, Steve Stevaert, Felix Strackx, Guy Swennen, René Swin-

nen, John Taylor, Jacques Timmermans, Bruno Tobback, Maria Tyberghien-Vandenbussche, Arnold Van Aperen, Riet Van Cleuvenbergen, Walter Vandenbossche, Christiaan Vandenbroeke, Michiel Vandenbussche, Bart Vandendriessche, Ria Van Den Heuvel, Marleen Van der Poorten, Mark Vanderpoorten, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Paul Van Grembergen, Joris Van Hauthem, Mieke Van Hecke, Gilbert Vanleenhove, Sonja Van Lindt, Jef Van Looy, Dirk Van Mechelen, Gracienne Van Nieuwenborgh, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Marc Van Peel, Hugo Van Rompaey, Etienne Van Vaerenbergh, Peter Vanvelthoven, Roeland Van Wallegghem, Tuur Wal-lendael, Mandus Verlinden, Francis Vermeiren, Christian Verougstraete, Emiel Verrijken, Cecile Verwimp-Sillis, Robert Voorhamme, Frans Wymeersch.

AFWEZIG MET KENNISGEVING

Norbert De Batselier, Nelly Maes : gezondheidsredenen ;

Jaak Gabriels, Herman Suykerbuyk : buitenslands ;

Johan Weyts : ambtsverplichtingen.

AFWEZIG ZONDER KENNISGEVING

Leo Goovaerts.

ACTUELE VRAGEN (Regl. art. 81)

Actuele vraag van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de namiddaguitzending van de film Conquest of Paradise door de BRTN

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Van Overmeire tot de heer Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de namiddaguitzending van de film Conquest of Paradise door de BRTN.

De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire (*Op de tribune*) : Ik heb een aantal vragen over de namiddaguitzending van de film Conquest of Paradise. Ik heb geen problemen met het feit dat de film werd geprogrammeerd, want ik vind het op zichzelf een interessante historische film. Wat me niet zo bevalt, is het ogenblik waarop deze film werd uitgezonden. De reden voor mijn vraag is meer bepaald het feit dat in deze film nogal wat geweldscènes voorkomen. In de film zien we onder meer het levend verbranden van ketters, een terechtstelling door wurging met een close-up van het gezicht, zeer levensechte gevechtsscènes en het afhakken van een hand. Dit allemaal voor een film die op paasmaandag in de namiddag wordt vertoond en waar wellicht heel veel kinderen naar hebben gekeken.

Bent u het met me eens dat een film met dergelijke scènes, uitgezonden in de namiddag tijdens de vakantie, een probleem vormt ? Op welke manier gebeurt de controle op geweldscènes in dergelijke films ? Hebt u contact opgenomen met de BRTN-leiding om te verhinderen dat dit in de toekomst nog gebeurt, aangezien er nu toch wel een en ander zal veranderen bij de BRTN ?

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer Van Overmeire, vanuit de Vlaamse regering of vanuit het Vlaams Parlement mengen we ons niet meer in de programmatie van de BRTN. Dat staat ook in het minidecreet. De BRTN legt volkomen zelfstandig de programma's vast.

Aangezien ik de film zelf niet heb gezien, heb ik bij de BRTN geïnformeerd naar de betekenis van de film. Ze zeggen dat de film een historische en educatieve waarde heeft en dat de geweldscènes in de historische context van de film passen. Uw vraag is wel terecht. De BRTN heeft eraan toegevoegd dat er in de toekomst research zal gebeuren om de programmatie beter aan te passen aan de dagcyclus van de kijkersgroep. Daarmee wordt voor een stuk ondervangen waar u naar refereert. De BRTN zal er in de toekomst dus rekening mee houden dat op een paasmaandag in de namiddag waarschijnlijk een aantal jongere mensen televisie kijken. Hoewel er geen klachten

zijn binnengekomen, zal in de toekomst rekening gehouden worden met wie er voor de kijkkast zit en met bepaalde aspecten van een film.

De voorzitter : De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire : Ik stel vast dat het feit dat ik deze vraag heb gesteld, toch enig resultaat heeft opgeleverd, wat ik toejuich.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van mevrouw Sonja Becq tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over werkgelegenheid in de social profit-sector

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de actuele vraag van mevrouw Becq tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over werkgelegenheid in de social profit-sector.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, in het kader van het Vesoc-overleg werd afgesproken dat de Vlaamse regering de social profit-sector impulsen zou geven. Tegelijkertijd deed men een oproep tot de federale regering om, naast de middelen die de Vlaamse regering ter beschikking stelt, ook een financiële bijdrage te leveren. Dit zou moeten leiden tot een verdubbeling van de tewerkstellingsmogelijkheden in de sector. Ondertussen is het beleid van de federale regering ter zake verduidelijkt. Ik verbind daaraan de vaststelling dat het Fonds voor Collectieve Uitrusting en Diensten zal ophouden te bestaan, althans er zullen minder middelen beschikbaar zijn. De vraag blijft of daartoe middelen zullen worden overgeheveld, en hoe het verlies van de tewerkstelling op Vlaams niveau zal worden opgevangen.

Ik wil u enkele concrete vragen stellen inzake dit overleg. Ten eerste : op welke wijze wordt de social profit-sector betrokken bij de besprekingen inzake de besteding van middelen voor tewerkstelling ? Hoe staat het met het overleg met de federale regering omtrent de vanuit die hoek vooropgestelde bijkomende impulsen ? En hoe staat het met de onderhandelingen, wetende dat de notie social profit op elk beleidsniveau anders wordt gedefinieerd ? Ook inzake de bestedingen heerst er onduidelijkheid. De Vlaamse regering heeft expliciet de bedoeling om zelf te bepalen in welke sectoren men de tewerkstelling wil stimuleren, geldt dit ook voor de federale overheid ?

Becq

Mijn laatste vraag betreft het Fonds voor Collectieve Uitrusting en Diensten. Door de teloorgang van de middelen uit dit Fonds gaat er tewerkstelling verloren. De Vlaamse regering zal dit opvangen en daartoe middelen investeren. Zal men, wanneer dit mogelijk verlies van arbeidsplaatsen opgevangen moet worden dan deze tewerkstellingsmaatregelen, nog kunnen spreken van echt nieuwe tewerkstelling, in het kader van het Vesoc-overleg ?

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de plannen van de Vlaamse regering met betrekking tot de social profit-sector werden mede in het kader van het Vesoc-overleg vastgelegd, en werden door de Vlaamse regering goedgekeurd als een onderdeel van een breder tewerkstellingsplan. Dit is voorbereid tijdens een bilateraal overleg met het federale departement van Tewerkstelling en Arbeid. Dat overleg leidde ertoe dat men op federaal niveau heeft ingezien dat men de omschrijving van wat de social profit-sector is, ruim moet opvatten. Het in de praktijk brengen van die opvatting zal slechts kunnen op het ogenblik dat het toekomstcontract als dusdanig is goedgekeurd.

De Vlaamse regering heeft van bij het begin vooropgesteld dat ze zelf inspanningen wil leveren. De Vlaamse regering wil die inspanningen zelf omschrijven, en zelf bepalen hoe die inspanningen vorm moeten krijgen. Die vormgeving kan niet gebeuren in een geest van een zogenaamde juste retour, waarbij de herschikkingen binnen een bepaalde subsector ook integraal binnen diezelfde subsector zullen blijven. Het uitgangspunt zal anders worden bepaald. We zullen ons afvragen wat de reële noden in het geheel van de sector zijn, en we zullen onderzoeken hoe we onze inspanningen zo goed mogelijk kunnen laten aansluiten bij de acties op federaal niveau. De inspanning van 1,7 miljard frank slaat op de loonlastvermindering die toegestaan wordt op de lage lonen : de vroeger reeds bestaande regeling zou zo een vermindering van minimum 1 miljard frank teweeggebracht hebben. De verbreding van de loonvork waarop de vermindering van toepassing is, zou bijkomend 700 miljoen frank vermindering genereren. Daar komen nu belangrijke bijkomende middelen bij : 900 miljoen frank op jaarbasis die door de Vlaamse regering reeds werd beslist en, naar gehoopt wordt, een bedrag van dezelfde grootte-orde als inbreng door de federale overheid.

Wat het Fonds voor Collectieve Uitrusting en Diensten betreft, moet ik zeggen dat het Fonds niet wordt afgeschaft. Men moet, inzake het Fonds, een onderscheid maken. Enerzijds zijn er de basisopdrachten, die te maken hebben met gezins- en bejaardenhulp, met tussenkomsten in de kinderdagverblijven, en met de opvang van

zieke kinderen of met kinderen van ouders die volgens flexibele arbeidsregimes werken. Anderzijds is er het aandeel van 0,05 percent van de loonmassa, dat via een werkgeversbijdrage wordt ingebracht, en dat moet worden aangewend voor de buitenschoolse kinderopvang en de opvang van zeer jonge kinderen, ingevolge de interprofessionele akkoorden 1993-1994 en 1995-1996. Dat luik werd door de federale regering doorverwezen naar verder sociaal overleg. We hopen dat dit zal worden opgelost.

Wat het eerste luik betreft, heeft er een overleg plaatsgevonden met mevrouw De Galan. Dat overleg, dat eerstdaags opnieuw zal worden voortgezet, is erop gericht om te zien hoe de gemeenschappen in hun positie van volle verantwoordelijkheid kunnen komen. Inhoudelijk gaat het inderdaad om materies waarvoor wij verantwoordelijk zijn. Wat dat betreft, heeft men reeds lang aangekondigd dat de gemeenschappen daarin hun verantwoordelijkheid zouden moeten nemen. Tot nu toe was er nog niet voorzien in middelen dienaangaande. Precies via het overleg zal men trachten uit te maken in welke mate we, gespreid in de tijd, ook tot een financiële verantwoordelijkheid betreffende dat luik van de basisopdrachten kunnen komen.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mijnheer de minister, ik hoop samen met u dat er enerzijds met de sociale partners inderdaad middelen zullen zijn voor de buitenschoolse kinderopvang. Ook hoop ik dat er, in het kader van het Fonds Collectieve Uitrusting en Diensten, een oplossing zal worden gevonden voor gezins- en bejaardenhulp, voor de kinderdagverblijven, en dat de tewerkstelling reëel vergroot kan worden in die specifieke sectoren waar de nood het grootst is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van mevrouw Patricia Ceysens tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister Van Buitenlands Beleid, Europese aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over diverse promotie-initiatieven van de Vlaamse regering

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van mevrouw Ceysens tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over diverse promotie-initiatieven van de Vlaamse regering.

Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president : schoenmaker, blijf bij uw leest is een spreuk die mij wel wat zegt. Toegepast op de politiek zou dat betekenen : overheid, hou je bezig met overheidstaken. En daar heeft deze regering het blijkbaar moeilijk mee. We hebben dat al een aantal malen aangeklaagd, bijvoorbeeld met betrekking tot de wielerploeg en het popfestival van minister Demeester-De Meyer. Toch kunt u het niet laten. Er staan twee nieuwe projecten op stapel. Het eerste is de Tura Europa-cd. We hebben mogen vernemen dat u deze promoot en financiert, dat u daartoe het initiatief hebt genomen. Het tweede is het spotje over de homoparade dat op komst is en dat een week voor deze parade in mei zal worden uitgezonden op alle TV-kanalen in Vlaanderen en dat tevens in alle kranten zal verschijnen.

Wij vinden dat dit van het goede teveel is, dat het niet nodig is dat dit met belastinggeld gebeurt, dat dit geld voor iets anders bestemd moet zijn. Mocht u dat belastinggeld aanwenden voor die taken die een overheid dient te behartigen, dan was het wellicht ook niet nodig om nu al dagen, weken aan een stuk via paginagrote advertenties in alle kranten en weekbladen naar voren te brengen wat de Vlaamse overheid zoal voor ons doet. Wat natuurlijk niet wordt verteld, is wat ze niet voor ons doet. Dat is je reinste propaganda, waar we toch heel wat vragen bij hebben.

Hoeveel bedraagt het budget voor de Tura Europa-cd ?

Wat vindt u ervan dat de Vlaamse overheid een budget van toch ettelijke miljoenen vrijmaakt voor een homospotje ? Komt er dan eventueel nog eentje voor jonggehuwden ?

Wat kost de campagne omtrent ideeën zaaien om banen te oogsten ?

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, mevrouw Ceysens, wellicht was u door andere bezigheden in de onmogelijkheid om de interpellaties van vanochtend, onder meer die van uw fractieleider, bij te wonen. Deze laatste zei namens uw fractie dat het belangrijk is om een aantal acties te ondernemen ten bate van het imago van Vlaanderen. Wat dat betreft deel ik zijn opinie.

Wat de spreuk – schoenmaker, blijf bij uw leest – betreft, deel ik helemaal uw mening. Hoewel ik jaren geleden het voorrecht had om in een koor te zingen zou het voor mij nooit aangewezen zijn geweest om zelf een opname te maken. (*Gelach*)

Tenzij er een parlamentsbrede meerderheid zou zijn geweest om me daar toch in aan te moedigen. Wij hebben het project van Will Tura gesteund omdat we geloven dat het in het kader van het ruimere debat rond onze culturele ambassadeurs belangrijk is de meertaligheid als één van de troeven waarover we beschikken aan te duiden. Will Tura heeft een project ingediend, waarvan de kostprijs 3 miljoen frank bedraagt over twee begrotingen, deze van 1993 en 1995. In deze projecten komt hij niet zozeer als zanger naar voren, maar wel als componist. Een van de moeilijkheden van het Nederlands is dat het een belangrijk maar relatief beperkt taalgebied beslaat. Het is dus aangewezen om ook andere culturen de hand te reiken : vandaar de 14 andere culturen om aan te geven dat we hele goede mensen in huis hebben en dat de idee van meertaligheid, het Europa van de culturen, precies de drager is van dit project. Ik vond dus, net zoals de minister van Cultuur, dat er voldoende redenen waren om dit project als een cultureel ambassadeursconcept te selecteren.

U had het ook over de actie van mevrouw Van Asbroeck. U hebt er samen met enkele andere collega's terecht op aangedrongen dat wij in de Vlaamse regering voor het eerst een minister zouden verantwoordelijk stellen voor de gelijke kansen in de samenleving. Ik ben dan ook van mening dat ze het recht heeft om op dat vlak concrete acties te ontwikkelen. De kostprijs van dit project bedraagt 2,3 miljoen frank.

U had het dan over de ruimere actie op het vlak van de werkgelegenheid en de acties van de Vlaamse regering. Mevrouw Ceysens, ik heb vanmorgen de kans gehad om uitvoerig toe te lichten wat wij inzake vijf prioritaire punten hebben verwezenlijkt in de eerste 300 dagen van deze regering. Ik stel vast dat op elk van deze prioritaire punten belangrijke beslissingen zijn genomen en heroriëntaties zijn ingezet.

Het is noodzakelijk dat de overheid communiceert met de mensen. Drie jaar geleden is er een globale afspraak gemaakt met de pers, waarbij er in een contract van vijf jaar met een budget van 140 miljoen frank per jaar overheidsinformatie wordt gegeven omtrent een aantal thema's.

Vanmorgen is nog gebleken dat over alle fracties heen werkgelegenheid eenieders prioriteit uitmaakt. We moeten ook eens ophouden de zaken op een wat gecrispeerde manier te benaderen. Als meerderheid moeten wij een regeerprogramma uitwerken, en wij moeten dat ook uitvoeren, en hierover moet ook worden gecommuniceerd met de bevolking. Zoniet doen wij tekort aan goede democratische besluitvorming.

De voorzitter : Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik bevond mij deze morgen wel degelijk in de zaal, en ik ben blij dat mijn fractieleider net binnenkomt.

Ik ken zijn standpunt en ik weet wat hij bedoelt wanneer hij zegt dat de overheid acties moet ondernemen. Die acties moeten inderdaad gericht zijn op een aantal omgevingsfactoren die een gunstig klimaat kunnen creëren, maar u zult hem nooit horen zeggen dat de overheid zover moet gaan dat ze zelf in de markt stapt om dat allemaal zelf te regelen. Ik zit dus op één lijn met mijn fractieleider, maar blijkbaar niet met u.

Voorts ben ik me er niet van bewust dat ik zou hebben aangedrongen op een minister van Gelijke Kansenbeleid, maar die discussie laat ik voor de bespreking van de beleidsbrief Gelijke Kansen die wij hopelijk snel kunnen aanvatten.

Wat de verdediging van de ruimere campagne in de dagen weekbladen betreft, verschillen we van mening : u noemt dit communicatie, maar ik noem het propaganda. U hebt het alleen over een aantal jobs en een aantal bedrijven, maar ik heb op geen enkel moment gelezen dat een bedrijf zich in moeilijkheden bevond en dat er jobs verloren gingen. Ik noem dat je reinste propaganda vanuit één hoek bekeken.

De voorzitter : Mevrouw Ceysens, gelieve af te ronden, want u hebt uw spreektijd ruimschoots overschreden.

Mevrouw Patricia Ceysens : Ik had nog een paar seconden over van mijn vijf minuten, en die wil ik nu gebruiken om te eindigen met een spreuk, zoals ik mijn betoog ben begonnen.

De voorzitter : Deze vraag duurt al meer dan zeven minuten.

Mevrouw Patricia Ceysens : Goede wijn behoeft geen krans. Als ik zie hoeveel kransen de Vlaamse overheid zichzelf omhangt, maak ik mij zorgen.

Minister-president Luc Van den Brande : Ik wil slechts één voorbeeld aanhalen. Als in de campagne het bedrijf Nike wordt vernoemd, dan kan ik u zwart op wit geven wat het buitengewoon belang daarvan is voor nieuwe buitenlandse investeringen. Zij hebben immers de keuze gemaakt om hier een distributiecentrum neer te zetten. Wij hadden oorspronkelijk op 400 bijkomende jobs gerekend, het zullen er 650 worden. Ik wil ook eindigen met een goed Vlaams gezegde : laten wij het licht niet onder de korenmaat zetten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van mevrouw Mia De Schamphelaere tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de toelatingsproef voor burgerlijk ingenieurs

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van mevrouw De Schamphelaere tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de toelatingsproef voor burgerlijk ingenieurs.

Mevrouw De Schamphelaere heeft het woord.

Mevrouw Mia De Schamphelaere (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, u weet dat de wereldmarkt in globale concurrentie treedt. Voor de Vlaamse economie is het bijgevolg belangrijk zich te richten op die troeven die op wereldvlak een meerwaarde kunnen betekenen. Een belangrijke troef is onze ligging in het centrum van de Europese markt. Een andere troef behelst de creativiteit en het technische vernuft die aan de basis liggen van de innovatie en de produktontwikkeling. Op dit moment voelen te weinig jongeren zich aangesproken om van produktontwikkeling hun beroep te maken. We zien dan ook dat het aantal inschrijvingen voor de studies van burgerlijk en industrieel ingenieur de jongste jaren fors is gedaald. Ik vind het daarom zeer terecht dat u via informatie- en sensibiliseringscampagnes deze tendens wilt tegengaan.

Toch is het me niet duidelijk hoe uw verklaring over de toelatingsproef voor ingenieurs in deze strategie past. In de pers is de indruk ontstaan dat u het tekort in de kwantiteit wil vervangen door een tekort in de kwaliteit. Heeft een versoepeling van de toelatingsproef ook gevolgen voor de opleiding ? Op die manier zal het sterke imago van onze universitair gevormde ingenieurs worden aangetaast. Men kan zich ook de vraag stellen of de achteruitgang van het aantal uren wiskunde in het middelbaar onderwijs niet kan worden toegeschreven aan de versnippering van de optiemogelijkheden, waardoor de leerlingen op te vroege leeftijd kiezen voor de weg van de minste weerstand. Is het wel opportuun om, vlak voor de hervorming van het secundair onderwijs, te twijfelen aan de algemeen vormende waarde van het vak wiskunde ?

De Schamphelaere

Mijn vraag is dus of er niet beter andere politieke signalen zouden worden gelanceerd vanuit de bevoegdheid voor wetenschapsbeleid om een positiever imago te creëren voor technologie. Want in de media wordt de technologie nog al te vaak aangeduid als oorzaak van allerlei onheil zoals werkloosheid, vervuiling, stress, vervreemding enzovoort. Eigenlijk zou men er de jonge mensen moeten van overtuigen dat het precies de ingenieurs zullen zijn die deze nadelige gevolgen voor de toekomst in onze samenleving zullen wegwerken.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik heb de Dag van de Ingenieur aangegrepen, na de signalen die we ontvingen vanuit de industrie en een aantal faculteiten, om te wijzen op de enorme daling van het aantal studenten voor de richting van ingenieur. Tussen 1990 en 1994 is de instroom met één derde tot de helft verminderd. Dat betekent dat er nu al een tekort is aan ingenieurs en dat het tekort progressief zal toenemen. In een toelichting van zes pagina's heb ik getracht een wat ruimere analyse te maken. Eén van de oorzaken van die verminderde instroom betreft het imago. De industriële activiteit wordt op de korrel genomen omdat precies op dit terrein de tewerkstelling in het gedrang komt. Ook milieu- en andere discussies zetten een domper op de aantrekkingskracht van het beroep van ingenieur. Toch is het opvallend dat ingenieurs-architecten en bio-ingenieurs niet met hetzelfde probleem kampen.

Ik heb dus een aantal acties voorgesteld. Ten eerste, het is belangrijk dat we een hernieuwde aandacht vragen voor de industriële activiteit. Ten tweede, het cijfer voor de participatiegraad van vrouwen in het hoger onderwijs bedraagt 50 percent, terwijl dit slechts 15 percent is voor de technische richtingen. Een bijkomende inspanning is ook hier gewenst. Ten derde, ik heb er natuurlijk niet voor gepleit om de kwaliteit van het toegangsexamen, in welke vorm dan ook, te verlagen. Maar een aantal deskundigen uit de faculteiten en het veld verklaren dat de toelatingsproef voor kandidaat-ingenieurs op dit ogenblik éénduidig is gekoppeld aan een curriculum van acht uur wiskunde in het secundair onderwijs.

Uit de contacten die we hebben gehad, blijkt dat het misschien nuttig zou zijn de optie van acht uur wiskunde uit te breiden naar het vak natuurkunde. In één van de belangrijkste labo's van dit land, dat van professor Walter Soete in Gent, heb ik persoonlijk kunnen vaststellen dat er grote nood is aan een verbreding van de elementen van de toegangspoor. Bij pipeline engineering is niet alleen

wiskunde essentieel, maar speelt ook de fysica een belangrijke rol.

De kwaliteit van de toegangspoor mag zeker niet worden aangetast. De drie faculteiten Toegepaste Wetenschappen moeten echter samen nagaan hoe de doelstelling kan worden bereikt met een absolute waakzaamheid inzake de kwaliteit van het toegangsexamen voor ingenieur.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Paul Dumez tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de correcte uitvoering van de waterverdragen met Nederland.

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Dumez tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de correcte uitvoering van de waterverdragen met Nederland.

De heer Dumez heeft het woord.

De heer Paul Dumez (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, tijdens de laatste vergadering vóór het kerstreeces waren we in een euforische stemming omdat we blij waren dat de waterverdragen met Nederland eindelijk tot een goed einde waren gebracht. Nog vóór 1 januari 1996 hebben wij met veel genoeg kunnen zien dat de minister-president met zijn wijsvinger de knop indrukte die het sein gaf voor de eerste uitvoering, namelijk het lichten van het eerste wrak van de bodem van de Westerschelde.

Vorige week kwam vanuit Nederland echter plotseling een uiterst eigenaardige wind aanwaaien. Er blijken juridische problemen te zijn, die zouden leiden tot de vertraging van de correcte uitvoering van de waterverdragen. Het zou gaan om een vertraging van twee jaar, of zelfs meer, vermits het gaat om een procedure bij de Nederlandse Raad van State over de stortvergunningen, die noodzakelijk zouden zijn.

Er heerst uiteraard grote ongerustheid in maritieme kringen, waarvan de minister-president de belangrijkheid maar wat goed kent. Zal de uitvoering van de waterverdragen inderdaad vertraging oplopen ? Zal de Nederlandse regering de waterverdragen op correcte wijze uitvoeren ?

Dumez

Zal de Vlaamse regering de nodige stappen doen om de tijdige uitvoering van de waterverdragen te garanderen ?

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, wij waren natuurlijk in Kerststemming en daarna in Paasstemming.

In de loop van de voorbije weken is in een eerste behandeling voor de Nederlandse Raad van State naar voren gekomen waarom door de Nederlandse regering geen milieuvergunning werd gevraagd met betrekking tot de verdieping van de Westerschelde.

Het Nederlandse kabinet is er steeds van uitgegaan dat er een milieuvergunning vereist was wanneer het gaat om inrichting. In dit geval oordeelden zij echter dat het niet ging om een industriële of economische inrichting en dat door het natuurlijke werk van de getijden niet kan worden gesproken van een gefixeerde inrichting, zoals bepaald in de milieureglementering. De uitspraak van de Nederlandse Raad van State wordt verwacht tegen eind mei. Ik kan hierop dus niet vooruitlopen.

Ik wil echter nadrukkelijk zeggen dat het Nederlandse kabinet al het mogelijke heeft gedaan om het schema van de uitvoering van de verdieping waar te maken. Zo werd met een aantal milieuverenigingen een afspraak gemaakt over milieucompensaties. Het Nederlandse kabinet blijft van oordeel dat de afspraken moeten worden nagekomen. Bij een negatieve uitspraak van de Nederlandse Raad van State, waaruit zou blijken dat er wel een milieuvergunning vereist is, komen we echter in een nieuwe toestand en moeten de politieke consequenties worden onderzocht.

Ik kan u tot slot zeggen dat er bijna dagelijks contacten zijn tussen onze administratie en de Nederlandse om die zaak op te volgen. Dat zal de eerstkomende tijd zo blijven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Robert Voorhamme tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over concurrentievervalsing in de baggersector door maatregelen van de Nederlandse regering

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Voorhamme tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over concurrentievervalsing in de baggersector door maatregelen van de Nederlandse regering.

De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme : Mijnheer de minister-president, u bent uiteraard op de hoogte van het feit dat onze baggersector een van de meest performerende is van onze Vlaamse economie. U hebt onlangs nog kunnen vaststellen hoe deze sector overal ter wereld meer dan zijn man staat. Deze sector, met zijn tweede plaats op de wereldmarkt, heeft zijn positie gedurende de laatste jaren nog verbeterd. Op dit ogenblik betekent dat een omzet van 25 miljard frank. Juist daarom is het betreuenswaardig dat de Nederlandse regering in 1995 een maatregel trof die in 1996 in belang verdubbelde, met name een loonlastenverlaging en een verlaging van de premie volksverzekering. Deze tegemoetkoming zit raar in elkaar. De Nederlandse werkgever krijgt een krediet van 38 percent loonlastenverlaging op de bedrijfsvoorheffing. Daardoor is het voor de Vlaamse baggeraar zeer moeilijk om competitief te blijven met Vlaamse werknemers. U weet dat de Vlaamse bemanning voor heel wat baggerschepen belangrijk is omwille van haar ervaring. Welke stappen bent u van plan te ondernemen om dit flagrant fenomeen van concurrentievervalsing tegen te gaan en wanneer ? Ik denk dat de Europese Commissie hiervoor moet worden aangesproken.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, ik ben het er volledig mee eens dat onze baggeraars een wereldreputatie hebben. Bij de wereld-top 6 hebben we inderdaad drie bedrijven die hun mannetje kunnen staan. De maatregel van de Nederlandse regering is merkwaardig. Alles bij elkaar genomen, werkt men in op de personenbelasting via de bedrijfsvoorheffing, maar het voordeel geldt volledig voor de arbeidskost, en is dus voor rekening van de ondernemingen. Samen met u stel ik mij de vraag of dit niet in de Europese Commissie moet worden aangekaart. Ik heb momenteel contact met de baggeraars om te zien of zij een klacht neerleggen. Verder neem ik het dossier door met de federale premier omdat fiscaliteit en sociale zekerheid federale aangelegenheden zijn. Ik denk niet dat dezelfde maatregelen van onze kant het beste antwoord zouden zijn. De eerste zinvolle actie is nagaan of dit inderdaad concurrentievervalsing is. Ik kan u absoluut verzekeren dat ik dit van zeer nabij volg.

De heer Robert Voorhamme : Mijnheer de minister-president, ik ga er wel van uit dat u ons op de hoogte zult brengen van verdere informatie.

Minister-president Luc Van den Brande : Ik zou niet anders durven.

De heer Robert Voorhamme : Op dit ogenblik worden er binnen de sector al acties ondernomen die indruisen tegen de belangen van de Vlaamse werknemers.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de lessen Frans in het secundair onderwijs

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de actuele vraag van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de lessen Frans in het secundair onderwijs.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen (*Op de tribune*) : Minister-president Van den Brande gaf daarnet hoog op van de talenkennis van de Vlamingen. Blijkbaar schort daar tegenwoordig wel iets aan. Uit de resultaten van een rapport dat door de onderwijsinspectie werd opgesteld – na een onderzoek in een 120-tal Vlaamse scholen – blijkt dat het met de kennis van het Frans niet zo goed gesteld is. De kennis van het Frans kan bij 80 percent van de leerlingen als amper voldoende worden beschouwd.

Volgens mij kan men hier op drie verschillende manieren op reageren. Men kan zeggen dat er niets aan de hand is en de resultaten van dit rapport betwisten of naast zich neerleggen. Men kan het leerprogramma Frans aanpassen, verbeteren, het aantal lessen verhogen. Men kan ervoor opteren om niet in alle richtingen van het secundair onderwijs twee vreemde talen aan te bieden. Men zou zich kunnen beperken tot het aanleren van één vreemde taal. Het Engels lijkt mij dan het meest voor de hand liggend, daar het aanleren van het Frans zes keer moeilijker is dan het aanleren van het Engels. Bent u het eens met de resultaten van dit rapport ? Welke besluiten trekt u daar uit ?

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche : Ik denk dat we vooraf een aantal dingen op een rijtje moeten zetten.

Men moet eerst en vooral de zaken juist situeren. Dit is hier niet het geval. Ten tweede, we moeten voor ogen houden dat we binnen de grondwettelijke opbouw van ons systeem leven. Ik moet er de heer Van Nieuwenhuysen attent op maken dat de vrijheid van onderwijs wordt gewaarborgd door de Grondwet. Leerplannen worden niet door de minister uitgewerkt. De minister moet deze leerplannen alleen maar goedkeuren. Het ware goed dat het geachte lid dit onder ogen ziet bij het stellen van vragen. Het spelletje vragen stellen is natuurlijk wel leuk, maar het is niet logisch tegelijk te vergeten wat men op andere momenten verdedigt.

Ten derde, het beleid mag niet de zoon of dochter van Pavlov worden. Telkens er een document van een respectabele instantie – zoals een inspectie of een hoogleraar – wordt gepubliceerd, stellen enkele journalisten en parlementsleden de vraag wat daarmee zal worden aangevangen. Ik antwoord daarop dat ik dat gelezen heb. Ik heb geen zin om de zoon van de heer Pavlov te worden. Een beleid is een globale optie die op bepaalde ogenblikken kan worden bijgestuurd, maar niet telkens er een document verschijnt.

Op uw concrete vraag kan ik antwoorden dat het over een onderzoek in 1995 gaat, over één jaar en in een beperkt aantal scholen. Niemand – ook de inspectie niet – heeft beweerd dat de steekproef representatief zou zijn voor het hele onderwijs. Er mogen dus geen conclusies voor het hele veld uit worden getrokken. Indien men dat indertijd bij professor Picard zou hebben gedaan, zou men op zijn minst terug moeten komen tijdens de tweede zitting. De inspectie zegt bovendien dat in 80 percent van de onderzochte scholen het peil voldoende hoog is, in 20 percent is het peil zeer goed of goed. Nul percent scoort onvoldoende. Er is volgens de inspectie geen enkele reden tot paniek.

Het is dan misschien wel zo dat 80 percent voldoende is, maar persoonlijk vind ik dit niet bepaald een briljante score, als dit cijfer voor het gehele veld zou gelden. Indien dit het geval is, dan ga ik niet akkoord met uw conclusie dat ze maar één taal moeten leren, of andere, gelijkaardige zaken.

Overigens is het zo dat het parlement hier zal over kunnen discussiëren naar aanleiding van de eindtermen, eerste graad, tweede graad en derde graad. We zullen dus drie kansen hebben om hierover onze meningen uit te wisselen en een beslissing te nemen. Vandaag doe ik niets. Ik laat de procedure eindtermen gewoon doorgaan. Voor zover ik correct ben ingelicht, stemde gisteren – of eventueel pas morgen – allicht de Raad Secundair Onder-

Van den Bossche

wijs in de VLOR over de eindtermen. Dat betekent dat ik binnenkort dit document op mijn bureau krijg en dat het dan, gezien het decreet op de inspectie en begeleiding, onmiddellijk onveranderd aan het Vlaams Parlement wordt overgemaakt. De regering en het parlement zullen dus amendementen kunnen indienen op het moment dat we de eigenlijke discussie voeren over een globale visie op dat onderwijs.

Ik herhaal dus dat er geen reden is om vandaag te zeggen dat dit een fenomeen is dat het hele onderwijs kenmerkt. Er is, ten tweede, ook geen reden om paniek te gaan zaaien. Er is ook geen reden om onmiddellijk Pavlov-reacties te vertonen. Bovendien breekt binnen afzienbare tijd het ideale moment aan om inhoudelijk grondig en volledig met elkaar van gedachten te wisselen op dat punt.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, als ik heb gereageerd op dit document, is het niet enkel en alleen omwille van dit document. Ik denk dat we, als we de eerlijkheid hebben om rondom ons te kijken, bij de jongeren in onze familie- of kennissenkring, moeten vaststellen dat de kennis van het Frans inderdaad niet is wat ze zou kunnen zijn in het licht van het aantal lessen dat wordt gegeven, en ook in het licht van de leeftijd waarop wordt begonnen met lessen Frans.

Ik moet vaststellen dat heel wat jongeren niet in staat zijn om een conversatie te voeren in het Frans en dat heel wat jongeren zelfs niet in staat zijn om een conversatie te begrijpen. Ik denk dat mijn vraag en mijn opmerking dus wel degelijk terecht zijn. Er móét iets gebeuren, welke optie men ook kiest. Ik heb me niet uitgesproken voor de ene optie, noch voor de andere. Ik heb gewoon gezegd dat het de moeite waard is om de twee opties te bestuderen. Ik ben dan ook blij dat u zegt dat dit binnenkort zal gebeuren.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer de voorzitter, ik weet dat hetgeen ik nu zal zeggen geen wetenschappelijke mededeling is, maar ik heb toch de indruk dat, met eenzelfde aantal lessen, met in feite een quasi-ongewijzigde opdracht, men op dit moment toch duidelijk minder resultaten boekt in het taalonderricht dan bijvoorbeeld 20 jaar geleden. Ik weet ook niet waaraan dit te wijten zou kunnen zijn.

Het is natuurlijk zo dat het enige dat wij – als parlement en als regering – zullen kunnen doen, is zeggen of dit al dan niet in de eindtermen moet worden opgenomen. De vertaling gebeurt dan via de netten en, uiteraard, de scholen. Daar kunnen we dan alleen achteraf de controle van de inspectie op afsturen. Hebben ze de eindtermen ge-

haald of niet ? Met andere woorden, moeten we dan vanuit het departement zeggen dat er een bijsturing moet gebeuren ?

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het vergunningsbeleid in de sector van de afvalolieverwerking

Actuele vraag van mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het verlenen van een milieuvergunning aan de firma Maes-Eelen in Schoten

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde actuele vragen van de heer Malcorps tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het vergunningsbeleid in de sector van de afvalolieverwerking en van mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht tot minister Kelchtermans, over het verlenen van een milieuvergunning aan de firma Maes-Eelen in Schoten.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, zoals u weet, is de heer Paul Staes geen lid van het Vlaams Parlement. Vandaag wil ik hem graag een kleine vriendendienst bewijzen. Ik wil het niet hebben over duistere CVP-personages die de heer Maes van de firma Maes-Eelen een hand boven het hoofd houden in ruil voor contributies. Mevrouw De Maght-Aelbrecht kan daarop straks misschien dieper ingaan. Wel wil ik het hebben over de verantwoordelijkheid van de minister.

De minister laat zich al zeer lang in met dit dossier. In 1990 mochten we een soortgelijke procedure meemaken. Op de vraag om de vergunning te versoepelen, werd toen al ingegaan. Het saneringsplan dat toen werd voorgelegd, heeft echter weinig opgelost. Nu de heer Kelchtermans opnieuw de leiding heeft over dit departement, werd opnieuw een versoepeling toegestaan. Nochtans is dit bedrijf al sinds 1980 berucht en kreeg het een eervolle vermelding in het boekje *De Milieumaffia in Vlaanderen*, omwille van het stelselmatig aan zijn laarzen lappen van de milieuwetgeving inzake het lozen van afval in het water en in de lucht. Recent werd een proces ingeleid tegen de bedrijfsleiding. Het is hallucinant dat precies op dit moment weerom versoepelingen worden toegestaan en dit nog vóór de resultaten van de saneringsstudie – naar zeggen

Malcorps

van de minister verwacht tegen 1 september 1996 – bekend zijn.

De minister mag dan ten overvloede verwezen hebben naar de milieuvergunningscommissie, toch vraag ik mij af welke argumenten hij kan invoeren voor zo'n verregaande afwijkingen van de milieuwetgeving. Deze malaise bestaat niet alleen met betrekking tot dat ene afvalolieverwerkende bedrijf te Schoten, maar ten aanzien van de hele sector van de afvalolieverwerking. De dienst van de milieu-inspectie pleit voor een globaal optreden tegen de sector. Wat denkt de bevoegde minister van deze situatie? Is hij zinnens de hele sector eens door te lichten en de mistoestanden die voortvloeien uit een gebrek aan reglementering inzake lozingsvoorwaarden, ongedaan te maken?

De voorzitter : Mevrouw De Maght-Aelbrecht heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, collega's, onlangs konden wij via de kranten een welles-nietesspelletje volgen tussen de heer Kelchtermans, minister in functie, en de heer De Batselier, gewezen minister. Dat minister Kelchtermans zich met dergelijke spelletjes vermaakt, gaat mij niet aan, tenzij ze worden uitgevochten ten koste van ons leefmilieu. Dergelijke spelletjes verdienen ons aller aandacht, te meer omdat de hoofdrol wordt gespeeld door een bedrijf dat zware reukhinder veroorzaakt en sinds jaren milieuoverlast veroorzaakt op praktisch alle terreinen van de milieuzorg en dat van praktisch alle bevoegde administraties en inspecties ongunstige adviezen mocht ontvangen. Kortom een stinkend bedrijf.

Dat welles-nietesspelletje roept bij mij, zoals bij de doorsnee krantenlezer, een aantal vragen op. Hoe is het mogelijk dat een dergelijk, uit alle openingen stinkend bedrijf nog steeds vergunningen krijgt, nog steeds zijn vroegere vergunningen verlengd ziet en bovendien van aanpassingen van de gangbare normen kan genieten?

Is het juist dat de lozingsnormen ten behoeve van de firma Maes-Eelen werden aangepast? Betekent die aanpassing een verstrenging van de oude lozingsnormen, zoals minister Kelchtermans pretendeert, of een versoepeling, zoals de heer De Batselier staande houdt?

In 1995 en 1996 zouden de normen van 1993 versoepeld zijn. Indien die normen daadwerkelijk versoepeld zijn, dan begrijp ik er werkelijk niets meer van. Hoe kan men nu een versoepeling van de normen verdedigen voor een bedrijf dat zo veel milieuhinder veroorzaakt heeft? Indien de minister zou hebben verklaard dat de normen werden verstrengd, dan begrijp ik niet hoe dat bedrijf deze normen op enigerlei wijze kon halen; het was niet

eens in staat de soepele normen te respecteren. Klopt het dat het bedrijf waaraan een saneringsplan wordt opgelegd, zelf mag bepalen wanneer het wordt ingeleverd?

Het belangrijkste vind ik de hele sfeer die hierrond wordt gecreëerd. Zowel de huidige als de vorige minister hebben zich ingezet voor het milieu. De Vlaamse regering wenst de bevolking te informeren en tegelijk ook haar imago wat op te vijzelen. Precies als het moeilijk ligt, moet deze eerlijke informatieopdracht correct worden waargenomen. Als zulke zaken aan het licht komen, moet de officiële informatieverstrekking op een correcte wijze gebeuren. Het vele positieve werk dat werd verricht, mag bij de openbare opinie niet worden stukgemaakt door het wangedrag van dergelijke bedrijven. De wet moet worden geëerbiedigd en dit bedrijf moet een halt worden toegevoerd.

Bij wijze van samenvatting verwijs ik naar het spelletje Wie van de Drie. Wie heeft er gelijk, mijnheer de minister? Uzelf, gewezen minister De Batselier of de heer Staes? Het is belangrijk dat we dat weten, ook voor het publiek, zeker als we de ambitie hebben op alle vlakken informatie te verspreiden.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, de laatste vraag was misschien de interessantste: wie heeft er gelijk? Zoals zo dikwijls het geval is, heeft in deze discussie iedereen een beetje gelijk. Als we de zaak samen zouden bespreken op basis van de inhoud van het dossier, zouden we vermoedelijk alle drie tot dezelfde conclusie komen. Ik zal me niet inlaten met de binnenpretjes van de heer Malcorps in verband met de insinuaties van de heer Staes. Ik denk niet dat dit zijn eerste opzet was, maar antwoord graag op de vraag.

Ten eerste, de voorbije jaren is heel wat gewijzigd aan deze vergunningen. Dat is al aan de gang sinds de jaren tachtig. De milieuwetgeving is gedurende de jongste zes tot zeven jaar enorm verstrengd. De vergunningen volgen deze evolutie systematisch. Ze worden vaak maar voor een korte termijn uitgereikt.

Ten tweede, de heer De Batselier ziet in zijn conclusies over wat ik heb gezegd, een belangrijk onderdeel over het hoofd. Misschien heeft hij het niet gehoord. Ik heb uitdrukkelijk verklaard dat ik in zijn situatie en met de gegevens in zijn toenmalig dossier, dezelfde beslissing zou hebben genomen. Hij heeft zich gebaseerd op de inhoud van dit dossier. Een dossier waartegen beroep wordt aangetekend, wordt doorgeschoven. Minister De Batselier kreeg een gunstig advies van zijn milieu-administratie, in casu de Gewestelijke Milieu-vergunningscommissie, die is samengesteld uit meerdere leden waaronder een 2-tal externe wetenschappers. Het is voor een milieu-minister een

Kelchtermans

wijze beslissing om zo een advies te volgen, tenzij hij gegronde redenen heeft om het niet te doen. Zo niet zit men systematisch op drijfzand.

Mijn eigen beslissingen van juli 1995 en maart 1996 betreffen geen nieuwe vergunningen. Ze zijn gebaseerd op de lopende vergunningen waarop wijzigingen zijn aangevraagd. De argumentatie is vrij technisch. Ik verkies ze u ter beschikking te stellen boven ze hier te debiteren. Zo niet komen we terecht in een les scheikunde, nog afgezien van de vraag of ik alle elementen uit de tabel van Mendeljev voor de vuist weg kan opnoemen. Het gaat er hier echter om dat in de periode van 1993 tot 1995 een uitbreiding van de waterzuiveringsinstallatie door het bedrijf werd vergund. Door het feit dat die waterzuiveringsinstallatie biologische zuivering mogelijk maakte, konden een aantal lozingsparameters worden versoepeld o.m. wat het chemisch zuurstofverbruik betreft. Een aantal parameters, die nu wel zijn opgenomen waren nog niet opgenomen in de beslissing van 1993. Op dat vlak heeft wel een verstrenging plaatsgevonden.

Als men alles even afweegt, kan men stellen – dat zullen vele specialisten beamen – dat hier sprake is van een verstrenging. De omstandigheden waren in 1995 al anders dan in 1993. Ik zal even voorlezen uit de afwijking van maart 1996, opdat men zou begrijpen welke argumentatie werd gevolgd. Met dit besluit werd onder meer de gevraagde versoepeling van de norm voor zwevende stoffen van 60 tot 1000 mg per liter geweigerd. De normering van de meer onschuldige parameter PH werd 6 tot 9,5 in de plaats van 6,5 tot 9, en de temperatuur werd 45 graden in plaats van 30. Wat dit precies betekent, kunnen specialisten uitleggen. Uit de vergelijking blijkt dat de regel is gehandhaafd voor de zwevende stoffen en lichtjes versoepeld voor de PH. De balans is zeker niet lichter geworden. Deskundigen spreken zelfs van een verstrenging. Daarover kan men natuurlijk discussiëren. In antwoord op de eerste vraag meen ik dat we allemaal op dezelfde lijn zitten.

Wat het saneringsvoorstel betreft, zijn er sinds de laatste vergunning al vijf of zes inspecties geweest. Dat werd ook uitdrukkelijk gevraagd aan de milieu-inspectie. De verslagen daarvan zijn voorhanden. Tegen 1 mei moet aan een aantal voorwaarden zijn voldaan en dat zal worden gecontroleerd. Tegen 1 september moet het bedrijf – in het kader van de responsabilisering van het bedrijf – een voorstel tot sanering voorleggen voor onderdelen waarover vaststellingen werden gedaan. Een erkende deskundige zal worden aangeduid voor het inzetten van de meest geschikte technologie. Deze deskundigen zijn er. Dat voorstel zal er moeten zijn tegen 1 september. Daar is geen discussie over. De milieu-inspectie en de minister

kunnen de afgeleverde vergunning schorsen of intrekken. Tot deze maatregel kan worden overgegaan als het bedrijf een overtreding begaat.

Dit bedrijf heeft zijn verleden tegen. Dat geef ik grif toe. Als dit bedrijf ter sprake komt, vindt er onmiddellijk een polarisatie plaats voor en tegen. Ook al gaat het om recyclage-activiteiten die op zichzelf zeer nuttig zijn. De reglementering is in voege getreden, terwijl de lopende vergunning dat niet voorzag. Een aanpassing werd doorgevoerd. Een aantal voorwaarden werden nu zonder tijdslimiet opgelegd vermits ze in '99 automatisch van kracht worden voor de betrokken sector. Het overzicht van de heer Staes was misschien heel indrukwekkend, de adjectieven zijn voor zijn rekening. De vergunningsvoorwaarden zijn zeker niet versoepeld. Het gaat om een status quo en mijns inziens zelfs om een verstrenging.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Het getuigt van een zekere naïviteit om van een bedrijf met een dergelijke reputatie en dat behoort tot de milieumaffia in Vlaanderen, te verwachten dat ze zich aan dergelijke regels zullen houden. In dat geval vergunningen en versoepelingen toestaan, is ongehoord. Dat geldt trouwens ook voor de beslissing van toenmalig minister De Batselier in 1993. Ik heb hier de cijfers voor mij, die ik heb gekregen van de milieudienst van Schoten. Maes-Eelen heeft voor een 24-tal parameters een afwijking aangevraagd. Minister Kelchtermans heeft gelijk als hij zegt dat de zwaarste afwijking voor de zwevende stoffen niet is toegestaan. Op de andere verzoeken is men wel bijna klakkeloos ingegaan. Ik citeer één voorbeeld : voor de extraheerbare stoffen CCL4 zit men tien keer boven de norm van Vlarem. Voor een groot deel is men tegemoetgekomen aan de eisen van het bedrijf. Dat bedrijf kan dus voor een groot deel zijn eigen vergunning schrijven.

De voorzitter : Mevrouw De Maght-Aelbrecht heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Ik wil nog een kleine vraag stellen. Heb ik goed begrepen dat in september een saneringsstudie naar voren zal worden gebracht ? Zal deze dan ook onmiddellijk moeten worden uitgevoerd ? Zult u daadwerkelijk de zaak sluiten wanneer bijvoorbeeld in oktober nog niets aan het bedrijf is gewijzigd ? Heb ik dat juist begrepen ? Als men overtredingen blijft noteren en als het dus gewoon bij een studie blijft, zal de vergunning dan worden ingetrokken of geschorst ? Engageert de minister zich ertoe om op dat ogenblik een einde te maken aan de situatie ? Schorsen en een papiertje aan de burgemeester sturen, is gemakkelijk. Het zou u tot eer strekken als u uw verantwoordelijkheid op dat vlak zou opnemen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Kris Van Dijk tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over preventieve maatregelen om branden in natuurgebieden te voorkomen

Actuele vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de bos- en heidebranden

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde actuele vragen van de heer Van Dijk tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over preventieve maatregelen om branden in natuurgebieden te voorkomen en van mevrouw Dua tot minister Kelchtermans, over de bos- en heidebranden.

De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, meer en meer groeit in Vlaanderen het bewustzijn dat we de schaarse natuur moeten koesteren en onze natuurgebieden door middel van decreten moeten beschermen voor de toekomst.

Maar we stellen vast dat we door twee samenlopende omstandigheden – de langdurige droogte en een onverantwoord menselijk gedrag – als het ware met de rug tegen de muur worden gezet. Ze maken ons bij wijze van spreken afhankelijk van zaken die zich nu voordoen. Ik heb veel respect voor de hulpdiensten die deze vuurzeeën, zoals ze zich in Maasmechelen, Kalmthout en Koksijde voordeden, hebben bestreden. In totaal gaat het om bijna 900 hectare. Als men dit even omrekent, is 9 miljoen vierkante meter waardevol natuurgebied voor jaren vernield. Los van het respect voor deze hulpdiensten en voor de controlediensten die hiermee zijn begaan, moeten we ons als beleidsverantwoordelijken toch een aantal vragen stellen.

Is het beschermingsbeleid voor deze gebieden wel doeltreffend genoeg ? Als we vaststellen welke toeristische druk op deze gebieden vaak wordt uitgeoefend, is het dan niet nodig in te grijpen, zeker wanneer zich perioden van droogte aandienen ?

Zo kom ik ook tot mijn vraag over de controles. Het is inderdaad niet mogelijk om achter elke boom een boswachter te zetten, maar toch heb ik enkele vragen over de personeelsomkadering. Hoeveel mensen zijn in dienst om de

verschillende natuurgebieden te behoeden en er controle uit te oefenen ?

Mijnheer de minister, we hopen dat we, na wat er zich dezer dagen heeft afgespeeld, geen schuldigen met de vinger moeten wijzen, uitgezonderd natuurlijk de booswichten die het kwaad spel hebben opgezet. We moeten lessen trekken voor de toekomst om alzo te komen tot een doeltreffend preventiebeleid.

De voorzitter : Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua (*Op de tribune*) : Mijnheer de minister, er zijn de voorbije dagen, ongeveer duizend hectare heide en bossen afgebrand. Ik overdrijf niet wanneer ik stel dat dit een ecologische ramp is. Het zal jaren duren vooraleer de fauna en de flora zich hebben hersteld. Voor bepaalde zones kan men zelfs besluiten dat ze nooit meer zullen kunnen worden hersteld. Vandaar de belangrijke vraag : hoe komt het dat die branden dergelijke afmetingen hebben aangenomen en wat kan men doen om ze in de toekomst te vermijden ? Aangezien de natuur ons dierbaar is, moeten we ook de nodige maatregelen treffen.

Het gaat om gebieden die voor het publiek zijn opengesteld. Dit is een goede zaak, maar dit betekent ook dat er risico's aan zijn verbonden. Het risico bestaat dat er branden ontstaan al dan niet moedwillig aangestoken. Ik denk dat er maar één antwoord is. In dergelijke gebieden moet men aan zeer intensieve controle doen. Men moet dat uiterst georganiseerd aanpakken, zeker in periodes van droogte, wanneer het risico zeer groot is. Precies daar wringt het schoentje. Kalmthout is een gebied van meer dan 900 hectare met één natuurwachter. Die man kan geen beroep doen op boswachters van belendende terreinen, want ook daar is er een personeelsgebrek. Bovendien hebben die mensen ook een veel te groot gebied onder hun bevoegdheid. In de houtvesterij Hasselt zijn er vijftien plaatsen voor boswachters, waarvan er maar zeven zijn ingevuld. De bezettingsgraad voor zowel het bosbeheer als voor de dienst natuurbehoud is 62 percent, wat de bos- en natuurwachters betreft. Ik heb het in de vorige zittingsperiode al verschillende keren ter sprake gebracht. Ik heb gezegd dat er ongelukken zouden gebeuren en er zijn inderdaad ongelukken gebeurd. Iedereen had dat kunnen verwachten en eigenlijk is het nog verwonderlijk dat er zich al niet meer dergelijke calamiteiten hebben voorgedaan in natuurgebieden.

Ten slotte heb ik nog een opmerking over het materiaal. Die mensen zijn helemaal niet uitgerust om dergelijke branden op te vangen.

Ze beschikken niet over terreinwagens. Ze hebben wel wagens om van het ene dorp naar het andere te rijden. Maar ze kunnen zich daarmee niet in de natuurgebieden

Dua

verplaatsen. Ze beschikken niet over mobilifoons of GSM's. Daardoor zijn ze niet in staat om, als ze een vuurhaard ontdekken, dat te melden aan de brandweer. Ik geloof, mijnheer de minister, dat ook u ervan overtuigd bent dat er een echte natuurramp is gebeurd. Ik zou u daarom willen vragen om, naar aanleiding van deze ramp, maatregelen te nemen om bijkomend bos- en natuurwachters aan te werven, en om ook in materiaal te voorzien zodat deze mensen aan dergelijke situaties het hoofd zouden kunnen bieden.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik ben het met beiden eens om te stellen dat we lessen moeten trekken uit datgene wat nu is gebeurd, in de plaats van retrospectief de profeet van het verleden te willen spelen. Ik ga er ook mee akkoord dat dit een ecologische ramp is. 890 hectare zijn afgebrand, en in twee of drie gevallen kan worden aangetoond dat menselijke handelingen, van vrijwillige of onvrijwillige aard, aan de oorsprong van deze calamiteit liggen.

Ik moet hier toch enkele zaken verduidelijken. Ten eerste, wil ik iets zeggen over de toegankelijkheid. De Vlaamse publieke opinie aanvaardt moeilijk dat men de toegankelijkheid van deze domeinen aan strikte voorwaarden zou onderwerpen. Er bestaat daarover zelfs in ecologische milieus een meningsverschil. Enerzijds pleit men er voor een ruime toegankelijkheid, die de organisatie van de sociale controle vergemakkelijkt. Anderzijds pleit men, vanuit wetenschappelijke overwegingen, voor een hoge toegankelijkheidsdrempel. Ik wil er hier op wijzen dat er voor het reservaatgebied de Mechelse Heide een absoluut toegangsverbod bestaat. En toch is daar een brand ontstaan. Men heeft vastgesteld dat twee onvoorzichtige personen het plan hadden opgevat om daar een barbecue te organiseren. Hun kampvuurtje is uit de hand gelopen, en zichzelf zijn eveneens gaan lopen.

Ten tweede, wat de maatregelen zelf betreft, heb ik deze voormiddag de woudmeesters op het kabinet, onder leiding van het afdelingshoofd, ontvangen. Ik denk dat het juist is dat er op korte termijn maatregelen moeten worden genomen. De droogteperiode is duidelijk nog niet voorbij. Zij zullen in de loop van de volgende dagen een integraal toegangsverbod afkondigen. Dat is in de eerste plaats hun verantwoordelijkheid. Tenzij we met een probleem van algemene aard worden geconfronteerd, moet het niet steeds de minister zijn die voor heel Vlaanderen *urbi et orbi* verklaart wat er moet gebeuren. Het betreft een aangelegenheid waarin de woudmeesters en de provincie- en lokale besturen hun verantwoordelijkheid kunnen nemen.

Ik denk, mevrouw Dua, dat op middellange termijn, dit probleem in het globale personeelsbeleid van de Vlaamse administratie moet worden geïntegreerd. Ook mijn voorganger heeft dat reeds verklaard. Zoals ik hier vandaag pleit voor de afdeling Bos en Groen, zullen er morgen inzake andere afdelingen en pararegionale en andere administraties soortgelijke vragen voor een versterking van het personeelsbestand worden geformuleerd. Daarvoor kunnen eveneens goede argumenten worden aangevoerd. U hebt zelf een houtvesterij genoemd, waar de bezettingsgraad slechts 50 percent bedraagt. Dat kan niet, want daardoor kan men onvoldoende preventief optreden.

Ten derde, denk ik dat er inzake hulpacties bij dit soort rampen een grotere samenwerking moet worden betracht tussen onze brandweerkorpsen. Ik zou voorbeelden kunnen aanhalen die aantonen hoe een gebrek aan coördinatie leidde tot veel tijdverlies, en dus de efficiëntie van de hulpverlening in de weg stond. Deze opmerking doet niets af aan mijn huldebetoon aan alle hulpverleners die vele dagen op de bres stonden.

Ten slotte, mijnheer de voorzitter, denk ik dat wij inzake tewerkstelling, en met het oog op het milieuaspect, in staat zijn om in het kader van eerste werkervaringsprojecten een aantal mensen ter beschikking te stellen om de natuur – en in dit geval : het herstel van de natuur – een handje te helpen.

Met mijn antwoord heb ik dus vooral de nadruk willen leggen op de lessen die we moeten trekken uit wat nu is gebeurd. Op het vlak van de preventie, dus ook van bestrafing en verantwoordelijkheid van derden, zullen een aantal maatregelen worden getroffen.

De voorzitter : Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, ik ben eerst en vooral verheugd over het feit dat de minister mij bijtreedt wanneer ik zeg dat de schrijnende onderbezetting qua personeel voor een deel aan de basis ligt van het probleem. Ik hoop dan ook dat hij erin zal slagen zijn collega's van de Vlaamse regering ervan te overtuigen dat hier toch wel een uitzondering moet worden gemaakt en dat de onbezette plaatsen zo vlug mogelijk dienen te worden ingevuld.

Een bijkomende opmerking, waar ik in mijn vraag niet echt op ben ingegaan, is dat de eerste vuurhaarden op militaire domeinen tot stand zijn gekomen. Dat is me toch wel opgevallen. Het is u bekend dat schietoefeningen dikwijls de oorzaak zijn van branden in heidegebieden. Als er één brand uitbreekt, wekt dat de interesse van allerlei pyromanen en volgt de rest. Ik zou er derhalve in die zin bij u op willen aandringen om ook met de militaire overheden contact op te nemen, zodat ervoor wordt gezorgd

Dua

dat maximale veiligheidsmaatregelen worden genomen in geval van droogte en er dus ook een einde wordt gesteld aan schietoefeningen in militaire domeinen, die meestal natuurgebieden zijn, zodat branden op die manier ook vermeden worden.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Ik zal de Vlaamse regering een concreet voorstel doen omtrent de versterking van de afdeling Bos en Groen.

Ten tweede, vind ik uw suggestie betreffende militaire domeinen niet slecht. Toch moet worden gezegd dat de eigen brandweerdiensten van het leger op militaire domeinen vaak aantonen hoe efficiënt men dit soort branden kan bestrijden. Ik denk echter dat het onverantwoord zou zijn om in deze omstandigheden risico's te nemen wat dit betreft. Ik zal derhalve de nodige initiatieven nemen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Peter Vanvelthoven tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de IJzeren Rijn

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Vanvelthoven tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de IJzeren Rijn.

De heer Vanvelthoven heeft het woord.

De heer Peter Vanvelthoven (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het belang van de IJzeren Rijn als belangrijke goederenas die de toegang verschaft voor onze Vlaamse havens Zeebrugge en Gent tot het Duitse hinterland en Oost-Europa moet ik, denk ik, niet meer onderstrepen. Velen onderkennen dat belang. Ik kan ter zake verwijzen naar een resolutie die hier ongeveer 2 jaar geleden, op 2 mei, werd goedgekeurd en waarin uitdrukkelijk werd gepleit voor de uitbouw van de IJzeren Rijn. Ik kan het hebben over de Europese dimensie, in verband waarmee de Europese Commissie toch een belangrijke subsidie heeft toegekend aan de studie die in opdracht van de Vlaamse regering werd uitgevoerd. Verder kan ik verwijzen naar het gunstige advies dat in oktober van vorig jaar door de Vlaamse regering is uitgebracht bij de federale regering met betrekking tot de Europese spoorwegverbindingen en waarbij u dat gunstig

advies koppelde aan de voorwaarde dat ook de IJzeren Rijn zou worden toegevoegd aan de lijst van Europese spoorlijnen.

Recent, een 14-tal dagen geleden, kwam daar nog het advies bij van de Sociaal Economische Raad Vlaanderen, waarin men opnieuw zeer nadrukkelijk pleitte voor de uitbouw van de IJzeren Rijn. Daarbij poneert men mijns inziens terecht dat de Vlaamse regering haar bevoegdheid om met het buitenland te onderhandelen over mobiliteitsvraagstukken ruim moet opvatten. Met andere woorden, men zou zelf initiatieven kunnen nemen en zelf besprekingen kunnen voeren met de naburige regio's.

Op een ogenblik dat de NMBS middelen ter beschikking krijgt om het binnenlandse treinvervoer te moderniseren en dat de HST-verbinding met Nederland eveneens aan de orde is, denk ik dat het van belang is ter zake beslissingen te nemen.

Wat is het huidige standpunt van de Vlaamse regering inzake deze materie ? Welke initiatieven heeft de Vlaamse regering ter zake reeds genomen ten opzichte van de federale regering en de NMBS ?

Hoe staat het met de in opdracht van de Vlaamse regering uit te voeren studie ? Zijn er al resultaten van bekend ? Zo niet, wanneer verwacht u deze ? Is het niet aangewezen daar spoedig op aan te dringen ?

Welke drukkmiddelen meent de minister te kunnen gebruiken om deze zaak te forceren ?

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil duidelijk aangeven dat de Vlaamse regering van de uitbouw van de IJzeren Rijn één van haar prioriteiten heeft gemaakt. Dat is niet nieuw, in het verleden werd dit ook al onderstreept met betrekking tot het advies van het vorige tienjarenplan van de NMBS.

Zoals u ook hebt gezegd, heeft het Vlaams Parlement in het verleden een duidelijke houding aangenomen. Ook heeft de Vlaamse regering naar aanleiding van het advies dat moest worden uitgebracht in verband met de transeuropese netwerken, de IJzeren Rijn aan deze lijst toegevoegd. Op deze manier werd dit traject in het transeuropese netwerk mee opgenomen door de Europese instanties.

We hebben dit standpunt ingenomen, omdat er heel wat redenen zijn die voor de aanleg van dit traject pleiten. De Vlaamse havens – Zeebrugge, Antwerpen en Gent – hebben nood aan een goederenspoorverbinding van west naar oost, naar het Roergebied, Berlijn, Warschau en Moskou. In feite heeft de Antwerpse haven strategisch

Baldewijns

nood aan een tweede goederenspoorontsluiting. Een en ander wordt nu onderzocht in kader van een gewestplanwijziging, om te zien hoe deze ontsluiting kan worden verwezenlijkt, met een aansluiting op de IJzeren Rijn.

Er zijn heel wat elementen die pleiten ten voordele van de IJzeren Rijn. Als wij bekijken hoeveel trafiek er moet worden tot stand gebracht ten noorden van de Rijn, dan biedt de IJzeren Rijn een traject dat 50 kilometer korter is. Doordat het terrein zo vlak is, kunnen we het vervoer laten verlopen zonder een tweede locomotief in te zetten. Men kan ook vervoer met double stack containers organiseren. Er zijn talloze voordelen verbonden aan de IJzeren Rijn. Daarenboven dreigt het traject Montzen-Aken met een overcapaciteit te kampen te hebben. We moeten dus werk maken van de uitbouw van de IJzeren Rijn.

Het is ook in dit kader dat wij de studie moeten zien, waarin naast het Vlaams Gewest ook de NMBS participeert. Die studie wordt opgedragen aan de UFSIA. We verwachten de resultaten van deze studie, die de economische en financiële belangen en de gevolgen van de uitbouw van de IJzeren Rijn voor Vlaanderen moet onderzoeken, in het najaar. Ik denk dat ik hiermee op de twee eerste vragen heb geantwoord.

Mijnheer Van Velthoven, uw derde vraag komt eigenlijk op het volgende neer : welke drukingsmiddelen zal de Vlaamse regering aanwenden ten aanzien van de federale overheid en ten aanzien van de NMBS ? U weet dat de NMBS ressorteert onder de bevoegdheid van de federale overheid, en dat op het vlak van het tienjarenplan onze opdracht tot een adviesopdracht is beperkt. Wij zullen uiteraard ook vragen dat wij in verband met dit advies een gemotiveerd antwoord krijgen.

Dat wil niet zeggen dat we moeten stilzitten. De Vlaamse regering heeft me, samen met de minister-president, de opdracht gegeven om in het kader van de mobiliteitsafwikkeling en dergelijke, met de NMBS, waar mogelijk overeenkomsten te sluiten. We hebben daar een aanzet toe gegeven. Tevens voeren we gesprekken in verband met het gewestplan voor wat betreft de goederenspoorlijn Antwerpen-Lier. Het feit dat de NMBS een aansluiting voorziet tussen de tweede haventoeegang en de IJzeren Rijn duidt aan dat een gesprek hieromtrent mogelijk is.

Tot slot wil ik erop wijzen dat we hier te maken hebben met een project dat grensoverschrijdend is. Nederland en Duitsland zijn dus betrokken gesprekspartners.

De voorzitter : De heer Vanvelthoven heeft het woord.

De heer Peter Vanvelthoven : De Vlaamse regering heeft bij mijn weten in deze zaak niet alleen adviesbevoegdheid

voor de NMBS en de federale regering, maar ze kan ook perfect haar eigen bevoegdheid voor een stuk uitspelen. Ik denk hier meer bepaald aan de verantwoordelijkheid voor de vergunningen en de HST naar Nederland en Walonië. Vermits deze problematiek vandaag aan de orde is, zou ik de Vlaamse regering ertoe willen aansporen om haar verantwoordelijkheid op te nemen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

ACTUELE INTERPELLATIE (Regl. art. 83)

Actuele interpellatie van de heer Paul Van Grembergen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, en de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de invoering van de nieuwe spelling

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de actuele interpellatie van de heer Van Grembergen tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, en de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de invoering van de nieuwe spelling.

De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, geachte collega's, na de verwarring over de spelling zelf, heerst er nu onzekerheid over de datum waarop die spelling zal worden ingevoerd. Persoonlijk schaam ik me een beetje omdat ik nog niet goed weet hoe ik de spelling zal moeten hanteren. We zullen met zijn allen inspanningen moeten leveren om opnieuw correct te leren schrijven. Ik meen dat de Nederlandse regering heeft beslist om de nieuwe spelling in te voeren voor haar eigen diensten en het onderwijs, vanaf 1 augustus 1996. Men voorziet wel in enige pedagogische ruimte voor wat de examens betreft. De Taalunie zelf stelde als datum van invoering 1 september 1997 voorop.

Nu er duidelijkheid bestaat omtrent de spelling zelf, pleiten velen voor de korte pijn. Dat betekent dat men de schemerzone, waarin men zich op twee spellingen moet concentreren, tot een minimum zou beperken. Nochtans meen ik dat er, met name in onderwijskringen, nogal wat bedenkingen worden gemaakt. Men vindt dat men zelf over de mogelijkheden moet beschikken om zich de nieu-

Van Grembergen

we spelling eigen te maken. Bijgevolg pleit men voor een wat ruimere overgangsperiode.

Volgens mij is het wenselijk om met Nederland een gezamenlijke beslissing uit te werken. Binnen de realiteit van één taal is het noodzakelijk dat het op één bepaald moment gebeurt. Vervolgens pleit ik ervoor dat die invulling zo snel mogelijk zou gebeuren.

Hoe pakt men het aan buiten het onderwijs ? Het is immers niet voldoende dat de nieuwe spelling in het onderwijs wordt ingevoerd en dat de leerkrachten zich erop voorbereiden. Niet enkel het intellectuele Vlaanderen en het intellectuele Nederland en degenen die belangstelling hebben voor taal moeten de taal correct beheersen. Het is een plicht van elke Nederlandstalige.

Welke maatregelen overweegt de regering om in het brede veld iedereen te betrekken bij het correct leren schrijven van de eigen taal ? Dit is immers fundamenteel bij het ontwikkelen van de eigen persoonlijkheid.

De voorzitter : De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in het voorjaar van 1995 heeft het Vlaams Parlement een decreet goedgekeurd dat het decreet moest wijzigen tot vaststelling van de officiële schrijfwijze van de Nederlandse taal. Met dit decreet heeft het parlement aan de Vlaamse regering de bevoegdheid gegeven om zonder bekrachtiging van het Vlaams Parlement de besluiten van het Comité van Ministers van de Taalunie met betrekking tot de officiële spelling en de spraakkunst van het Nederlands uit te voeren. Aan Nederlandse kant werd deze aangelegenheid niet bij decreet geregeld, maar wel met een algemene maatregel van bestuur, dus met een besluit van de Nederlandse regering.

Eind vorig jaar had het Comité van Ministers van de Taalunie 1 september 1997 vooropgesteld als officiële invoeringsdatum voor de nieuwe spelling. We constateren nu dat het Nederlandse kabinet op 11 april 1996 besliste de nieuwe spelling zowel in het onderwijs als bij de overheid vanaf 1 augustus 1996 in te voeren. In de kranten lezen wij dat minister Van den Bossche na de Paasvakantie verklaard had dat de Vlaamse schooldirecties de nieuwe spelling eveneens al vanaf 1 september 1996 zouden mogen toepassen.

Ik heb enkele vragen met betrekking tot de procedure en de inhoud. Wat de procedure betreft, had ik graag vernomen of er binnen de Taalunie overleg werd gepleegd tussen de Nederlandse en de Vlaamse ministers. Dit zou logisch zijn, anders kan er van een unie eigenlijk geen sprake

zijn. De verandering van de invoeringsdatum betekent immers een wijziging van de vroegere beslissing van het Comité van Ministers. Het is logisch dat het Comité van Ministers overleg pleegt alvorens deze datum opnieuw te wijzigen.

Werd er overleg gepleegd binnen de Vlaamse regering ? Het decreet dat door het Vlaams Parlement werd goedgekeurd, bepaalt dat de regering de beslissingen van het Comité van Ministers uitvoert. Overleg op dit vlak zou dus zeker niet onlogisch zijn.

Ik wijs erop dat ik principieel niet de minste moeite heb met een mogelijke vervroegde invoering van de spelling in het onderwijs. Ik ken een aantal scholen waar dynamische leerkrachten nu al bezig zijn met het aanleren van de nieuwe spelling aan hun leerlingen. Dit is een lovenswaardige houding. Er kunnen echter wel bijkomende pedagogische problemen ontstaan wanneer slechts een gedeelte van de leerkrachten hieraan meewerkt.

In dit verband vind ik de stelling van kanunnik De Wolf, directeur-generaal van het VSKO, eigenlijk niet zo onverstandig. Hij zegt dat de leerlingen van het eerste jaar basisonderwijs en die van het eerste jaar secundair onderwijs het best vanaf september 1996 beginnen met de nieuwe spelling. Anders leren zij een systeem dat na een jaar al wordt veranderd. U moet toegeven dat momenteel de grootste verwarring heerst over de officiële startdatum.

Ik heb een paar vragen, gelijklopend met die van de heer Van Grembergen. Zal er enige coördinatie zijn tussen de scholen over de startdatum of kan ieder net of zelfs iedere school daar afzonderlijk over beslissen ? Als dat laatste het geval is, wordt het bijzonder moeilijk voor leerlingen die om een of andere reden in de loop van het schooljaar van school veranderen.

Een tweede vraag : zal de nieuwe spelling binnen één school gelijktijdig worden ingevoerd per cyclus ? Of denkt u aan een vervroegde invoering voor de eerste jaren van het basis- en secundair onderwijs ? Persoonlijk ben ik voor de korte pijn.

– *De heer Luk Van Nieuwenhuysen, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

Een derde vraag : zullen de leerkrachten, in de veronderstelling dat we de nieuwe spelling in september 1996 invoeren, nog tijdig en grondig kunnen worden voorbereid ? Ik spreek over alle leerkrachten en niet alleen de taalleerkrachten.

Ten slotte, zal de nieuwe spelling gelijktijdig worden ingevoerd in onderwijs en administratie ? In welke mate wordt de Vlaamse administratie voorbereid ? Ik had nog een aantal andere vragen over de jongste ontwikkelingen

Vanleenhove

in het spellingdossier maar die zijn eerder voor de Interparlementaire Commissie van de Nederlandse Taalunie. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : De heer Demeulenaere heeft het woord.

De heer Julien Demeulenaere (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de Nederlandse regering besloot onlangs de nieuwe spelling in te voeren per 1 augustus 1996, een jaar vroeger dan verwacht. Zoals vorige sprekers al zeiden, passen sommige kranten nu al de nieuwe spelling toe en voeren sommige scholen ze per 1 september 1996 in. Improvisatie is hierbij doorslaggevend. Uit een enquête in de Roeselaarse scholen blijkt dat de chaos compleet is : de ene school is er al mee bezig, de andere begint per 1 september, nog een andere weet het nog niet. Dit doet me denken aan de geleidelijke invoering van verkeersregels. Eerst rijden de vrachtwagens links, dan de wagens en dan pas de fietsers. Dat kan toch niet ?

We vernemen via de pers dat de minister van Onderwijs weldra een omzendbrief naar alle Vlaamse scholen zal sturen. Hierin stelt de minister dat, indien een school beslist de nieuwe spelling volgend schooljaar in te voeren, dit dient te gebeuren voor alle leerlingen en leerkrachten van die school. Dit vinden wij trouwens heel normaal. De woordvoerder van de minister voegt daaraan toe dat de invoering van de nieuwe spelling enkel verantwoord is indien ze in teamverband gebeurt. Het heeft geen nut dat enkel de leraar Nederlands de nieuwe regels hanteert, terwijl de leraar wiskunde afwacht tot 1 september 1997. Met uw omzendbrief blijft de mogelijkheid van een ware spellingchaos bestaan. Denk maar aan leerkrachten die in meerdere scholen lesgeven, aan leerlingen die van school veranderen, aan ouders die kinderen in diverse scholen hebben.

We vernemen dat het onderwijsblad Klasse zal uitpakken met uitneembare bijlagen. Bent u bereid, mijnheer de minister, deze publicaties te bespoedigen ? Voorziet u nog voor september 1997 een bijkomende opleiding voor leraars ? De basis van onze onderwijswereld wenst een gelijktijdige, algemene invoering van de nieuwe spelling. Ouders, leerlingen en leraars verwachten een duidelijk en ondubbelzinnig standpunt. Hoe zal u daarop inspelen ? Of men het nu eens is of niet met de spellingwijziging, we kunnen niet ontkennen dat er van u, heren ministers, ernstige oplossingen aangaande het tijdstip van de invoering worden verwacht. (*Applaus bij de VLD*)

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

– *De heer Marc Olivier, eerste ondervoorzitter, treedt op nieuw als voorzitter op.*

De heer Tuur Van Wallendael (*Op de tribune*) : Heer voorzitter, heer minister, geachte dames en heren, ik denk dat dit parlement verantwoordelijk is voor de moeilijkheden die wij ons vandaag op de hals halen. Ik heb het moeilijk met de manier waarop dit parlement omgaat met iets aangenaams en levendigs als taal en spelling. Het belang dat we daaraan hechten, is buiten alle proporties. Om een slogan die de heer Van Grembergen nauw aan het hart ligt te gebruiken, lijkt het wel dat niet de taal maar wel de spelling gans het volk is. Ik denk ook aan de bevlogen toespraak die de heer Sannen hield naar aanleiding van de nieuwe spelling. Het was alsof we de wereld gingen hervormen.

Spellen is slechts een minimaal onderdeel van schrijven. Schrijven is iets volkomen anders, daar heeft men ideeën voor nodig. Spellen kan aan de hand van een woordenboek, dat kan men opzoeken. Men moet daar niet meer belang aan hechten dan het waard is. Ik wil hieromtrent twee bedenkingen maken.

Een eerste bedenking is dat we moeten breken met die toch wel eigenaardige hulde die ook uw partij brengt, mijnheer Van Grembergen, aan een vorm van jacobinisme, waar u anders toch zo tegen gekant bent. Als er iets centraal wordt geregeld, krijgt u het al moeilijk. Voor die spelling echter moet alles centraal worden geregeld.

We hebben een Taalunie. Die doet een beroep op deskundigen. Er staan ook twee parlementen achter en twee ministerraden. Die geven daar allemaal uitleg over. Het wordt zó centraal geregeld. De kinderen op school krijgen dit zomaar op hun boterham en moeten daar allemaal rekening mee houden. Dat lijkt me toch een beetje overdreven.

Er zijn toch ook nog andere mogelijkheden ? Er is de tweede moedertaal van de heer Taylor en van mij, die de meest succesvolle taal is op dit moment op deze aarde : het Engels. Daar is er geen centraal orgaan ; er is geen Engelse Academie. Er is niemand in de Angelsaksische wereld – en zeker geen parlement – die het in zijn hoofd zou halen om in de taal in te grijpen.

De voorzitter : De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer Van Wallendael, ik ben het volledig met u eens wanneer u zegt dat spelling niet hetzelfde is als taal. Ik heb die stelling ook al veel verdedigd, zowel in de Taalunie als in dit parlement. Ik ben het echter niet met u eens waar u bijna de anarchie predikt wat de schrijfwijze betreft. U zegt dat deze niet centraal mag worden geregeld. U verwijst daarbij naar het Engels. Ik kan me toch moeilijk inbeelden dat alle Engelstaligen elk op hun eigen manier gaan schrijven. Ook zij zijn gebonden aan bepaalde regels. Ook zij volgen een bepaald woordenboek. Dat is dus niet de complete anar-

Vanleenhove

chie. Ik heb de indruk dat u zomaar een zekere nonchalance aan het prediken bent en daar ben ik het absoluut niet mee eens.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer Vanleenhove, in de Griekse mythologie werd schoonheid geboren uit chaos.

De heer Gilbert Vanleenhove : Uiteindelijk werd het schoonheid, mijnheer de minister, en die is niet vanzelf gekomen.

Minister Luc Van den Bossche : Dan moet men de schoonheid maken.

De voorzitter : Mijnheer Vanleenhove, ik veronderstel dat u hiermee uw repliek hebt gegeven.

De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael : Mijnheer Vanleenhove, ik pleit wel voor een zekere nonchalance : ik ben daar zelfs een groot voorstander van. Ik pleit evenwel niet voor anarchie, en die is er ook niet. Natuurlijk schrijven de Engelsen niet allemaal verschillend, maar er zijn wel degelijk verschillen. Dat kan ook, want de taal is zoals de markt : zelfregulerend. Dat is zo'n levend en zo'n gezond organisme dat het zichzelf regelt. Ik denk dat we daar een beetje afstand moeten nemen, dat het toch wel een gezondere situatie zou zijn dan degene die we tot nu toe hebben gehad, vooral als we kijken naar het succes van een taal zoals het Engels, waar dat een beetje losser gebeurt dan in het Nederlands, zonder dat dit automatisch tot anarchie leidt.

Aan de andere kant moet ik u wel zeggen dat we ons soms troosten met te zeggen dat er uniformiteit is in de Nederlandse spelling. U moet het woordenboek er maar eens op naslaan en kijken hoe wij 's-Hertogenbosch schrijven en hoe de Nederlanders dat doen. U zult dan wel zien dat er nog altijd geen volkomen eensgezindheid is. Ik denk ook dat het leuker is zo.

Ten tweede – ik heb het daarnet ook al gezegd – moet ik zeggen dat ik niet begrijp dat dit onder de bevoegdheid van een politieke overheid ressorteert. Ik begrijp niet dat een politieke overheid zich daarmee bezighoudt ; dat komt mij als bijna waanzinnig voor. (*Opmerking van de heer Paul Van Grembergen*)

Ten slotte, ik wil u zeggen dat spellinghervormingen in mijn ogen een goede zaak zijn. We dreigen anders te vervallen in het grote nadeel – zoals dat nu zeker voor het Engels geldt – dat de breuk tussen de gesproken en de geschreven taal zo groot wordt dat het wel eens andere talen lijken. Dat is natuurlijk een gevaar dat het Neder-

lands niet bedreigt, omdat we onze spelling geregeld aanpassen.

Mijnheer de minister, ik denk dat we nog niet aan het einde zijn. Op dit ogenblik is de basisregel van onze spelling die van de analogie. Dit is een gezonde en gemakkelijke regel. Dit is zeer goed, maar ik denk toch dat de spanning die bestaat tussen die gezonde regel enerzijds, en anderzijds de regels die nu zijn ontworpen voor de tussenklanken – en dan meer bepaald voor de tussen-n onhoudbaar is. We zijn dus naar mijn mening op weg naar een nieuwe spelling waar andere regels voor de tussenklanken zullen bestaan, en terecht.

U hebt het waarschijnlijk ook gelezen in het persuittreksel dat we krijgen van de Taalunie. U sprak zonet over een correct taalgebruik.

De voorzitter : Mijnheer Van Wallendael, zou u willen afronden ?

De heer Tuur Van Wallendael : Het woord holendui werd vroeger met tussenletter-n geschreven, daarna zonder, en nu opnieuw met. Dat kan dus niet. Als ik holedui schrijf of apenootje – of apennootje – en u leest dat, dan zult u natuurlijk wel weten wat ik bedoel. Er is geen twijfel mogelijk, dus ik denk dat we dan in orde zijn. Ik denk dat rust en efficiëntie heel belangrijk zijn.

Ik zal nu een pleidooi tegen de anarchie houden. Ik was ook uitgenodigd op de opening van Flanders Technology Disneyland, of hoe het ook moge heten. (*Gelach*)

Minister Luc Van den Bossche : Het is Technoland.

De heer Tuur Van Wallendael : Voor dat gebouw, dat een echte hulde is aan ondermaatse architectuur, stond een lichtkrant waarop de buitenlandse gasten konden worden verwelkomd. Tijdens de toespraak van de heer Geens zouden vooral Duitsers worden verwelkomd en op de lichtkrant stond te lezen : Wilkommen, met een spelfout. Eigenaardig genoeg met een c in plaats van een k. Het redactiewerk werd wellicht aan een mens opgedragen omdat daarvoor nog geen robot was ontworpen.

Spelling moet efficiënt zijn en aangepast aan de omstandigheden en niet zo gebonden aan data of donderpreken. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, collega's, ik ben zeer blij met de toespraak van de heer Van Wallendael. Ik wil onmiddellijk tekenen voor de chaos. Ik meen dat de spelling niet aan dergelijke strikte regelgeving moet voldoen. Dat zou mijn pleidooi van enkele maanden geleden in een heel ander daglicht hebben geplaatst. Toen heb ik verdedigd

Sannen

dat spelling voor sommige mensen een rem is op hun communicatie wegens het grote maatschappelijke gewicht dat een correcte spelling heeft gekregen. Aan het beheersen van een correcte spelling wordt een streng waardeoordeel verbonden en daardoor wensen of durven sommige mensen hun taal niet langer schriftelijk te gebruiken. Vandaar mijn emotioneel pleidooi voor een brede maatschappelijke campagne bij de invoering van deze nieuwe spelling.

Ik deel de onrust van de vorige sprekers over de gelijktijdigheid en het juiste moment van de invoering in de scholen helemaal niet. Ik breek een lans voor een overgangsperiode van één tot twee jaar, zodat de nieuwe spelling ten laatste op 1 september 1997 in de goede plooi zal zijn gevallen. Ik maak mij eerder druk over het uitblijven van ieder teken van regeringszijde over de brede informatiecampagne en het educatief plan, die destijds werden beloofd om de brede massa te betrekken bij het invoeren van de nieuwe spelling.

Daarover maak ik me wel zorgen ; niet omdat de spelling zo belangrijk is voor mij, maar wel omdat de correcte spelling zo belangrijk is in onze maatschappij. Ik vind het dan ook belangrijk dat iedereen de gelegenheid krijgt de correcte spelling te leren. Van minister Martens wil ik vernemen hoe ver het staat met deze campagne. Bij het begin van dit jaar verklaarde de minister dat een interparlementaire commissie zich intens bezighield met de voorbereiding ervan. Ik heb geen zicht op de huidige stand van zaken en ik ben echt benieuwd naar de planning voor dit groots educatief project. Hoe wordt dat project uitgetekend en welke middelen worden ervoor vrij gemaakt ? Dit staat los van wat Nederland doet. Of Nederland nu opteert voor de invoering op 1 augustus, 7 september of 8 november raakt mijn koude kleren niet.

Wel moet iedereen in onze samenleving de kans krijgen om deze spelling te leren. Het gaat niet alleen om de scholen, maar ook om de leerlingen. Ik geloof in de soepelheid van leerlingen, ook als ze in de loop van een jaar moeten overschakelen. Daar wil ik geen drama rond maken.

Als iedereen de kans krijgt om de spelling te leren, dan blijft het emancipatorische karakter van de schriftelijke taal gevrijwaard. Ik kijk uit naar de concrete invulling van het educatief project. (*Applaus bij AGALEV*)

De voorzitter : Minister van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, ik zal trachten op de gestelde vragen te antwoorden, mede in naam van minister Martens, mijn compaan in de Taalunie. Een ontwerpbesluit, dat principieel is goedgekeurd in januari 1996, is naar de Raad van State

gestuurd, maar het is laat teruggekomen. Voor één keer heb ik eens geen gebruik gemaakt van het beruchte artikel van de drie dagen, en u ziet wat er dan gebeurt. Het duurt maanden vooraleer de Raad van State in wijsheid een advies heeft gegeven. Binnenkort komt de zaak weer bij de regering op de agenda. Daarna zal het een en ander op de technisch-juridisch correcte manier zijn beslist.

In het Comité van Ministers van de Nederlandse Taalunie is tijdens de vorige legislatuur beslist om vanaf 1 september 1997 van start te gaan. Het gaat hier inderdaad om de centrale regelgeving, maar zo zit het juridisch spel nu eenmaal in elkaar. Ik heb geen probleem met de voorstelling van de heer van Wallendael, die het had over anarchie en chaos. Dat lijkt me een boeiend gegeven, dat ik wel zou willen volgen, maar juridisch-technisch moesten we te werk gaan zoals we nu hebben gedaan. We hebben moeten beslissen dat de nieuwe spelling vanaf 1 september 1997 voor iedereen geldig wordt. Het tweede deel van de beslissing hield echter in dat men vrij is om er vroeger gebruik van te maken. We hebben dus in zekere mate een overgangsperiode ingelast, om te voorkomen dat iedereen verplicht is om op 1 september 1997 abrupt over te schakelen op de nieuwe spelling.

In de periode van 1 september 1996 tot 1 september 1997 ontstaat aldus een soort van interregnum. Iedereen zal zelf beslissen of hij de nieuwe spelling toepast. Dat geldt zowel voor de overheid als voor de scholen. Ik ben niet geneigd om ter wille van de zeventien mensen die van school veranderen, mij met het beleid van de scholen in te laten. Men moet weten wat men wil. Enerzijds komt om de twee seconden iemand op de tribune in naam van de vrijheid zeggen dat de overheid zich met allerlei zaken niet mag bemoeien. Anderzijds zou ik alle scholen moeten vertellen op welke datum ze de nieuwe spelling mogen invoeren. Dat zal ik niet doen. Het enige wat ik wel zal zeggen is dat men binnen de school geen verwarring mag stichten. In een school die beslist om vanaf 1 september 1996 de nieuwe spelling toe te passen, moet het volledige lerarenkorps deze beslissing volgen.

Dit kan inderdaad een aantal randproblemen veroorzaken. Een leerkracht die in verschillende scholen onderwijst, kan met verschillende beslissingen in verband met de spelling worden geconfronteerd. Voor dat probleem bestaat echter geen oplossing, tenzij men een overgang op 1 september 1996 zou verbieden. Dat is echter strijdig met de eerdere beslissing van de Taalunie.

We moeten overigens eerlijk zijn. Ik kom nu in de buurt van de beweringen van de heer Van Wallendael. Spelling is voornamelijk woordbeeld. Het probleem is niet dat de nieuwe spelling zo revolutionair is. Het is eigenlijk de oude voorkeurspelling, die officieel gesproken is verbeterd. Dat laatste woord mag voor mij wel tussen aanha-

Van den Bossche

lingstekens. Het gaat hoe dan ook om een aangepaste versie op de rand van de vroegere voorkeurspelling. Ons probleem is voor een groot deel te herleiden tot het feit dat we sinds de vorige spellingbeslissing in een zeer verwarde toestand leven. De toegelaten spelling en de voorkeurspelling bestonden door elkaar, maar werden niet consequent gehanteerd. Op de duur was iedereen daar schuldig aan. Niemand wist nog of hij consequent een van de twee spellingen schreef.

Sommige dagbladen opteerden consequent voor één spelling, andere dagbladen gebruikten de spellingen door mekaar, zelfs in één artikel. Dit resulteerde in een verward woordbeeld. Daar zijn we nu uit : we hebben gezorgd voor een eenduidig woordbeeld. Een dergelijk woordbeeld beïnvloedt zeer sterk de wijze waarop eenieder zal schrijven. De beslissing van kranten om over te gaan op de nieuwe spelling en op de consequente toepassing daarvan is uitermate belangrijk voor deze spelling, en dit onhankelijk van het jaartal dat wij erop plakken.

Welke voorzorgsmaatregelen werden genomen opdat het tijdstip van invoering niet een bijkomende handicap zou vormen ? Een uitgebreide informatiecampaïne zal plaatsvinden in het najaar van 1996 en deze zal zich richten tot alle taalgebruikers, met een bijzondere focus op het onderwijs en het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De elementen van de campagne zijn veelvuldig en breed geschakeerd. Er komt een folder voor het brede publiek op zeer grote oplage en een meer uitgebreide brochure voor de leerlingen. Advertenties in kranten en weekbladen zullen erop wijzen dat de uitgebreide brochure kan worden aangevraagd door alle belangstellenden. Klasse, het blad voor alle leerkrachten, zal een uitneembaar bijblad hebben. Dit bijblad zal ook in de administratie worden verdeeld en kan worden aangekocht door derden. Binnen het departement voor Cultuur wordt een specifieke actie opgezet, waarbij de plaatselijke afdelingen van erkende socio-culturele verenigingen een beroep kunnen doen op gesubsidieerde begeleiders voor vormingsavonden over de nieuwe spelling. Er wordt onderzocht of radio-spots al dan niet gewenst zijn.

De beslissing van de kranten is uitermate belangrijk voor de woordbeeldgewinning. De positieve wijze waarop de kranten hebben ingespeeld op dit alles, is uitermate belangrijk voor het succes van het geheel.

Bij al deze commotie mag niet worden vergeten dat als basis voor de nieuwe spelling door het Comité werd gekozen voor een absolute link met het verleden. Het is de vroegere voorkeurspelling die als uitgangspunt dient voor de nieuwe spelling. Deze voorkeurspelling was al de norm in het onderwijs en de administratie. Wat de specifieke wijzigingen betreft, zal de campagne zoals ik hierboven

heb geschetst, voor meer duidelijkheid zorgen. Deze beslissing over de spelling roept blijkbaar veel passie op. Deze passie zou beter worden gereserveerd voor andere dingen en andere momenten.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Voorzitter, mijnheer de minister, ik heb mijn vragen zonder enige passie gesteld. Wie mij kent, weet dat het iets heel anders is als ik met passie vragen stel. Ik heb alleen gezegd dat honderdduizenden worden geconfronteerd met het probleem van het correct schrijven van de taal : leerlingen, leraars en ambtenaren. Het is goed dat men op een bepaald ogenblik weet wat men wil. Ik vraag alleen aan de regering dit in te vullen. Dat is een correcte vraagstelling. Ik ben wat ontutst door een vorm van minachting die ik meen gehoord te hebben in de verklaringen van de heer Van Wallendael ten opzichte van het correct schrijven van de eigen taal, of ik moet dit verkeerd hebben opgevat. Het correct schrijven is niet iets dat moet worden overgelaten aan de vrijheid van het denken en het beoordelen. Iets anders is het taalgebruik, het scheppen van taal, het idioom, de wijze waarop men zich uitdrukt. Er is hoe dan ook een afspraak, een conventie, een overeenkomst over hoe een taal wordt geschreven. Een dergelijke afspraak moet zo snel mogelijk worden uitgevoerd in het belang van al degenen die daarop worden beoordeeld. Ik word daar niet meer op beoordeeld, u waarschijnlijk ook niet. Er zijn honderdduizenden anderen. Daarom is een correcte invulling belangrijk. Laat voor de rest, mijnheer Van Wallendael, de goden opnieuw taal scheppen en rijkdom brengen in het taalgegeven. Daar heb ik geen enkel probleem mee. Maar deze afspraak zouden we met de twintig miljoen Nederlandstaligen zo spoedig mogelijk op dezelfde wijze moeten invullen. Om velerlei redenen is dat ook internationaal belangrijk.

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael : Mijnheer de minister, hebt u ook gedacht om in overeenstemming met de organisatoren van de minder formele radio- en televisieprogramma's, zoals de taalspelletjes iets uit te werken ?

Minister Luc Van den Bossche : We hebben daar inderdaad aan gedacht, maar tot op heden is ons denken nog niet zo sterk geweest dat de BRTN heeft gedaverd en in blijdschap heeft geantwoord : nu hebben we het gevonden. Het eureka van de BRTN – met k – op dat denken hebben we nog niet gekregen. Maar ik moet u formeel toegeven dat we in die zin denken.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de minister, u sprak over de initiatieven die u denkt te nemen in het kader van een informatiecampagne. Ik wil er u toch op wijzen dat de televisie een belangrijk instrument kan zijn, meer nog dan radiospots. Want als men het over kranten en folders heeft, heeft men het vooral over mensen die uit zichzelf bekommerd zijn om het taalgebruik en er initiatieven voor nemen. Via bepaalde visuele spots op televisie kan men heel eenvoudig een veel groter publiek bereiken. En ik vind het belangrijk dat juist het grote publiek wordt bereikt.

De heer Van Grembergen zegt dat hij niet wordt beoordeeld op het gebruik van de taal. Mijnheer Van Grembergen, over tien jaar wordt u daar ook op beoordeeld. Maatschappelijk wordt u daarop beoordeeld, of u dat nu wenst of niet. In die zin is het dus belangrijk dat iedereen toegang krijgt tot de nieuwe spelling.

Minister Luc Van den Bossche : Ik denk dat u nu onderschat wat de invloed van de geschreven pers is in de beeldvorming. Ze wordt niet alleen geraadpleegd en gelezen door mensen die bekommerd zijn om de spelling.

Wat de brochures betreft, hebt u voor een stuk gelijk. Ik wil aanvaarden dat brochures zich meestal richten tot diegenen die wel degelijk enige interesse hebben. Voor hen bieden ze dus een antwoord. Bij bepaalde delen van de bevolking die in feite ook belang hebben bij een vlotte communicatie, bestaat de vraag naar die folders niet en hebben ze dus geen effect. De kranten worden echter vrij veel gekocht en gelezen. Sommige mensen beperken zich tot de sportbladzijden, maar die worden dan toch gelezen. De beeldvorming speelt een enorm belangrijke rol. De beslissing die door de geschreven pers is genomen, zal ons enorm dienen op termijn. Elk van ons zal wel al meegeemaakt hebben dat men soms twijfelt aan de schrijfwijze van een woord. Maar door het te schrijven ziet men zelf hoe het moet. Dat is typisch die beeldvorming.

Moeten we de televisie inschakelen of niet ? De televisie is natuurlijk beeld, begeleid door klank. Misschien is dit mogelijk, maar het zou een zeer dure produktie worden, omdat men dan de spellingsproblematiek of een aantal problemen binnen de spelling in een soort beeldtaal moet vertalen. Dit zal zeer duur zijn. Maar u kunt wel gelijk hebben. Als men erin slaagt om het in een beeldtaal te verkopen en men betaalt de prijs, zal men meer effect hebben dan gelijk wat. Dat geef ik toe. Ik wil dit dus wel in overweging nemen, maar dan moeten we echt heel professionele en creatieve mensen vinden die die vertaling in beeldtaal kunnen uitvoeren. Dit is heel moeilijk. Als dit mislukt, dan is het heel veel geld uitgeven voor niets.

De voorzitter : De heer Demeulenaere heeft het woord.

De heer Julien Demeulenaere : Volgens de heer Van Wallendaël was er helemaal geen spellingscommissie nodig, en zeker geen ministerieel comité.

Mijnheer de minister, ik blijf herhalen dat het werkelijk de wens van de scholen is dat de nieuwe spelling per 1 september 1996 wordt ingevoerd. Zoals nog andere parlementsleden hebben gezegd, hebben ze liever de korte pijn dan de lange, over alle jaren heen. Ze hopen dat u een richtlijn zult geven, maar we moeten helaas vaststellen dat u daar niet op in wenst te gaan.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer Demeulenaere, u doet de waarheid op vreselijke wijze geweld aan. Aan de scholen werd enkel gezegd dat, als de beslissing wordt genomen, dat die dan voor de ganse school moet gelden. Een gedeeltelijke invoering mag niet. De school mag dus beslissen om de nieuwe spelling vanaf 1 september 1996 in te voeren. U kent de onderwijssector blijkbaar beter dan ik. Ganse dagen bent u daar mee bezig. En als ik u beluister, dan moet ik besluiten dat u alle scholen, van West-Vlaanderen tot diep in Limburg, bezoekt. En overal wordt u gezegd dat men blij is u te ontmoeten, zodat men u kan zeggen dat men staat te popelen om vanaf 1 september 1996 de nieuwe spelling in te voeren. Dat betwist ik niet. Ik lach daarmee, want ik geloof dat niet. Ik geloof enkel dat u ten hoogsten een beetje in Blankenberge hebt rondgewandeld. Al wil ik dat nog in het midden laten. (*Rumoer*)

Mijnheer Denys, onderbreek mijn betoog niet : ik heb het uwe ook niet onderbroken. De heer Demeulenaere heeft ook de scholen in Zulte bezocht. Ik neem dat aan. Maar als het correct is wat u zegt, dan zullen ze allemaal, op grond van de gelegenheid die ik de scholen bied, op 1 september 1996 spontaan de nieuwe spelling invoeren. En dan is er geen probleem. Voor een keer dat ik het principe der vrijheid, blijheid beoefen, en de scholen de keuzevrijheid geef, verwijt u me dat ik niet zelf de beslissing heb genomen. Er zijn geen liberalen meer, mijnheer Demeulenaere !

De heer Julien Demeulenaere : Mijnheer de minister, ik weet hoe u denkt over de mensen die in de onderwijssector werken. Ik kom uit het onderwijs, ik heb ongeveer 30 jaar les gegeven, en weet hoe het er daar aan toegaat ...

Minister Luc Van den Bossche : U hebt er niets van begrepen.

De heer Julien Demeulenaere : Ik ken vele mensen in het onderwijs. Toevallig is mijn echtgenote lerares moedertaal, en ik kom nog geregeld in contact met mijn ex-collega's. Ik ben dat nog niet vergeten. En daarvoor moet ik niet van De Panne tot Maaseik het gehele land bezoeken. Dat is ook niet nodig.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer Demeulenaere, ik moet ook af en toe mijn problemen thuis eens regelen ... (*Gelach*)

De heer Julien Demeulenaere : Mijnheer de minister, u probeert om alles in het belachelijke te trekken. Maar u hebt daarom nog niet het gelijk aan uw kant.

Minister Luc Van den Bossche : Mijnheer Demeulenaere, de dag dat er in het Vlaams Parlement niet meer wordt gelachen, moeten we het afschaffen. (*Applaus bij de SP*)

De voorzitter : De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, mijn vraag was nog niet beantwoord. Heeft men daarover in het comité van ministers gesproken ? Ik geloof dat de verwarring het gevolg is van de beslissing van de Nederlandse regering. Als men daar niet over gesproken heeft, dan is de Unie toch wel enigszins geschonden.

Minister Luc Van den Bossche : Daarover is niet gesproken. Maar anderzijds kunnen de Nederlandse collega's aanvoeren dat dit in het verlengde ligt van de hun toegestane vrijheid. We hebben gesteld dat de invoering op 1 september 1997 een feit moet zijn ; maar het mag vroeger. Zij beroepen zich op die afspraak, en zij moesten bijgevolg niet opnieuw het comité van ministers raadplegen.

De heer Gilbert Vanleenhove : Dat is toch weinig galant.

Minister Luc Van den Bossche : U zal begrijpen dat dit niet aan de orde is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

INTERPELLATIE (*Regl. art. 82*)

Interpellatie van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het Waals-Brussels front inzake de verdeling van de aandelen in het Gemeentekrediet van België

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de interpellatie van de heer Bogaert tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het Waals-Brussels front inzake de verdeling van de aandelen in het Gemeentekrediet van België.

De heer Bogaert heeft het woord. Mijnheer Bogaert, tracht u te beperken wat de tijdsbesteding betreft.

De heer Jean-Marie Bogaert (*Op de tribune*) : Ik zal mijn uiterste best doen, mijnheer de voorzitter.

Allereerst zou ik me echter willen verontschuldigen tegenover zowel de collega's als de minister-president. Bij de indiening van het interpellatieverzoek is immers een kleine maar niet onbelangrijke tikfout in de tekst geslopen. Hoewel het een tikfout betreft neem ik niettemin de volledige verantwoordelijkheid ervoor op mij, daar ik het ook bij het nalezen ervan over het hoofd heb gezien. In de verdere discussie ter zake is het misschien niet onbelangrijk te weten dat de Vlaamse gemeenten 44 percent van de aandelen in het Gemeentekrediet in handen hebben en niet 36 percent, zoals ik vermeldde in mijn interpellatieverzoek. Omgekeerd hebben de Waalse gemeenten en provincies geen 44, maar 36 percent. Deze tikfout doet gelukkig geen afbreuk aan de verdere ontwikkeling van mijn ideeën en vooral niet aan mijn interpellatie tot de minister-president.

Dames en heren, het zal u bekend zijn dat het Gemeentekrediet eigenlijk quasi-eigendom is van de openbare besturen. Het had heel lang het monopolie bij elke financiering van die openbare besturen. We kenden dus een situatie van gewaarborgd cliënteel aan de ene kant en tegelijk minimale risicodragers aan de andere kant. Ik denk te mogen stellen dat het Gemeentekrediet in het verleden, tot op heden, technisch goed geleid werd. De taalverhoudingen werden gedurende de jongste 20 jaar scrupuleus nageleefd. Het moet gezegd : de top was dan misschien wel iets meer Franstalig- dan Vlaams-beïnvloed. Niettemin was het Gemeentekrediet voor ondergeschikte besturen een goed werkend instrument. De prijs die hiervoor betaald werd was dat het Gemeentekrediet niet het meest concurrentieel was. De Raad van Beheer kwam tot stand via een politiek akkoord tussen de traditionele partijen. We stellen vast dat de laatste jaren vooral de autonomie van het directiecomité sterk is toegenomen. Geleidelijk trad dat Gemeentekrediet ook buiten zijn vroegere rol en legde het zich eveneens meer en meer toe op algemeen bankieren en zelfs verzekeringen ; dit trouwens volledig in overeenstemming met een algemene tendens tot despecialisatie in de bankwereld.

De vaststelling blijft dat het Gemeentekrediet hoe dan ook over een bijzonder sterke knowhow beschikt op het gebied van dienstverlening voor de gemeenten. Hoewel ook andere banken zich – terecht – op dit terrein begeven, hebben ze toch nog steeds een aanzienlijke achterstand op dit vlak. Als het Gemeentekrediet deze voorgrond in de dienstverlening dank zij een degelijk management goed in stand zou houden, dan is het wellicht niet uitgesloten dat het kan overleven als een middenklas-

Bogaert

sebank, specifiek gericht op dienstverlening aan de gemeenten. Indien het Gemeentekrediet zich evenwel niet duidelijk aan deze opdracht houdt, dan vragen we ons openlijk af waarom de gemeenten nog aandeelhouder zouden moeten blijven. Als het Gemeentekrediet dan al de bankier van de gemeenten zou moeten zijn, wat we in vraag durven stellen, dan moeten de gemeenten hoe dan ook beter betrokken worden bij het strategisch management van de bank. We vinden dat er op dat moment moet worden gestreefd naar een redelijke verhoging van het aandeel van de Vlaamse gemeenten in het bestuur van de bank.

Sinds het begin van het jaar gonst het van de fusiegeruchten waarbij het Gemeentekrediet zou betrokken zijn. In de maand januari jongstleden werd gewag gemaakt van een eventuele grote Belgische bank. Dit plan lijkt thans al dan niet definitief afgevoerd.

Sedert het begin van vorige maand circuleert een nieuwe, allicht serieuzere denkpiste die een samenwerkingsverband tussen het Gemeentekrediet en het Crédit Local de France beoogt. Misschien zou hier ook de Bank der Nederlandse Gemeenten in kunnen worden betrokken. Ik haal in dit verband de woorden aan van de voorzitter van het Gemeentekrediet in zijn toelichting van gisterenavond en de krant van deze morgen : alleen indien die samenwerking met Crédit Local de France er komt, zal er sprake kunnen zijn van het op peil houden van het aantal werknemers in het Gemeentekrediet. Ook daar staat blijkbaar de tewerkstellingsproblematiek niet veraf.

De voorzitter van deze bank zegt dat hij wil samenwerken met deze Franse bank, onder de vorm van een kruisparticipatie. Hij zegt ook dat het goed zou zijn dat een en ander dit jaar nog in kannen en kruiken zou zijn.

De beslissingen binnen het Gemeentekrediet gebeuren echter meestal boven de hoofden van de aandeelhouders. De raad van bestuur heeft de facto een beperkte macht, het management zit heel sterk in het directiecomité. De regering en het directiecomité beslissen eerder over de toekomst van het Gemeentekrediet dan de aandeelhouders.

Het Gemeentekrediet was historisch gezien nodig, maar vandaag kunnen andere banken evenwel ook instaan voor de functies die het Gemeentekrediet nu waarneemt. Het Gemeentekrediet is geen must meer. De vraag is dus welke richting men wenst uit te gaan : ofwel een goede regionale of gespecialiseerde bank, zoals bijvoorbeeld de Kredietbank, ofwel een schaalvergroting op Europees niveau, zoals een aantal Nederlandse banken momenteel doen. In het kader van een deregulering van de financiële

markten, denk ik dat deze laatste dimensie nuttig kan zijn.

Eerlijk gezegd, voor het Gemeentekrediet als gespecialiseerde bank lijkt ons de Vlaamse markt te klein. Wil het Gemeentekrediet daarentegen internationaal gaan, dan lijkt het mij dat hier niet echt bezwaar tegen kan worden ingebracht. Dat kan echter niet gebeuren met het geld van de Vlaamse gemeenten. Er moet eigenlijk geen Gemeentekrediet meer zijn, de gemeenten handelen met de banken die hen de beste voorwaarden bieden.

Daartegenover staat dat uitstappen niet evident is. Ik verneem dat een deel van het aandeelhouderskapitaal in het najaar naar de beurs zou gaan. Er bestaan plannen voor de beursintroductie van 20 tot 30 percent van dat kapitaal, en in principe zijn wij daar niet tegen gekant.

De volgende vraag dringt zich dan wel op : hoe ziet u, mijnheer de minister-president, in dit kader de rol van de gemeenten in de toekomst ? Vindt u dat de gemeenten hoe dan ook een duidelijke rol te spelen hebben binnen het Gemeentekrediet ? Het lijkt mij absoluut wenselijk hierop een duidelijk antwoord te krijgen.

We vernemen dat de Waalse minister-president voorstander is van een Waals-Brussels front tegen het voornemen van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, om het evenwicht in het Gemeentekrediet te herzien. De heer Collignon zet de wereld aardig op zijn kop door het bestaande onevenwicht ten nadele van de Vlaamse gemeenten te verdedigen. Hoewel er meer Vlaamse dan Waalse gemeenten participeren in het Gemeentekrediet, hebben deze laatste een groter aandelenpakket in handen. We weten dat het historisch gegroeid is, maar is het ook logisch ? Vindt de minister-president van de Vlaamse regering dit historisch gegroeid criterium ook een goed criterium ? Ik meen me te herinneren, mijnheer de minister-president, dat u in het begin van dit jaar, toen we niet eens beschikten over de opbouw en de samenstelling van de verhouding van de aandelen in het Gemeentekrediet, er nog van overtuigd was dat Vlaanderen zestig percent van de aandelen in zijn bezit had. Vindt u het dan ook niet normaal dat de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten een einde wil maken aan dit vreemde Belgische evenwicht ? Het kan toch niet dat de Vlaamse gemeenten slechts 44 percent van de aandelen bezitten, terwijl de Waalse en de Brusselse respectievelijk 36 en 19 percent van het Gemeentekrediet controleren. We sluiten ons dan ook volledig aan bij de aanpak van de Vereniging voor Vlaamse Steden en Gemeenten om de financiële wanverhoudingen in het Gemeentekrediet recht te trekken. We hadden wel graag van de minister-president vernomen welke criteria hij zou vooropstellen voor de aandelenverhouding.

Bogaert

De oorlogsverklaring van de heer Collignon aan de Vlaamse gemeenten, moet vanuit de Vlaamse regering op gepaste wijze worden beantwoord. De Vlaamse regering dient een strategie uit te werken ter ondersteuning van het project van de Vereniging voor Vlaamse Steden en Gemeenten. Het Gemeentekrediet moet zich aanpassen aan de financiële realiteit en een logisch evenwicht tot stand brengen tussen de Vlaamse en de Waalse aandelenportefeuilles. Welke maatregelen heeft de Vlaamse regering genomen om dit Waals-Brussels front te beantwoorden en te doorbreken ?

Ten slotte wil ik de twee essentiële vragen nog even herhalen. Ten eerste, hoe ziet de minister-president en de Vlaamse regering de rol van de gemeenten in het Gemeentekrediet voor wat de toekomst betreft ? Ten tweede, welk criterium vindt de minister-president gepast om de aandeelhoudersstructuur tussen Vlaanderen, Wallonië, en Brussel te bepalen ? (*Applaus bij de VU en het VB*)

De voorzitter : De heer Candries heeft het woord.

De heer Herman Candries : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze voormiddag hebben we hier discussies gehoord met het accent op tewerkstelling. Tewerkstelling blijft ook de primaire zorg voor dit parlement. Daarom wil ik de discussie die thans over het Gemeentekrediet op gang wordt gebracht, in deze context plaatsen. Ik heb niet enkel vragen aangaande de aandelen, maar ook aangaande de voordelen.

Mijn vraag zou ook van toepassing kunnen zijn op een andere instelling, zoals OMOB.

Het Gemeentekrediet put haar kapitaal hoofdzakelijk uit Vlaanderen. Het realiseert een belangrijke winst. Welke bijdrage levert het Gemeentekrediet aan de bevordering van de werkgelegenheid in Vlaanderen ? Ik verwijs naar financiering, kapitaal voor innovatie en allerhande investeringsprojecten. Risicodragend kapitaal blijft onvoldoende beschikbaar voor initiatieven in Vlaanderen. Kan het Gemeentekrediet, met de middelen die het vandaag ter beschikking heeft, niet worden aangepord om meer te doen voor Vlaanderen ? Heeft de Vlaamse regering in dit verband contacten met het Gemeentekrediet ? (*Applaus*)

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, in de eerste plaats zal ik het standpunt van de VLD toelichten over de recente ontwikkelingen binnen het Gemeentekrediet. Vervolgens zal ik een paar vragen stellen aan de minister-president.

De eerste discussie rond het Gemeentekrediet had betrekking op het fusioneren van het Gemeentekrediet met de Generale Bank en de BBL. Terecht is hiertegen verzet gerezen vanuit Vlaanderen omdat een dergelijke binnenlandse fusie van banken automatisch een zeer grote en snelle impact zou hebben op de werkgelegenheid in de banksector. Iedereen kent in al onze gemeenten Wall Street, waar de Generale Bank, de Kredietbank, de BBL, het Gemeentekrediet en nog enkele andere banken naast elkaar kunnen worden teruggevonden. Men hoeft zich geen illusies te maken over wat er zou gebeuren wanneer er een grote binnenlandse bankenfusie tot stand zou komen. Op termijn zal er misschien in elk geval een herschikking van het kantorennet plaatsgrijpen. Op dit ogenblik zou dit echter een abrupte afbraak van de werkgelegenheid tot gevolg hebben.

De strategie die het Gemeentekrediet thans voorstelt – de uitbreiding naar het Europese niveau en het zich blijven richten op dezelfde doelgroep – is in wezen een goede strategie.

Voorts blijven wij pleiten voor het verdwijnen van het monopolie van de kredietverstrekking door het Gemeentekrediet aan de gemeenten. Dit monopolie is overigens niet alleen wettelijk, maar historisch verankerd. De gemeenten mogen zich in elk geval ook tot een andere bank wenden. In dit geval rijst evenwel onder andere het probleem welke waarborgen de gemeenten kunnen bieden. Hieraan zal worden verholpen bij het invoeren van de nieuwe gemeenterekening.

Een derde element, de beursgang, is inderdaad positief. Deze kan een stuk liquiditeit voor de gemeenten tot stand brengen zodat ze hun patrimonium gedeeltelijk kunnen realiseren. We waarschuwen wel voor de geldzucht van de federale regering. Deze zou een deel van het patrimonium rechtstreeks of onrechtstreeks kunnen afromen.

Volgen nu mijn vragen : Enkele maanden geleden, mijnheer de minister-president, heeft u zich verzet tegen de bankenfusie. U zei : we zullen de macht van de Vlaamse gemeenten binnen het Gemeentekrediet gebruiken. Het verwondert mij dat deze macht zeer relatief is. Was u zich daar op dat ogenblik niet van bewust ? In de pers is nogal wat te doen over de strategieën om dat onevenwicht ongedaan te maken. Ik zie weinig middelen om dat te realiseren. In de statuten is sprake van een voorkeurrecht voor de bestaande aandeelhouders waarvan alleen bij tweederde meerderheid van de Raad van Bestuur kan worden afgeweken. Ik zie niet vlug een tweederde meerderheid tot stand komen. Voor de overdracht is er een goedkeuring nodig van de Raad van Bestuur. Uit de beursgang kan men opmaken dat er niet meer Waalse dan Vlaamse gemeenten met aandelen naar de beurs zullen stappen. De participatie van de gemeenten zal naar bene-

De Gucht

den gaan. Welke zijn de mogelijkheden om deze manifest onrechtvaardige aandelenverhouding terug te draaien ? Als die er niet zijn, waarom is u dan ooit deze discussie begonnen ?

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de jongste maanden was er heel wat te doen rond het Gemeentekrediet. De idee van een Belgische megafusie werd blijkbaar verlaten, al is dat misschien maar voorlopig. Het Gemeentekrediet tracht nu internationaal te gaan door een samenwerkingsakkoord met het Franse Crédit Local. Het wil zijn economische positie versterken in het vooruitzicht van de Europese Monetaire Unie en om bij sommigen de communautaire wrevel weg te werken is de samenwerking met de bank van de Nederlandse gemeenten nog een mogelijkheid. In een steeds Europees en mondialer economisch klimaat ziet wellicht niemand enig voordeel in het onderbrengen van de aandeelhouders in een zuiver Vlaamse structuur. Iedereen beseft dat een federalisering van het Gemeentekrediet zo goed als gelijk staat met zijn ondergang. In een periode van schaalvergroting en globalisering over de grenzen heen is een federalisering ongetwijfeld de minst aangewezen formule. De Vlaamse belangen bij het Gemeentekrediet lopen gelijk met die van de Brusselse en Waalse gemeenten, van de OCMW's en van de Vlaamse en Waalse provincies. Zij hebben allen behoefte aan een instelling met een sterke en gespecialiseerde dienstverlening en met krediet op maat van onze lokale besturen. Ik betreur daarom de recente uitlatingen van de Waalse minister-president inzake de frontvorming van de Waalse en Brusselse aandeelhouders.

De oproep van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten mag enkel worden gezien in het perspectief van een evenwichtiger verdeling van de aandeelhoudersstructuur. Het is een feit dat de lijst van de aandeelhouders fors werd afgeschermd. Het had heel wat voeten in de aarde om de precieze samenstelling ervan te bekomen. Vorige maand nog bleef de federale minister van Financiën het antwoord schuldig op een parlementaire vraag naar de samenstelling van het aandeelhouderschap. Oorspronkelijk dacht men dat Vlaanderen 60 percent van de aandelen bezat. Nu blijkt dit slechts 44 percent te zijn. Op termijn dient er inderdaad te worden geprobeerd om tot een evenwichtiger verdeling tussen de regio's te komen. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is met 19,44 percent eerder oververtegenwoordigd. Dat is wellicht historisch te verklaren.

Om tot een billijk resultaat te komen met de communautaire rust in het achterhoofd zal overleg ook hier het meest voor de hand liggende scenario zijn. Een kapitaals-

verhoging ten voordele van de Vlaamse steden en gemeenten kan gebeurlijk voor enige bijsturing zorgen. Ook een beperkte beursgang kan enig resultaat opleveren. Forse en ronkende verklaringen kunnen in deze door de politiek in de diverse regio's best achterwege worden gelaten. Ik geloof dat ik met deze stellingname enigszins – zonder het zelf te willen – op dezelfde lijn zit als de voorzitter van het directiecomité van het Gemeentekrediet gisteren bij de voorstelling van het jaarverslag 1995.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken (*Op de tribune*) : Ik had gehoopt onmiddellijk na de heer Bogaert, onze verre strijdgenoot aan Vlaams-nationale zijde, aan het woord te kunnen komen. Ik moet eerlijk toegeven dat de heer Candries in de goede richting verder ging. Hij vroeg welke dienst dit Beroepskrediet aan de Vlaamse economie leverde. Jawel, dat zei hij, laten we niet afdwalen, de tijd is al zo beperkt. (*Onderbreking door mevrouw Marijke Dillen*) Excuseert u me, ik bedoel natuurlijk het Gemeentekrediet, dat was een lapsus. Mijnheer de minister, we gaan zoals steeds iets verder. De Belgische denkwereld beperkt ons denken niet.

Een bank zonder klanten is nog triestiger dan een café zonder bier. Over hoeveel aandeelhouders gaat het, dat is de grondvraag. Dat zal wel weer een Belgisch compromis worden. Er zal wel iets uitgewerkt worden, te meer daar alle beheerders politici of gebuisde politici zijn. U kent waarschijnlijk de precieze cijfers, die wij slechts vermoeden. We kennen de cijfers van het ASLK. 70 percent van de spaarders zijn Vlamingen. Het begon met de nobiljons, die toen Vlaanderen uit de verhongering kwam, in 1850 de ASLK oprichtten. Zij hebben met succes het laatste geld uit Vlaanderen gehaald, later gevolgd door het Gemeentekrediet. Dat geld moest dienen om steenwegen aan te leggen tussen de kerken en de scholen. Nu wordt dit geld voor alles behalve voor Vlaamse doeleinden gebruikt. De crisis van de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid was nog erger. Deze maatschappij verloor geld. Het Centraal Hypotheekkantoor was het toppunt. Dit slaagde erin geld te verliezen tijdens de grootste immobiliënboom, die België kende sedert 1900. Dat heeft maar één doel, en heeft ook nooit een ander doel gehad : Vlaams spaargeld uit Vlaanderen te halen en het te investeren zonder rekening te houden met de Vlaamse belangen.

Mijnheer de minister-president, we zijn een ongelooflijk volk, en u siert dat volk. We zijn de grootste spaarders van de wereld. Men zegt soms : de Japanners staan er wel dicht bij. Dat is helemaal niet het geval. U weet dat zo goed als ik. De Japanners sparen op hun sociale zekerheid ; Hong Kong zeker, Singapore ook, ik ga samenvatten want de tijd dwingt mij. De spaarkracht van het Oos-

Verrijken

ten heeft niets te maken met die van de Vlamingen. De Vlaming betaalt de hoogste belasting van Europa en daarna betaalt hij de hoogste sociale zekerheid van Europa. Daarna gaat hij aan het sparen en blijkt hij dan ook nog eens de grootste spaarder van Europa te zijn, en waarschijnlijk van de wereld.

Hoe doet hij dat dan ? Hij doet dat op de domste manier, op de meest afgestompte manier. Het spijt me dat ik dit van mijn eigen volk moet zeggen. Hij gaat met zijn geld naar de bank. Op één hoek van de straat staat het Gemeentekrediet Vlaams geld weg te zuigen. Op de andere kant van de straat is de ASLK, in het midden van de straat is de NMKM. Dat is de toestand. We zijn het grootste spaardersvolk van Europa, en we hebben zelfs geen spaarbank. Ik spreek niet van de ene bank van bij ons, ik ben geen lobbyman, we zouden er tenminste tien kunnen hebben.

We staan hier te jammeren over de IJzeren Rijn : 6 miljard frank. Dat bedrag spaart Vlaanderen op een week bijeen. Ik vind dat het nu al genoeg geweest is met al die discussies over de IJzeren Rijn. Geef ons een week, privatiseer de bedding die bestaat en binnen een week is het klaar. Ik denk dat we geen week nodig hebben voor die 6 miljard frank.

We zijn een volk dat meer spaart dan eender welk ander volk. Vandaag vertedert u zich over het Gemeentekrediet. U bent, met uitzondering van de afgevaardigden van het Vlaams Blok, waarschijnlijk allemaal ziek. U hebt allemaal vertegenwoordigers in die staatsbanken. We zijn een volk met niets dan staatsbanken en dan ook nog de Generale Bank : dat is de buit van de Belgen bij de munitie, gesticht door de koning der Nederlanden.

Ik heb niet veel tijd, maar ik wil toch nog wel één voorbeeld geven. Men spreekt van het bevorderen van volksbanken, dat zijn spaarbanken. Op elke hoek van de straat staat een staatsbank, en die dient om het geld uit Vlaanderen weg te zuigen. Ik zal, zoals eerder gezegd wegens tijdsgebrek, mij beperken tot één voorbeeld.

Mijnheer de minister-president, de laatste investering van het Gemeentekrediet – dat in theorie het Vlaamse volk vooruit zou moeten helpen – was de opkoop van de grootste foefelbank van Luxemburg. Ik herhaal : de grootste foefelbank van Europa in Luxemburg, de Banque Internationale de Luxembourg, is verworven door het Gemeentekrediet, waarschijnlijk om de Vlaamse volksgemeenschap van dienst te zijn.

De voorzitter : Mijnheer Verrijken, zou u willen afronden ?

De heer Emiel Verrijken : Het Gemeentekrediet is een instrument van Belgische overheersing over Vlaanderen. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, na de interpellaties van de heer Bogaert en de diverse toespraken wil ik enkele samenvattende beschouwingen maken bij dit dossier. In antwoord op de actuele vraag van de heer Bogaert op 20 maart jongstleden ben ik reeds uitvoerig ingegaan op deze problematiek. Links en rechts verschenen nogal wat publicaties die niet stroken met de werkelijkheid – de heer Bogaert maakte gewag van materiële tikfouten -, ik zet dus de cijfers over de aandelen nog even op een rijtje.

De Vlaamse gemeenten hebben 40,02 percent van de aandelen in handen, de Vlaamse provincies 3,95 percent, de Waalse gemeenten 31,95 percent, de Waalse provincies 4,63 percent en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest 19,44 percent.

Het gemeentelijk aandeelhouderschap ligt dus iets lager, maar het gezamenlijk aandeelhouderschap van Vlaamse gemeenten en provincies bedraagt iets meer dan 44 percent. Daarmee antwoord ik onmiddellijk op de vraag van de heer De Gucht. De aandeelhoudersverhouding was destijds onbekend als het geheim der goden. De loutere bekendmaking is reeds een nuttig gegeven. Ik ben van oordeel dat het Vlaams Gewest niet rechtstreeks bij het probleem is betrokken omdat het geen rechtstreekse aandeelhouder is. Over de vraag of het opportuun was een standpunt in te nemen over een eventuele fusie en over bepaalde oriëntaties bij het Gemeentekrediet heb ik een duidelijk standpunt ingenomen. Wanneer men het fiscaal draagvlak bekijkt, wanneer men de economische verhoudingen in ogenschouw neemt alsook het aantal gemeenten en inwoners, dan mag men redelijkerwijze besluiten dat 60 percent van het aandeelhouderschap aan Vlaanderen toekomt.

Ik wou even ingaan op een bedenking van de heer De Loor en ik antwoord daarmee deels ook op de vraag van de heer Bogaert. Ik ben het ermee eens dat we voor de beoordeling van de grote fusie en van de ideeën, die in het verlengde ervan worden ontwikkeld, naar de grond van de zaak moeten kijken en naar de toekomstmogelijkheden voor het Gemeentekrediet. Ik heb er geen moeite mee dat er gelijklopende belangen zijn bij de Vlaamse en Waalse gemeenten en provincies, maar ik deel uw mening niet over de bevoegdheid van de heer Narmon. Zonder een polemiek te willen ontketen, wens ik toch te beklemtonen dat het niet de heer Narmon is die uitmaakt of wij al of niet de evolutie wensen te volgen van het Ge-

Van den Brande

meentekrediet als publieke bank en financieringsinstelling. Het Gemeentekrediet is toch voor 90 percent publiek.

Hoewel ik geen jager ben, toch weet ik dat het nooit is aangewezen om te jagen met de fanfare op kop. Op de vragen van de heer Bogaert over onze strategie ten aanzien van recente evoluties, kan ik alleen aangeven dat we met de Vereniging van Steden en Gemeenten heel wat contacten hebben gehad. Gezien het huidig aandeelhouderschap en rekening houdend met een aantal evenwichten in dit land hebben we de juridische, financiële en economische aspecten van de toekomstplannen voor het Gemeentekrediet met de hulp van een aantal experts onder de loep genomen.

De gemeenten en dus ook de provincies zijn de aandeelhouders van het Gemeentekrediet. De strategie van een bank moet worden uitgestippeld door die aandeelhouders. Die regel moeten we respecteren, zowel voor privé als voor publieke instellingen. Alle evoluties zijn mogelijk, maar we moeten niet in de plaats van de gemeenten optreden. Dat zou trouwens tegenstrijdig zijn met een van de prioritaire uitgangspunten van het regeerakkoord. Daarin staat dat we niet alleen respect hebben voor de gemeenten, maar ook meer dan in het verleden de gemeentelijke autonomie erkennen. Ik voer dit consequent uit.

De gemeenten en in mindere mate de provincies moeten dus hun verantwoordelijkheid nemen in de toekomstige strategie van het Gemeentekrediet. De toestand is overigens buitengewoon paradoxaal. Zoals bij coöperatieve genootschappen vaak gebeurt, treft men het uniek fenomeen aan dat de grootste schuldenaar tevens de grootste aandeelhouder is. Dat is een creatieve formule. Deze historische evolutie is ook de enige mogelijke verklaring voor de verhouding van de aandeelhouders, die niet overeenstemt met de verhouding tussen de verschillende deelgebieden en entiteiten in dit land.

Met respect voor de autonomie van steden en gemeenten, lijkt het mij derhalve nuttig dat de Vereniging voor Steden en Gemeenten van heel nabij de strategie volgt. Op korte termijn is het misschien verstandig om ernaar te streven de stemmen van de gemeenten te bundelen. Van daaruit kan men overwegen om een financiële koepelstructuur tot stand te brengen. De gemeenten moeten daarover hun houding bepalen. Deze koepel zou ook op andere domeinen de basis kunnen vormen om het aandeelhouderschap te versterken, dat op die manier ook meer herkenbaar wordt gekoppeld aan de belangen van de Vlaamse Gemeenschap. Ik volg hierbij de bedenkingen van de heer Candries.

We hebben ook op dit vlak het volste vertrouwen in de autonomie van de gemeenten. Al wat hen echter onderling strategisch kan versterken, zullen we ondersteunen. Op dit ogenblik bestaan er contacten tussen de VVSG en de Waalse en Brusselse gemeentekoepels, waarin wordt nagegaan hoe ze als goede burens een strategie kunnen bepalen. Als ik me niet vergis, vindt op 8 mei aanstaande een algemene vergadering van het Gemeentekrediet plaats. Daar zullen een aantal oriëntaties moeten worden afgesproken. Mijnheer Bogaert, op 20 maart zijn er – zoals u ook hebt aangehaald – drie mogelijkheden. Mijnheer Verrijken, ik weet dat u last heeft met het woord niche, omdat op elke straathoek een agentschap is gevestigd. Ik had het dus over drie mogelijkheden. Ofwel richt men zich in de toekomst op de heel ingebedde specifieke ervaring en deskundigheid van het Gemeentekrediet. Ik deel op dit vlak echter de mening van de heer De Gucht dat het monopolie niet langer kan blijven standhouden. Ik begrijp de bestuurders van het Gemeentekrediet, die uitgaan van het verdwijnen van het monopolie en daarom marktverbreiding nastreven, en tevens in een ruimere alliantie onderdak zoeken. Als we het kapitaal en de balansgegevens bekijken, blijft het Belgisch Gemeentekrediet hoe dan ook een fatsoenlijke instelling. Een tweede keuze blijft het aangaan van allianties met soortgelijke instellingen. De mogelijkheid moet worden onderzocht of die alliantie met verschillende partners kan worden doorgevoerd. Het klopt dat de Nederlandse Bank van de Gemeenten een interessante partner is, maar helemaal niet het draagvlak heeft van bijvoorbeeld het Crédit Local de France. We moeten die zaken ook aan Vlaamse kant rationeel onder ogen durven zien.

De kern van de zaak is in welke mate het Vlaams aandeelhouderschap wordt teruggevonden in de globale aandeelhouderstructuur. Hoe kunnen we de belangen verzamelen om in een gemeenschappelijke alliantie tot versterking van het Gemeentekrediet meer inspraak te hebben dan nu het geval is, en hoe kunnen we onze invloed er behouden? Totzover enkele beschouwingen over de huidige stand van zaken in de ontwikkelingen bij het Gemeentekrediet. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Ik heb aandachtig geluisterd naar het antwoord van de minister-president en ik heb geprobeerd antwoorden te vinden op mijn concrete vragen.

Op de vraag over de rol van de gemeenten in de toekomst, heeft hij niet geantwoord. Hij laat dit over aan de autonomie van de gemeenten.

Op de vraag over de criteria waaraan de aandeelhoudersstructuur van het Gemeentekrediet moet beantwoorden

Bogaert

en over de verhouding tussen Vlaanderen, Wallonië en Brussel, meen ik begrepen te hebben dat hij zinspeelt op de bevolkingsaantallen en de financiële inbreng. Op dit vlak kan hij zich net als wij niet verzoenen met de huidige stand van zaken. Ter zake haalt hij terecht de Vlaamse Vereniging voor Steden en Gemeenten als partner aan. In ons interpellatieverzoek hadden we uitdrukkelijk gevraagd om met de Vlaamse regering een strategie uit te werken. Ik neem aan dat we daar op korte termijn kunnen op terugkomen.

Op de vraag welke maatregelen de Vlaamse regering heeft ondernomen om het Waals-Brussels front te beantwoorden en te doorbreken, heb ik geen antwoord gekregen. Tenzij het antwoord dat de minister-president al wel de fanfare heeft besteld, maar dat hij nog niet weet welke muziek hij daar zal laten horen. Hij weet niet of er misschien iets zal te vieren zijn.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Ik heb twee bemerkingen. Uit het antwoord van de minister-president moet ik afleiden dat het inderdaad niet mogelijk is iets te doen tegen de historisch gegroeide, onrechtvaardige maar bestaande overmacht van de koppeling van het Brusselse en het Waalse Gewest. In een vennootschap is dit inderdaad onmogelijk. Dan had men die strijd niet moeten openen.

De impact van de gemeenten is ondanks de op termijn coördinerende rol van het VVSG beperkt. Is het niet zinvoller dat de gemeenten na de gedeeltelijke beursgang van dertig procent hun patrimonium volledig verzilveren ? Dit moet gebeuren op een georganiseerde manier, want de Crédit Local de France moet weten met wie ze praat. Op basis van de begroting van de Vlaamse regering zou dit ruwweg geschat vijftig miljard frank kunnen draineren. Als we dit vertalen in lastenverlichtingen, zou dit de tewerkstelling veel meer ten goede komen dan de huidige participatie in het Gemeentekrediet.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik zou u willen bezweren om al uw Vlaamse werkkraacht aan te wenden om een samengaan met de Crédit Local te vermijden. Na veertien jaar Mitterrand zijn alle Franse staatsbanken ziek. Dat kunnen we lezen in elk financieel blad. Na de Crédit Lyonnais is de Crédit Local de ziekste. Ik lobby niet voor de Bank der Nederlandse Gemeenten. Wij ijveren voor een Vlaamse volksbank, maar dat gaat dit debat te boven en te buiten. Ik bezweer u : wend uw enorme invloed aan om een samengaan met de Crédit Local te vermijden. Anders zitten we in de rottigheid, zoals de Crédit Lyonnais in Frankrijk.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

VLAAMSE GESCHILLENRAAD VOOR RADIO EN TELEVISIE

Aanwijzing van de negen leden

De voorzitter : Dames en heren, overeenkomstig artikel 79, paragraaf 4, tweede lid van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, is aan de orde de aanwijzing van de negen leden van de Vlaamse Geschillenraad voor radio en televisie.

Vraagt iemand daaromtrent het woord ? *(Nee)*

De lijst met de door de fracties op grond van de evenredige vertegenwoordiging voorgedragen kandidaten werd op de banken rondgedeeld.

Er zijn geen andere voorstellen.

Aangezien het aantal voordrachten het aantal toe te wijzen mandaten niet overtreft, verklaar ik benoemd tot lid van de Vlaamse Geschillenraad voor radio en televisie : de heer Paul De Baere ; de heer Karel Rimanque ; de heer Marcel Van Nieuwenborgh ; de heer Jan Vermeire ; de heer Dirk Albrecht ; de heer Omer Grawet ; de heer Henri Coremans ; de heer Jan Dyck en de heer André Van de Meulebroucke.

Hiervan zal worden kennis gegeven aan de Vlaamse regering.

BEROEP BIJ HET ARBITRAGEHOF TOT GEDEELTELIJKE Vernietiging

De voorzitter : Dames en heren, de heren De Roo, Denys, Bossuyt, Dewinter en Van Grembergen c.s. hebben met toepassing van artikel 56 van ons Reglement een met redenen omklede motie ingediend betreffende een beroep bij het Arbitragehof tot gedeeltelijke vernietiging van het decreet van 20 december 1995 houdende de algemene uitgavenbegroting van de Franse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1996.

Die motie werd door meer dan twee derde van de leden van het Vlaams Parlement ondertekend en voldoet derhalve aan de in artikel 56 van ons Reglement bepaalde voorwaarde.

Voorzitter

Ik zal dan ook het gevraagde beroep bij het Arbitragehof instellen.

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Marc Olivier en Bruno Tobback tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Marc Olivier in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het nakomen door de Vlaamse regering van de met redenen omklede motie van 27 januari 1994 tot besluit van de op 13 januari 1994 door de heer Van Eetvelt in commissie gehouden interpellatie tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de inplanting van grote winkelcentra langs invalswegen en aan de rand van de steden – 270 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Olivier en Tobback tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Olivier in commissie gehouden interpellatie tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het nakomen door de Vlaamse regering van de met redenen omklede motie van 27 januari 1994 tot besluit van de op 13 januari 1994 door de heer Van Eetvelt in commissie gehouden interpellatie tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de inplanting van grote winkelcentra langs invalswegen en aan de rand van de steden.

Door de heren Lachaert en Laverge werd hierop een amendement ingediend dat luidt als volgt :

De laatste paragraaf vervangen door wat volgt :

Engageert er zich toe om de lagere besturen te motiveren tot het nemen van de in de Wet op de Stedebouw voorziene middelen om nieuwe inplantingen van winkelcentra en -complexen die diensten verlenen in de socio-culturele sfeer, langs invalswegen en aan de rand van de steden, en die een bedreiging vormen voor de leefbaarheid van de gemeentelijke en stedelijke kernen, op hun opportuniteit na te gaan en selectief te behandelen.

De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert (*Op de tribune*) : Dames en heren ministers, collega's, de tekst van het amendement hoef ik u niet voor te lezen. Maar doorgaans welingelichte kringen bevestigen me dat de aanleiding van deze motie, die door de heren Olivier en Tobback is ingediend, in feite een Kortrijks CVP-probleem is. Op 26 februari jongstleden heeft de heer Sauwens minister Baldewijns in commissie geïnterpelleerd over het Fenix-project en de problemen die daarmee te maken hadden, wat de winkelcentra betreft. Een maand tot anderhalve maand nadien is in feite dezelfde interpellatie gehouden, zij het door de heer Olivier tot minister-president Van den Brande, waar diegenen die in de commissie aanwezig waren, zich voorafgaandelijk de vraag hebben gesteld of we twee keer hetzelfde probleem moesten bespreken en behandelen.

De motivering van dit amendement is de volgende. De VLD is tegen het principe van het instellen van een moratorium. Ik weet dat u mij zult antwoorden dat er in de oorspronkelijke tekst van de motie staat : de mogelijkheid tot het instellen van een moratorium, maar het woord moratorium bezwaart ons te veel. Dit is niet alleen een uiting van de zoveelste betutteling door de hogere overheid tegenover de lagere overheid, doch bovendien lost het bruto weg blokkeren van de huidige toestand in het veld niets op. Dit amendement van de VLD beoogt een positieve benadering en geen negatieve en ongenueanceerde standstill – om het in mestactietermen te zeggen – voor een duur waarvan niemand het einde met enige zekerheid kan vooropstellen.

Het standpunt van de VLD gaat uit van de volgende doelstellingen. We stonden reeds en staan nog altijd voor het behoud van wat men de middenstand noemt, in de stads- en dorpscentra. Historisch zorgde de steeds striktere milieuwetgeving er evenwel voor dat de kleinhandel en de KMO's uit de diverse centra werden verdreven en dat hun herlokalisatie in bedrijvenzones noodzakelijk werd, in het bijzonder in de zones voor ambachtelijke niet-hinderlijke inrichtingen.

Ten tweede is de benadering van de problematiek van de winkelcentra niet dezelfde als die van complexen die diensten verlenen in de sociaal-economische sfeer, zoals evenementenhallen en bioscoopcomplexen. Daar wordt nogal losjes overheen gegaan in deze motie.

Ten derde stelt de VLD de belangen van de zelfstandigen en de KMO's voorop. Ook de VLD is geen voorstander van mastodontprojecten, maar wel van het creëren van nieuwe en eigentijdse mogelijkheden voor de middenstand, waarbij rekening wordt gehouden met de meest recente marktevoluties.

Voor deze middenstand is een winkelcentrum dikwijls de enige mogelijkheid om, al dan niet in een samenwerkings-

Lachaert

verband, te overleven. Dat is in het bijzonder voor de kleinhandel het geval. Soms heeft deze kleinhandel niet voldoende financiële middelen om individuele projecten te financieren. Het schaafeffect van de inplanting moet realiseerbaar zijn, en de inplanting moet in de stad of de gemeente liggen. Om een niet-uniforme administratieve behandeling door de diensten van Arohm te vermijden, is een omschrijving van het begrip kern of centrum noodzakelijk. Daarbij moet worden rekening gehouden met de plaatselijke mogelijkheden.

De VLD schuift twee beginselen naar voor bij de beoordeling van de opportuniteit van de nieuwe inplantingen van winkelcentra en complexen die diensten verlenen in de sportieve en de sociaal-culturele sfeer. Enerzijds verdedigt de VLD de autonomie van gemeenten en steden, die als lagere besturen het dichtst bij de bevolking staan. Zij zijn het beste op de hoogte van lokale en subregionale omstandigheden, noden en verzuchtingen. Daarbij valt op te merken dat de huidige wetgeving inzake stedenbouw deze lagere besturen de middelen geeft om via BPA's bepaalde gedeelten van hun grondgebied, die dreigen onderhevig te worden aan wildgroei van allerlei vestigingen en leegloop uit de centra, te beschermen, hun kernen te behouden en te herwaarderen.

Anderzijds is ook de rechtszekerheid van de individuele handelaar en van het bedrijf een prioriteit. Het kan bijgevolg niet dat een moratorium de uitvoering van bestaande en reeds afgeleverde stedenbouwkundige attesten, waaruit rechten voor derden spruiten, teniet doet.

Tot slot betreurt de VLD dat eens te meer een negatief politiek signaal wordt uitgestuurd naar een economische sector met een grote tewerkstelling, in een periode die niet door hoogconjunctuur wordt gekenmerkt. (*Applaus bij de VLD*)

De voorzitter : De heer Tobback heeft het woord.

De heer Bruno Tobback (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw en mijnheer de minister, geachte collega's, de reden die aan deze motie ten grondslag ligt, is bekend. Overigens, mijnheer Lachaert, ben ik erg tevreden. De VLD is blijkbaar obsessieel op zoek naar interne twisten. Ik ben blij dat u deze twisten nu niet binnen de meerderheid, maar binnen de Kortrijkse CVP zoekt. U hebt uw ambities blijkbaar teruggeschroefd.

De grondslag van de motie is voor de SP zeer duidelijk. En ik geloof ook dat dit voor de CVP het geval is. De motie kaart een gekend probleem aan, en bevestigt het huidige regeringsbeleid ter zake. Het gaat om een restrictief beleid, dat gemotiveerd is wegens de negatieve ervaringen met dergelijke inplantingen. Die negatieve ervaringen komen alsmaar duidelijker aan het licht, en worden

dikwijls ook alsmaar achter. Een tweede vaststelling dringt zich eveneens op. Precies zoals inzake andere materies – en dan denk ik aan verkavelingen – worden er initiatieven genomen met de hoop om de restrictievere opstelling in het kader van het structuurplan te ontwijken. Vandaar onze stelling dat het op dit ogenblik noodzakelijk is om geen onherstelbare maatregelen te nemen, in afwachting van een discussie in dit parlement over de impact van dergelijke inplantingen op de leefbaarheid, de verkeerseffecten en de tewerkstellingseffecten op de binnensteden. In vele gevallen komt die tewerkstelling immers neer op tewerkstelling voor mensen tussen 20 en 25 jaar, en dan vooral voor knappe jonge dames. Maar op lange termijn lijkt het tewerkstellingseffect maar pover-tjes te zijn.

Vandaar onze vraag om in dit parlement een brede discussie te voeren over heel deze problematiek, zoals het hoort, en in afwachting daarvan geen onherstelbare maatregelen toe te laten.

Vervolgens kom ik tot uw amendement. Hierin gaat u uit van twee vaststellingen. Een eerste is dat het instellen van een moratorium de gemeentelijke autonomie aantast. Mijnheer Lachaert en collega's van de VLD, we moeten zeer duidelijk zijn. Wanneer een dergelijk complex wordt ingeplant, dan zal het effect daarvan ruimschoots de grenzen van een individuele gemeente – die daar volgens u over moet beslissen – overschrijden. Een dergelijk complex – ik verwijs bijvoorbeeld naar het Wijnegem Shopping Center – heeft een effect op een volledige provincie en dikwijls nog voorbij de provinciegrenzen. Het is dus manifest onverantwoord zich in deze enkel en alleen te beroepen op de gemeentelijke autonomie van een meestal kleine landelijke gemeente, die hierin financieel gewin ziet en bereid is daar een aantal dingen voor op te offeren zonder in het minst rekening te houden met de omliggende gemeenten en de effecten die ze daarop heeft.

Het is de plicht van een parlement als dit, van het politiek gewestelijk niveau dat dit parlement is om er op toe te zien dat de individuele beslissingen van een individuele gemeente vanuit haar autonomie niet van die aard zijn dat ze andere gemeenten en andere betrokkenen, die niet onder hun beslissingsmacht vallen schade berokkenen. Zij kunnen immers geen enkele vorm van correctie uitoefenen op de beslissing van het individuele schepencollege. Het is in dergelijke gevallen dat men als scheidsrechter moet optreden. Ik heb dus geen enkel probleem wanneer u zegt dat individuele bouwvergunningen of wat dan ook op gemeentelijk niveau moeten worden afgeleverd. Maar het principe van de subsidiariteit houdt ook in dat men de dingen beslist op het niveau waarop ze het best kunnen worden beslist. Over initiatieven met bovengemeentelijke impact kan het beste beslist worden door een bovengemeentelijk niveau.

Tobback

Het is dus min of meer kwaadwillig – en dat gebeurt hier veel te vaak, tegenwoordig – wanneer men verwijst naar de gemeentelijke autonomie en de gemeenten toe te laten te doen waar zij hun zinnen op gezet hadden, zonder dat de omliggende gemeenten en de andere streken in de omgeving er ook maar enige vorm van inspraak in hebben.

Tenslotte wil ik nog iets zeggen over de discussie die u meent te voeren over de bescherming van de kleine middenstanders. Mijnheer Lachaert, wanneer ik kijk naar de bestaande initiatieven, dan zie ik niet veel kleine binnensteedse middenstanders in dergelijke complexen zitten. U mag er eens gaan rondkijken : drie vierde van wat daar staat zijn filialen van zeer grote internationale, meestal niet eens Vlaamse ketens, net zoals het op dit ogenblik ook in onze binnensteden aan het gebeuren is. Het is niet in een dergelijk complex dat een klein middenstandertje uit de gemeente zijn gading zal vinden. Ook daar weer bent u niet diegene aan het verdedigen die u zegt te verdedigen.

Derhalve zullen we deze motie steunen zoals ze is, zonder het amendement.

De voorzitter : Mevrouw De Maght-Aelbrecht heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Bedoelt u met uw voorstel dat u dan ook meent dat de huidige diensten die zich bezighouden met de beoordeling en het onderzoek van het sociaal-economische dossier dan maar afgeschaft moeten worden omdat ze dan ook niets betekenen ? U weet dat op dit ogenblik, zelfs als er een bouwvergunning wordt afgeleverd en het sociaal-economisch dossier niet in orde is, die winkel of organisatie helemaal niet kan openen. Ik heb nog steeds vertrouwen in die organisaties. Zegt u echter dat u deze wenst te behouden, is het dan de bedoeling daar nog meer macht aan te geven ? Door uw stelling verklaart u niet alleen dat de gemeente onbevoegd is, dat daar allemaal uilen zitten en dat ze niet aan ruimtelijke ordening doen, maar u zegt ook dat ze niet aan structuurplanning doen en dat diegenen die deel uitmaken van de dienst voor Stedebouw – die ook een advies moeten geven – eveneens uilen zijn.

De heer Bruno Tobback : Mevrouw De Maght, u bent mijn woorden volledig aan het omdraaien. U geeft er een totaal andere betekenis aan. U verwijst naar het sociaal-economisch comité en zegt dat er een controle is op wat de gemeente beslist op een ander niveau dan wat de gemeente beslist.

Ik stel vast dat u blijkbaar akkoord gaat met het feit dat er op een hoger niveau een sociaal-economisch comité bestaat, en u verschuilt zich daar wel achter om te zeggen dat er geen enkel probleem is. Toch vindt u dat het twee-

de gedeelte op het laagste niveau moet blijven. Ofwel kiest u voor het ene, ofwel kiest u voor het andere.

MOTIE VAN ORDE

Persoonlijk feit

De voorzitter : Mevrouw De Maght-Aelbrecht heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Ik vraag het woord wegens een persoonlijk feit. Mijnheer de voorzitter, ik wilde enkel zeggen dat de heer Tobback blijkbaar zijn eigen uitleg goed heeft gehoord, maar de mijne niet. Ik heb de verantwoordelijkheid gesteld waar zij op dit ogenblik ligt. Mijnheer Tobback, ik betreur dat u als SP'er een bijkomend watervat aan het dragen bent voor het NCMV. Ik beklaag u !

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Marc Olivier en Bruno Tobback tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Marc Olivier in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het nakomen door de Vlaamse regering van de met redenen omklede motie van 27 januari 1994 tot besluit van de op 13 januari 1994 door de heer Van Eetvelt in commissie gehouden interpellatie tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de inplanting van grote winkelcentra langs invalswegen en aan de rand van de steden – 270 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming (Voorzetting)

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de voorzitter, ik stel vast dat mijnheer Tobback een aantal dingen door elkaar haalt, winkelhallen enerzijds, evenementenhallen en bioscopen anderzijds. Als wij het hebben over evenementenhallen en bioscopen, dan zijn de potentiële investeerders Vlaamse investeerders.

Het grote cinemacomplex in Hasselt is ook goedgekeurd onder een SP-burgemeester.

De heer Bruno Tobback : Mijnheer Decaluwé, u verwijst naar evenementenhallen en bioscoopcomplexen, maar de discussie moet worden opengetrokken. In veel gevallen hebben zij een zelfde effect, weze het op een aantal andere terreinen.

Overigens staan zij erbij op voorstel van uw partijgenoot, de heer Olivier, wat dat betreft moet u niet zozeer naar mij verwijzen.

MOTIE VAN ORDE

Persoonlijk feit

De voorzitter : De heer Stevaert heeft het woord.

De heer Steve Stevaert : Mijnheer de voorzitter, ik voel mij op een positieve manier aangesproken. Niet alleen de SP heeft dat goedgekeurd, ook de CVP heeft dat goedgekeurd, en ook de VLD, de Volksunie en Agalev. Zelfs de hogere overheid heeft dat goedgekeurd.

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Marc Olivier en Bruno Tobback tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Marc Olivier in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het nakomen door de Vlaamse regering van de met redenen omklede motie van 27 januari 1994 tot besluit van de op 13 januari 1994 door de heer Van Eetvelt in commissie gehouden interpellatie tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de inplanting van grote winkelcentra langs invalswegen en aan de rand van de steden

– 270 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming (*Voorzetting*)

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ook Agalev zit in Hasselt in het schepencollege en heeft uiteindelijk deze bouwvergunning mee afgeleverd. Juist daarom vragen wij een stringenter beleid, en dat kan alleen maar door noodzakelijke juridische maatregelen op dit moment.

Als één en ander in orde is met de wet op de ruimtelijke ordening, als er overal positief advies wordt gegeven en de ambtenaren geen bezwaren hebben, dan kan je als schepencollege moeilijk anders dan een vergunning afleveren.

Ik ben niet zo gelukkig met deze motie, maar ik ben wel tevreden met de uiteenzetting van de heer Tobback. Deze motie is echter te vrijblijvend, wij spreken niet alleen over sociaal-economische elementen, maar wij spreken ook over elementen van ruimtelijke ordening en verkeer.

Vanuit die invalshoek kunnen wij niet ontkennen dat het Structuurplan Vlaanderen op ons afkomt, dat hopelijk weldra klaar zal zijn en richtinggevend zal zijn voor de verdere structuurplanning op provinciaal en gemeentelijk vlak.

In navolging van maatregelen die men bijvoorbeeld binnen de onderwijswereld neemt, zou ik dan ook willen voorstellen dat men, in afwachting van dit Structuurplan Vlaanderen, op dit moment de nodige, desnoods decreetale, initiatieven zou nemen om bewarende maatregelen af te kondigen.

De heer Francis Vermeiren : Zult u de werklozen voeden ?

De heer Ludo Sannen : Ik zou de heer Vermeiren willen vragen om mij cijfermatig te bewijzen of de inplanting van excentrische grote winkelcentra een aanzienlijke bijkomende tewerkstelling oplevert, dan wel een verschuiving van de tewerkstelling. Als het een verschuiving van de tewerkstelling oplevert, dan pleit ik in elk geval voor het behoud van de open ruimten om zeker geen excentrische inplantingen te verwezenlijken en uiteindelijk de stadskernen te vrijwaren voor een verdere leegloop.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Men moet de feiten onder ogen durven zien zoals ze zich daadwerkelijk voordoen. Men mag dan ook niet de vergissing begaan die men al twintig jaar begaat. Jarenlang heeft men al diegenen die zich inspanningen getroosten en die trachten hun bedrijf te laten overleven rond de kerktoeren, het leven onmogelijk gemaakt door andere stringente wetgevingen die een uitbreiding of modernisering onmogelijk maakten, met alle economische gevolgen vandien. Vandaar dat men, in tegenstelling tot het beschermen van de tewerkstelling, een tegengesteld effect heeft bekomen. Men moet oog hebben voor de ecologische aspecten en tegelijk wantoestanden trachten te vermijden, maar men moet eveneens de statistieken en de exacte feiten onder ogen zien. (*Ru-moer*)

Is dat de nieuwe politieke cultuur die de voorzitter vooropstelde ?

Vermeiren

Ik zou de heer Sannen willen vragen zijn economische benadering statistisch te willen bewijzen.

De voorzitter : Dames en heren, u hebt thans de gelegenheid een stemverklaring af te leggen. Het is niet de bedoeling dat het debat opnieuw wordt gevoerd. Ik betreur dat sommige personen, die niet in de commissie aanwezig waren, thans een uiteenzetting houden. Dit is echter hun goed recht.

Ik verzoek de heer Sannen zijn uiteenzetting te beëindigen. Daarna zullen wij overgaan tot de stemming.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, in de eerste plaats wil ik de heer Vermeiren verwijzen naar studies van het NCMV, die duidelijk aantonen dat er geen bijkomende werkgelegenheid is. De motie heeft betrekking op een restrictief beleid. Wij juichen een restrictief beleid uiteraard toe, maar tot onze spijt is dit restrictief beleid niet sterk genoeg. Wat dit betreft, was de beslissing inzake Fenix duidelijk. Voorts staat er letterlijk : ...de mogelijkheid ter sprake te brengen tot het invoeren van een moratorium voor nieuwe implantingen. Dit is een te zwakke formulering. We pleiten voor een moratorium en voor de juiste bewarende maatregelen. Het volstaat niet enkel de mogelijkheid ter sprake te brengen. We zullen deze motie niet afkeuren, maar gezien de tegenstelling tussen de motie en het feitelijk beleid, zullen wij ons onthouden. *(Applaus)*

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter *(Op de tribune)* : Mijnheer de voorzitter, collega's, het Vlaams Blok heeft uiteraard geen zitting in eender welk schepencollege van Vlaanderen. Dit biedt ons het voordeel dat wij ter zake ongedwongen een standpunt kunnen innemen. Dit zal duidelijk blijken wanneer wij de motie van de heren Olivier en Tobback zullen goedkeuren. Dergelijke winkelcentra en andere complexen rond de grote steden hebben nefaste gevolgen op de centrumfunctie in onze steden voor de volksverbonden middenstand.

Antwerpen wordt met dit fenomeen geconfronteerd. Ik verwijs naar het Wijnegem Shopping Center, het grootste winkelcentrum van Vlaanderen en naar Metropolis, een cinemacomplex aan de rand van de stad. De VLD heeft bij monde van haar fractieleider in de Antwerpse gemeenteraad nochtans altijd gepleit voor een herwaardering van de middenstand in het centrum van de stad. Het standpunt dat de VLD thans inneemt moet bepaalde ondernemers, aannemers en familieleden van VLD-leden blijkbaar tevreden stellen, maar gaat duidelijk in tegen het standpunt dat de VLD altijd heeft ingenomen in de grootste stad van Vlaanderen.

Het aantal kleine Vlaamse middenstanders in de winkelcentra van Woluwe en Wijnegem is wellicht op één hand te tellen. De winkels die in deze centra gevestigd zijn, maken deel uit van grote, meestal internationale, winkelketens. Onze middenstand verdient beter. Ik had gehoopt dat de VLD, die zich meestal opwerpt als de verdediger van de middenstand, dit standpunt eveneens zou innemen. Ik heb me blijkbaar vergist. Wij zullen deze motie in elk geval met enthousiasme goedkeuren. *(Applaus)*

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer de voorzitter, ik weet niet of de heer Dewinter onze tekst goed heeft gelezen. De VLD is evenmin voorstander van mastodontprojecten.

De voorzitter : De hoofdelijke stemming wordt gevraagd.

Wie het amendement van de heren Laverge en Lachaert genegen is, staat recht. Is de hoofdelijke stemming gesteund door twaalf leden ? *(Ja)*

Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het amendement van de heren Laverge en Lachaert.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? *(Ja)*

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

111 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
25 leden hebben ja geantwoord ;
85 leden hebben neen geantwoord ;
1 lid heeft zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Avontroodt Yolande
Beysen Ward
Browaey Jozef
Ceysens Patricia
Cordeel Marc
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny
Demeulenaere Julien
Denys André
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Feytons Freddy
Gabriels Jaak
Keulen Marino
Lachaert Patrick
Laverge Jacques
Platteau Stefaan

Voorzitter

Ramoudt Didier
Van Aperen Arnold
Van Lindt Sonja
Van Mechelen Dirk
Vanderpoorten Marleen
Verlinden Mandus
Vermeiren Francis

NEEN hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Becq Sonja
Beerden Georges
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Caubergs Jan
Coens Joachim
Creyelman Frank
De Loor Herman
De Meyer Jos
De Reuse Herman
De Ridder Peter
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Delcroix Leo
Deprez Paul
Desmet Peter
Dewinter Filip
Dielens Fred
Dillen Marijke
Doomst Michel
Dua Vera
Dumez Paul
Geysels Jos
Goos Johnny
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Huybrechts Pieter
Kenzeler André
Kuijpers Willy
Lauwers Herman
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Malcorps Johan
Marsoul Hugo
Matthys Erik
Maximus Lydia
Merckx-Van Goey Trees

Olivier Marc
Penris Jan
Quintelier Leonard
Sannen Ludo
Sarens Freddy
Sauwens Johan
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Strackx Felix
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Cleuvenbergen Riet
Van Den Heuvel Ria
Van der Poorten Mark
Van Dijck Kris
Van Grembergen Paul
Van Hauthem Joris
Van Hecke Mieke
Van Looy Jef
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Nieuwerkerke André
Van Overmeire Karim
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Vaerenbergh Etienne
Van Wallendael Tuur
Vandendriessche Bart
Vanleenhove Gilbert
Vanelthoven Peter
Verougstraete Christian
Verrijken Emiel
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert
Wymeersch Frans

Zich ONTHOUDEN heeft :

Decaluwé Carl

Het amendement is niet aangenomen.

Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met re-
denen omklede motie van de heren Olivier en Tobback.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (Ja)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

Voorzitter

112 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

78 leden hebben ja geantwoord ;

34 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Becq Sonja
Beerden Georges
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Caubergs Jan
Coens Joachim
Creyelman Frank
De Loor Herman
De Meyer Jos
De Reuse Herman
De Ridder Peter
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Decaluwé Carl
Deprez Paul
Desmet Peter
Dewinter Filip
Dielens Fred
Dillen Marijke
Doomst Michel
Dumez Paul
Goos Johnny
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Huybrechts Pieter
Kenzeler André
Kuijpers Willy
Lauwers Herman
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Marsoul Hugo
Matthys Erik
Maximus Lydia
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Penris Jan
Quintelier Leonard
Sarens Freddy
Sauwens Johan
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef

Stevaert Steve
Strackx Felix
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Cleuvenbergen Riet
Van der Poorten Mark
Van Dijck Kris
Van Grembergen Paul
Van Hauthem Joris
Van Hecke Mieke
Van Looy Jef
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Nieuwerkerke André
Van Overmeire Karim
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Vaerenbergh Etienne
Van Wallendael Tuur
Vandendriessche Bart
Vanleenhove Gilbert
Vanelthoven Peter
Verougstraete Christian
Verrijken Emiel
Voorhamme Robert
Wymeersch Frans

Zich ONTHOUDEN hebben :

Avontroodt Yolande
Beysen Ward
Browaey Jozef
Ceysens Patricia
Cordeel Marc
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny
Demeulenaere Julien
Denys André
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Dua Vera
Feytons Freddy
Gabriels Jaak
Geysels Jos
Keulen Marino
Lachaert Patrick
Laverge Jacques
Malcorps Johan
Platteau Stefaan

Voorzitter

Ramoudt Didier
Sannen Ludo
Stassen Jos
Van Aperen Arnold
Van Den Heuvel Ria
Van Eyken Christian
Van Lindt Sonja
Van Mechelen Dirk
Vandenbroeke Christiaan
Vanderpoorten Marleen
Verlinden Mandus
Vermeiren Francis
Verwimp-Sillis Cecile

Dientengevolge neemt het parlement de motie aan. Ze zal aan de Vlaamse regering worden overgezonden.

De heer André Kenzeler : De techniek mag dan wel mooi zijn maar mijn stemlichtje brandt niet en zopas brandde dat van mijn collega niet.

De voorzitter : We zullen onmiddellijk controleren of uw stem opgenomen werd.

Redenen voor onthouding ?

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de voorzitter, ik denk dat ik consequent ben want ik heb mij ook reeds onthouden bij de stemming over een met redenen omklede motie over het Fenixproject. Het Vlaams Parlement vroeg toen aan de regering om een grondig debat over de beleidsbrief Ruimtelijke Structuur Vlaanderen te houden en intussen geen nieuwe gewestplanwijzigingen goed te keuren. Ik wil dan ook mijn motivering ten gronde motiveren. Excuseer, mijn onthouding. Ik stel vast dat het uitgangspunt voor deze met redenen omklede motie een motie was van 27 januari 1994. Deze wordt nu uitgebreid tot complexen die diensten verlenen in de sociaal-culturele sfeer, namelijk evenementenhallen en bioscoopcomplexen. Ik denk dat de motie correct is over de winkelhallen maar niet over de andere complexen. De effecten daarvan op ruimtelijke ordening en leefbaarheid van het stadscentrum zijn totaal verschillend. Winkelcentra worden dagdagelijks gebruikt, ook in het weekend. Voor evenementenhallen wisselt dat en bioscopen worden vooral 's avonds gebruikt. Verder wordt in de motie te expliciet gesteld dat evenementenhallen en bioscoopcomplexen de leefbaarheid van de stadskernen bedreigen. Voor winkelcentra zal dat kloppen, maar voor de evenementenhallen en bioscoopcomplexen niet. Daar hangt het af van de omkadering : al dan niet met horeca en winkels. Dergelijke projecten kunnen perfect complementair zijn aan de ontwikkeling van een stadskern. Elk dossier moet afzonderlijk bekeken worden.

De voorzitter : Mijnheer Decaluwé, een verklaring van onthouding is bijzonder kernachtig en kort. Het is niet de bedoeling nu een debat te openen. Zou u willen afronden ?

De heer Carl Decaluwé : Drie, de terminologie is voor mij ook onduidelijk. Wat is een evenementenhal ? Waar begint de rand van de stad ?

De laatste reden is dat in de met redenen omklede motie een koppeling aan de bespreking van de beleidsbrief ruimtelijke ordening werd voorgesteld. Ik stel vast dat het wachten op deze koppeling een wachten op Godot dreigt te worden. Vandaar mijn onthouding.

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Johan Malcorps en Jean-Marie Bogaert tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Jos Geysels en Ward Beysen gehouden interpellaties tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector – 274 (1995-1996) – Nr. 1

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Jan Penris en Emiel Verrijken tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Jos Geysels en Ward Beysen gehouden interpellaties tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector – 277 (1995-1996) – Nr. 1

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Hugo Van Rompaey en John Taylor tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Jos Geysels en Ward Beysen gehouden interpellaties tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector – 279 (1995-1996) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemmingen

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Malcorps en Bogaert tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Geysels en Beysen gehouden interpellaties tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Bui-

Voorzitter

tenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector.

Er is een stemverklaring van de heren Geysels en Penris.

De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels (*Op de tribune*) : Ik dacht dat de drie moties over hetzelfde onderwerp gingen.

De heer André Denys : Ik dacht dat de moties afzonderlijk besproken zouden worden, wij hebben namelijk amendementen op één van de moties ingediend.

De voorzitter : We kunnen de stemverklaringen motie per motie behandelen.

De heer André Denys : Welke motie wordt eerst behandeld ?

De voorzitter : De motie van de heren Malcorps en Bogaert.

De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte dames en heren, bij de stemming van de drie moties die met het Electrabel-dossier te maken hebben, staat volgens onze fractie de volgende, dubbele vraag centraal. Ten eerste, wie beslist in België, in Vlaanderen over de energiepolicies ? Een privé-monopolie dat 93 procent van de elektriciteitsproductie, een groot gedeelte van het transport en de distributie in handen heeft of het Vlaams Gewest en de gemeenten ? Ten tweede, verstevigen wij de machtspositie van Electrabel in het kader van de liberalisering van de Europese energiemarkt of vergroten wij de beleidsmarges van de Vlaamse overheid en van de gemeenten ? Dat zijn de vragen die vandaag beantwoord moeten worden. Daarom hebben wij samen met collega's van de Volksunie een motie ingediend waarbij aan de regering wordt gevraagd alles te doen om een vermenging tussen intercommunales en Electrabel te vermijden. Dit legt een onomkeerbare hypotheek op een zuinig en duurzaam energiebeleid. Wij dringen er op aan eerst een energiedebat te voeren en pas daarna te beslissen.

Het verbaast me dat er vandaag een motie werd ingediend door de CVP-fractie. Deze motie betuigt op geen enkele wijze steun aan het door de minister-president geuite minimale standpunt van de Vlaamse regering. Bovendien distantieert ze zich van de vijf voorwaarden die de Vlaamse regering over deze operatie heeft gesteld, de verklaring van de Vlaamse regering wordt gereduceerd tot een aantal nietszeggende frasen.

Ik zou u uitdrukkelijk willen vragen deze motie van de CVP niet goed te keuren. Het Vlaams Gewest wordt met

haar bevoegdheden gedegradeerd tot een filiaal van Tractebel, van Electrabel, een kleindochter van Suez. Daarenboven betekent het ook een participatie in nucleaire centrales, nucleair passief en nucleair afval, en dit in de week waarin we tien jaar Tsjernobyl herdenken. Ik vraag u met aandrang deze motie kordaat te weigeren. (*Applaus bij AGALEV en de VU*)

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, na de tussenkomst van de heer Geysels neem ik aan dat dit halfroond overtuigd is om deze motie goed te keuren. Ik zou er toch nog één element willen aan toevoegen. Ik vraag dat men alstublieft zou ophouden het respect dat we zeer moeizaam in Vlaanderen hebben kunnen opbouwen – het respect voor onze eigen instituten, het respect voor ons eigen Parlement en het respect voor onze eigen Vlaamse regering – nu van binnenuit uit te hollen. Wat de collega's van de CVP in hun motie hier doen, is gewoonweg een parodie maken van wat onze eigen Vlaamse regering nog maar minimaal heeft beslist. Ik zal u aantonen, gebruik makend van een briefwisseling waarvan ik gisteravond in een dossier in de Brugse gemeenteraad heb kunnen kennis nemen, hoe nefast deze houding wel is.

Electrabel, op eigen gekleurd briefhoofd, heeft het lef om aan gemeentebesturen te schrijven : jongens toch, maak u toch niet druk over de termijn van de statuten die je goedkeurt. Of dit nu 2014 is of 2033, dat doet er allemaal niet toe. We hebben allang een nieuwe afspraak geregeld met de minister-president, en dat komt allemaal in orde.

Dát, collega's van de CVP, is úw verantwoordelijkheid in deze materie. U geeft aan Electrabel en consoorten aanleiding en voeding zodat ze de indruk hebben – en ik hoop dat het ook niet meer dan een indruk is – dat ze in dit land wat dat betreft alles voor het zeggen hebben. U maakt een parodie van de politieke verantwoordelijkheid in dit halfroond. (*Applaus bij de VU, de SP en AGALEV*)

De voorzitter : De heer Stevaert heeft het woord voor een stemverklaring.

De heer Steve Stevaert (*Op de tribune*) : Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, we hebben aan dit onderwerp reeds heel wat tijd besteed in dit Vlaams Parlement. We hebben nu deze discussie over tal van voorstellen van moties. Voor de SP-fractie is het duidelijk. We denken, nadat we de woorden van de minister-president hebben gehoord, nadat we de opsomming hebben gekregen van de minister-president met de vijf voorwaarden, dat de motie die door de CVP is voorgelegd geen verduidelijking is van de uitspraken die door de minister-president werden gedaan. We denken dat die motie misschien wel vanuit een positieve intentie is ontstaan,

Stevaert

maar dat ze waarschijnlijk toch ook wel in twee richtingen te lezen is. We willen dus achter het standpunt van de minister-president blijven staan. We denken ook in het licht van de commissie : als we het dan toch over de herwaarderding van het Vlaams Parlement hebben, dan moeten we ook aan onze commissies durven denken, en op 14 en 15 mei start de commissie voor Energie haar werkzaamheden. Ik vind dan ook dat we de motie van Agalev en de Volksunie moeten goedkeuren.

Bovendien zijn er op de motie van de CVP twee amendementen, die ons inziens de goede kant opgaan, maar zelfs met die twee amendementen is het nog geen verduidelijking van de woorden van de minister-president. Laten we dan toch volwassen zijn in dit parlement en de resultaten van de commissies afwachten en overtuigd zijn van het feit dat wat de collega van de Volksunie heeft gezegd, maar een indruk is. Wij zijn ervan overtuigd dat de woorden van de minister-president duidelijk waren, en wij kunnen daarmee instemmen. Daarom zullen we motie van de CVP en de amendementen van de VLD niet goedkeuren en zullen we de motie van de Volksunie en van Agalev wel goedkeuren. (*Applaus bij de SP, de VU en AGALEV*)

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord voor een stemverklaring.

De heer Johan De Roo (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, mijnheer de minister, om te vermijden dat de houding van de christen-democraten doelbewust verkeerd geduid wordt, zal ik het CVP-standpunt opnieuw toelichten.

Onze fractie staat voor behoorlijk bestuur. Met het oog op het algemeen belang wensen wij onze stellingen inzake energiebeleid klaar te poneren. Zoals andere fracties zijn wij vragende partij voor een open energiedebat ; dit debat moet zo snel als mogelijk worden gevoerd. Als ik me niet vergis werd half mei als streefdatum in aanmerking genomen.

Derhalve erkennen wij het grote maatschappelijke belang van een duurzame energiebevoorrading voor alle inwoners in Vlaanderen, ook voor de sociaal zwakkeren. Van de mogelijke participatie van de lokale besturen in de elektriciteitsproductie via de nieuwe type-statuten die gedurende een drietal jaren werden voorbereid, werd de laatste maanden heel wat ophef gemaakt. Bij steden en gemeenten die steunend op jarenlange ervaring in deze materie, reeds heel wat tijd en energie in de voorbereiding en goedkeuring van deze statuten hadden geïnvesteerd, was de verwarring compleet. In een dergelijk belangrijk dossier als de continue voorziening in elektriciteit, een primordiale taak voor elk lokaal bestuur, met

toepassing van de wet van 1925, waar zekerheid de norm zou moeten zijn, was door uitlatingen allerhande de onzekerheid troef. Niemand kon nog met enige zekerheid zeggen of het vele voorbereidende werk nog wel enig resultaat zou opleveren. Naar aanleiding van de interpellaties van de collega's Geysels en Beysen heeft de minister-president in alle duidelijkheid de houding van de Vlaamse regering toegelicht. Ongeacht bepaalde persberichten van vandaag, kan ik u zeggen dat onze fractie ondubbelzinnig en zonder enige tegenspraak het standpunt van de minister-president ten volle aanvaardt, met inbegrip van de voorgedij die a posteriori zal spelen op grond van vijf principes door de minister-president verwoord. Op dat vlak mag er geen enkele twijfel bestaan en ik wens alle vermeende twijfel weg te nemen. Het standpunt dat de Vlaamse regering heeft ingenomen, geeft blijk van verantwoordelijkheid en zin voor realiteit. Maar het kwam ook niets te vroeg. Wij hebben dit standpunt van de Vlaamse regering ondersteund en hebben geapplaudiseerd toen de minister-president het heeft verwoord. (*Gemompel bij alle fracties*) Daarover bestaat geen twijfel, ook vandaag niet ! We zijn voorstander van de motie van de heren Taylor en Van Rompaey. Wij wensen er het standpunt van de Vlaamse regering nog mee te versterken en te expliciteren.

U mag onze motie niet op de verkeerde manier lezen, u moet de juiste draagwijdte ervan in ogenschouw nemen. (*Rumoer*) De motie is kort en gebald, maar u dient te begrijpen wat wij precies bedoelen. (*Twistgesprekken*)

De voorzitter : Mijnheer de Roo, mag ik u vragen u te houden aan de spreektijd.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, ik tracht iedereen te helpen de tekst juist te interpreteren. Wij verwijzen naar de lokale besturen en de lokale autonomie die voor ons allen zeer belangrijk is. Wij hebben vastgesteld dat de lokale besturen ook in de toekomst een belangrijke rol wensen te blijven spelen in de continue, veilige, gewaarborgde en duurzame energievoorziening.

We vragen de Vlaamse regering om de gemeentelijke autonomie te respecteren mits de voorgedij die kan spelen a posteriori, met toepassing van de vijf principes die de minister-president in zijn antwoord heeft verwoord. Verder vragen wij ons af wie er zich kan uitspreken tegen een behandeling op gelijke voet van de zuivere en van de gemengde intercommunales door de hogere overheid.

Zowel wat de inhoud als wat de contracten betreft, is het nogal logisch dat de gemengde en de zuivere intercommunales op voet van gelijkheid moeten worden behandeld. Wie zou daar kunnen aan twijfelen ?

Verder zeggen we in de tekst dat de huidige wetgeving – van welke oorsprong ook – het sluiten van contracten of

De Roo

het participeren in de produktie niet onmogelijk maakt. Wie kan bezwaar hebben tegen de vraag dat de Vlaamse regering zich bij het toezicht zou baseren op de vigerende Europese, Vlaamse en federale wetgeving ?

De voorzitter : Mijnheer De Roo, mag ik u nogmaals verzoeken uw betoog af te ronden ?

De heer Johan De Roo : Collega's, we hebben op dit vlak duidelijkheid gebracht. Er moet een einde gemaakt worden aan de onduidelijkheid die de laatste maanden heerste in dit dossier. Daarom roepen we iedereen op om deze motie, waar niemand iets kan tegen hebben, te ondersteunen. Op die manier kan het standpunt van de Vlaamse regering worden versterkt. Dat standpunt wordt gedeeld door de CVP. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, de twee meerderheidspartijen verklaren hier dat ze de regering voor honderd percent steunen. Als ik de voorliggende moties en de verklaringen in deze vergadering overschouw, stel ik vast dat op dit punt nog maar één partij de regering volgt. Dat is de VLD. (*Hilariteit*) De VLD heeft geen motie ingediend. We vinden dat we geen motie ingevolge een interpellatie hoeven in te dienen, als we het inhoudelijk eens zijn met het standpunt van de regering. Dat is de meest logische gang van zaken. (*Applaus bij de VLD*) Tijdens onze interpellatie hadden we veel kritiek op de wijze van de besluitvorming. We hebben echter gezegd dat er wordt voldaan aan de twee essentiële punten die de VLD had gevraagd. Er is een termijn vooropgesteld die minder lang is dan wat Electrabel voorziet, namelijk 2014. Ten tweede kan het sociaal passief niet worden doorgeschoven naar de gemeenten. Van deze twee essentiële punten deelde de regering mee dat ze in haar beslissing waren opgenomen.

Ik hoor nu dat de SP de motie van Agalev en van de Volksunie zal steunen. Die motie is het niet eens met de regeringsbeslissing. De heer Malcorps stelt voor om te wachten met de beslissing tot na het energiedebat. Dat is de essentie van hun motie.

Ik hoor mijnheer Stevaert zeggen dat zijn partij de regering steunt, maar dat ze toch ook de motie steunt van Agalev die totaal iets anders zegt. Deze motie vraagt immers te wachten met een beslissing tot na het energiedebat. Mijnheer Geysels, ik heb het niet tegen u, uw houding is correct en juist. De houding van de SP is echter zeer dubbelzinnig. Zij steunen met de goedkeuring van uw motie de regering niet meer.

Hetzelfde met wat de heer De Roo zegt. Mijnheer De Roo, ik heb geprobeerd uw uitleg te begrijpen. Ik heb

ook geprobeerd uw motie goed te lezen. Daarin staan twee zaken waarmee we het volmondig eens zijn. Er staan trouwens ook maar twee zaken in. Eerst en vooral moeten we de autonomie van de gemeenten respecteren. Zoals de heer Lachaert al aanhaalde bij de vorige motie, doen we dat ook nu even consequent. Ten tweede zijn we het eens met een gelijkwaardige behandeling van de zuivere en de gemengde communales. Dat is een fundamenteel ideologisch verschil met de SP. Daarom zijn wij wel bereid om uw motie als uitgangspunt te nemen.

Deze motie, hoe men ze ook leest of draait of keert, geeft echter niet de regeringsbeslissing weer. De VLD heeft dan ook twee amendementen ingediend. Deze twee amendementen komen terug op twee van de vijf principes zoals vastgelegd in de regeringsbeslissing. Deze twee punten zijn zeer gevoelig voor de VLD : de termijn van 2014 en het sociaal passief. We gaan consequent met ons standpunt en de inhoud van onze interpellatie de CVP-motie goedkeuren, als deze twee amendementen worden goedgekeurd. Alle andere moties gaan in tegen de regeringsbeslissing en kunnen we niet goedkeuren. (*Applaus bij de VLD*)

De voorzitter : Voor de goede orde van de werkzaamheden zou ik het volgende willen zeggen. Stemverklaringen van met redenen omklede moties moeten betrekking hebben op de houding bij de stemming : voor, tegen of onthouding. We spreken hier bovendien over de met redenen omklede motie, stuk 247 en dus niet over amendementen die zijn toegevoegd aan een andere motie. Het gaat hier uitdrukkelijk over de motie van de heer Malcorps en de heer Bogaert.

De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris : Ik eis uitdrukkelijk het woord over de drie moties in hun geheel.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Ik heb de uitleg van de heer Denys gehoord. De minister-president heeft inderdaad in zijn antwoord duidelijk verwezen naar het probleem van het sociaal passief, dat zou ontstaan wanneer men nu reeds voor het einde van de termijn engagements zou aangaan voor het personeel. Onze bezorgdheid is ook de uwe en waarschijnlijk die van heel het Vlaams Parlement : dit kan niet. We zullen dat amendement dan ook ondersteunen. We hebben dezelfde opvattingen over de problematiek van de duurtijd, namelijk 2014 zoals ook de minister-president net zei. We zullen de amendementen dan ook goedkeuren.

De voorzitter : De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, in een voorbeschuiving die de Gazet van

Penris

Antwerpen vandaag aan ons korte middagdebat wijdt, wordt gesteld dat onze partij – enigszins verwonderlijk – de kaart van het Belgisch-Franse Electrabel zou trekken, maar wel blijft streven naar de regionalisering van de energiepolitiek. Laat ik beginnen bij dat laatste.

Als het debat ten gronde, twee zittingen geleden, één ding heeft duidelijk gemaakt, dan is het wel onze feitelijke onmacht op het vlak van het energiebeleid.

In de toelichting bij onze voorliggende resolutie halen we het frappante voorbeeld aan van de elektriciteitsproducent Electrabel, die drie nieuwe kolencentrales wil bouwen. Om transporteconomische bekommernissen voorzagt Electrabel die centrales in de buurt van onze Vlaamse havens. Door de uitdrukkelijke inmenging van de federale overheid zal minstens één van die centrales, tegen alle economische logica in, uiteindelijk worden opgetrokken in Charleroi.

We kunnen daar nog het voorbeeld van de prijsvorming aan toevoegen. De Belgische elektriciteitsstarieven worden in overleg met de vakbonden vastgelegd. Die vastlegging gebeurt federaal en houdt rekening met de aanzienlijke rendementsverschillen tussen Vlaanderen en Wallonië. Een zuiver Vlaamse prijsvorming, zonder vakbondsinmenging, kan de consument alleen maar ten goede komen. Vandaar ons voorstel tot regionalisering van de energie-, casu quo, de elektriciteitsproductie.

Maar laat ik even terugkomen op de verbazing van de Gazet van Antwerpen ten aanzien van onze houding tegenover Electrabel. Wie ons vorige betoog goed heeft beluisterd, weet dat we ons bij de keuze tussen zuiver intercommunale en gemengd intercommunale elektriciteitsverdelers niet erg gelukkig voelen. We gewagen in dat verband zelfs van een keuze tussen pest en cholera.

Electrabel blijft de slechte naam van Suez-dochter met zich meedragen. En voor ons, nationalist, kan het in zee gaan met deze groep dus nooit een vanzelfsprekendheid zijn. Toch biedt Electrabel de gemeenten het voordeel van het hogere rendement en het grotere nominale winstaandeel.

Daarenboven beschikt Electrabel ook over een aantal Vlaamse ankerpunten, zoals energiecentrales op Vlaamse bodem, tewerkstelling van heel wat Vlaamse werknemers en beroep op Vlaamse know how.

In een open brief hebben we Electrabel laten weten dat we al deze punten in hun voordeel ter beschouwing willen nemen. Ons wantrouwen zal echter pas helemaal wegebben, wanneer Electrabel op een positieve manier te kennen zal geven dat ze haar lot onlosmakelijk met dat van onze Vlaamse gemeenschap wenst te verbinden. Zulks

kan onder meer blijken uit de overdracht van een strategisch kapitaalsaandeel in Vlaamse handen en de opname van uitgesproken Vlamingen in de beheersstructuren.

De moties van het Vlaams Blok en de CVP zijn op zich niet in tegenspraak met elkaar. Toch zullen we de CVP-motie niet goedkeuren, omdat haar gehechtheid aan Electrabel onvoorwaardelijk is. De VLD-amendementen bieden interessante technische verbeteringen, maar komen evenmin aan onze fundamentele bezorgdheid tegemoet.

Voor ons moet Electrabel eerst nog een duidelijk bewijs van Vlaamse burgertrouw leveren.

De voorzitter : Collega's, ik veronderstel dat iedereen nu zijn betoog over alle moties heeft gehouden en dat we nu over elke motie afzonderlijk zullen stemmen. Bij één motie zijn er amendementen ingediend.

Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Malcorps en Bogaert tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Geysels en Beysen gehouden interpellaties tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (Ja)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

114 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
55 leden hebben ja geantwoord ;
59 leden hebben neen geantwoord.

JA hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
Caubergs Jan
Creyelman Frank
De Loor Herman
De Reuse Herman
De Ridder Peter
De Vilder Freddy
Dewinter Filip
Dielens Fred
Dillen Marijke
Dua Vera
Geysels Jos
Goos Johnny
Hostekint Patrick

Voorzitter

Huybrechts Pieter
Kenzeler André
Kuijpers Willy
Lauwers Herman
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Malcorps Johan
Maximus Lydia
Penris Jan
Sannen Ludo
Sauwens Johan
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Strackx Felix
Swennen Guy
Swinnen René
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Van Den Heuvel Ria
Van Dijck Kris
Van Eyken Christian
Van Grembergen Paul
Van Hauthem Joris
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Nieuwkerke André
Van Overmeire Karim
Van Vaerenbergh Etienne
Van Wallendael Tuur
Vandenbroeke Christiaan
Vanvelthoven Peter
Verougstraete Christian
Verrijken Emiel
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert
Wymeersch Frans

NEEN hebben geantwoord :

Avontroodt Yolande
Becq Sonja
Beerden Georges
Beysen Ward
Bril Louis
Browaets Jozef
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Ceysens Patricia
Coens Joachim
Cordeel Marc

De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny
De Meyer Jos
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Demeulenaere Julien
Denys André
Deprez Paul
Desmet Peter
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Doomst Michel
Dumez Paul
Feytons Freddy
Gabriels Jaak
Heeren Veerle
Keulen Marino
Lachaert Patrick
Laverge Jacques
Marsoul Hugo
Matthys Erik
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Platteau Stefaan
Quintelier Leonard
Ramoudt Didier
Sarens Freddy
Schuermans Eddy
Taylor John
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Aperen Arnold
Van Cleuvenbergen Riet
Van der Poorten Mark
Van Hecke Mieke
Van Lindt Sonja
Van Looy Jef
Van Mechelen Dirk
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Vandendriessche Bart
Vanderpoorten Marleen
Vanleenhove Gilbert
Verlinden Mandus
Vermeiren Francis

Dientengevolge neemt het parlement de motie niet aan.

Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Penris en Verrijken tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Geysels en Beysen gehouden interpellaties tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse

Voorzitter

regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

112 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

23 leden hebben ja geantwoord ;

89 leden hebben neen geantwoord.

JA hebben geantwoord :

Aers Wilfried

Bogaert Jean-Marie

Caubergs Jan

Creyelman Frank

De Reuse Herman

Dewinter Filip

Dillen Marijke

Huybrechts Pieter

Kuijpers Willy

Lauwers Herman

Penris Jan

Sauwens Johan

Strackx Felix

Van Dijck Kris

Van Grembergen Paul

Van Hauthem Joris

Van Nieuwenhuysen Luk

Van Overmeire Karim

Van Vaerenbergh Etienne

Vandenbroeke Christiaan

Verougstraete Christian

Verrijken Emiel

Wymeersch Frans

NEEN hebben geantwoord :

Avontroodt Yolande

Becq Sonja

Beerden Georges

Beysen Ward

Bossuyt Gilbert

Bril Louis

Browaeyns Jozef

Candries Herman

Cannaerts Leo

Cardoen Georges

Ceysens Patricia

Coens Joachim

Cordeel Marc

De Groot Etienne

De Gucht Karel

De Loor Herman

De Maght-Aelbrecht Anny

De Meyer Jos

De Ridder Peter

De Roo Johan

De Vilder Freddy

Decaluwé Carl

Delcroix Leo

Demeulenaere Julien

Denys André

Deprez Paul

Desmet Peter

Deswaene Roland

Devolder Jacques

Dielens Fred

Doomst Michel

Dua Vera

Dumez Paul

Feytons Freddy

Geysels Jos

Goos Johnny

Heeren Veerle

Hostekint Patrick

Kenzeler André

Keulen Marino

Lachaert Patrick

Laverge Jacques

Lindekens Kathy

Lisabeth Carlos

Logist Marcel

Maes Jacky

Malcorps Johan

Marsoul Hugo

Matthys Erik

Maximus Lydia

Merckx-Van Goey Trees

Olivier Marc

Platteau Stefaan

Quintelier Leonard

Ramoudt Didier

Sannen Ludo

Sarens Freddy

Schuermans Eddy

Sleeckx Jef

Stassen Jos

Stevaert Steve

Swennen Guy

Swinnen René

Taylor John

Timmermans Jacques

Tobback Bruno

Voorzitter

Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Aperen Arnold
Van Cleuvenbergen Riet
Van Den Heuvel Ria
Van der Poorten Mark
Van Eyken Christian
Van Hecke Mieke
Van Lindt Sonja
Van Looy Jef
Van Mechelen Dirk
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwkerke André
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Wallendael Tuur
Vandendriessche Bart
Vanderpoorten Marleen
Vanleenhove Gilbert
Vanvelthoven Peter
Verlinden Mandus
Vermeiren Francis
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert

Dientengevolge neemt het parlement de motie niet aan.

Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heren Van Rompaey en Taylor tot besluit van de op 26 maart 1996 door de heren Geysels en Beysen gehouden interpellaties tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de participatie van de intercommunales in de elektriciteitssector.

Op deze motie is er een eerste amendement van de heer Denys dat luidt als volgt :

Een punt 3 toevoegen dat luidt als volgt :

"3° een aanbeveling aan de steden en gemeenten te richten waarbij de duurtijd van de overeenkomsten uiterlijk mag lopen tot het jaar 2014, onder de voorwaarde dat de reeds bereikte rendabiliteit voor de lokale besturen en de prijzenstructuur voor de individuele gebruiker kan behouden blijven."

Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het eerste amendement van de heer Denys.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

112 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
72 leden hebben ja geantwoord ;
40 leden hebben neen geantwoord.

JA hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Avontroodt Yolande
Becq Sonja
Beysen Ward
Bril Louis
Browaeyts Jozef
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Caubergs Jan
Ceysens Patricia
Coens Joachim
Cordeel Marc
Creyelman Frank
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny
De Meyer Jos
De Reuse Herman
De Roo Johan
De Schampelaere Mia
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Demeulenaere Julien
Denys André
Deprez Paul
Desmet Peter
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Dewinter Filip
Dillen Marijke
Doomst Michel
Dumez Paul
Feytons Freddy
Heeren Veerle
Huybrechts Pieter
Keulen Marino
Lachaert Patrick
Laverge Jacques
Marsoul Hugo
Matthys Erik
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Penris Jan
Platteau Stefaan
Quintelier Leonard
Ramoudt Didier
Sarens Freddy

Voorzitter

Schuermans Eddy
Strackx Felix
Taylor John
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Aperen Arnold
Van Cleuvenbergen Riet
Van der Poorten Mark
Van Hauthem Joris
Van Hecke Mieke
Van Lindt Sonja
Van Looy Jef
Van Mechelen Dirk
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Overmeire Karim
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Vandendriessche Bart
Vanderpoorten Marleen
Vanleenhove Gilbert
Verlinden Mandus
Vermeiren Francis
Verougstraete Christian
Verrijken Emiel
Wymeersch Frans

NEEN hebben geantwoord :

Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
De Loor Herman
De Ridder Peter
De Vilder Freddy
Dielens Fred
Dua Vera
Geysels Jos
Goos Johnny
Hostekint Patrick
Kenzeler André
Kuijpers Willy
Lauwers Herman
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Malcorps Johan
Maximus Lydia
Sannen Ludo
Sauwens Johan
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Swennen Guy
Swinnen René
Timmermans Jacques

Tobback Bruno
Van Den Heuvel Ria
Van Dijck Kris
Van Eyken Christian
Van Grembergen Paul
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwerkerke André
Van Vaerenbergh Etienne
Van Wallendael Tuur
Vandenbroeke Christiaan
Vanvelthoven Peter
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert

Het amendement is aangenomen.

Op deze motie is er een tweede amendement van de heer Denys dat luidt als volgt :

Een punt 4 toevoegen dat luidt als volgt :

"4° een aanbeveling aan de steden en gemeenten te richten waarbij het sociaal passief bij het einde van de overeenkomst niet mag worden doorgeschoven naar de steden en gemeenten."

Aan de orde is de hoofdelijke stemming over het tweede amendement van de heer Denys.

Zelfde stemming ? (*Ja*)

Dan is het amendement aangenomen.

Wij spreken ons nu uit over de aldus gewijzigde met redenen omklede motie van de heren Van Rompaey en Taylor.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (*Ja*)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

113 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
57 leden hebben ja geantwoord ;
55 leden hebben neen geantwoord ;
1 lid heeft zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Avontroodt Yolande
Becq Sonja
Beerden Georges
Beysen Ward
Bril Louis
Browaeyts Jozef
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges

Voorzitter

Ceysens Patricia
Coens Joachim
Cordeel Marc
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny
De Meyer Jos
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Demeulenaere Julien
Denys André
Deprez Paul
Desmet Peter
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Doomst Michel
Dumez Paul
Feytons Freddy
Heeren Veerle
Keulen Marino
Lachaert Patrick
Laverge Jacques
Marsoul Hugo
Matthys Erik
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Platteau Stefaan
Quintelier Leonard
Ramoudt Didier
Sarens Freddy
Schuermans Eddy
Taylor John
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Aperen Arnold
Van Cleuvenbergen Riet
Van der Poorten Mark
Van Hecke Mieke
Van Lindt Sonja
Van Looy Jef
Van Mechelen Dirk
Van Peel Marc
Vandendriessche Bart
Vanderpoorten Marleen
Vanleenhove Gilbert
Verlinden Mandus
Vermeiren Francis

NEEN hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert

Caubergs Jan
Creyelman Frank
De Loor Herman
De Reuse Herman
De Ridder Peter
De Vilder Freddy
Dewinter Filip
Dielens Fred
Dillen Marijke
Dua Vera
Geysels Jos
Goos Johnny
Hostekint Patrick
Huybrechts Pieter
Kenzeler André
Kuijpers Willy
Lauwers Herman
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Malcorps Johan
Maximus Lydia
Penris Jan
Sannen Ludo
Sauwens Johan
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Strackx Felix
Swennen Guy
Swinnen René
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Van Den Heuvel Ria
Van Dijck Kris
Van Eyken Christian
Van Grembergen Paul
Van Hauthem Joris
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Nieuwkerke André
Van Overmeire Karim
Van Vaerenbergh Etienne
Van Wallendael Tuur
Vandenbroeke Christiaan
Vanvelthoven Peter
Verougstraete Christian
Verrijken Emiel
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert
Wymeersch Frans

Zich ONTHOUDEN heeft :

Van Rompaey Hugo

Voorzitter

Dientengevolge neemt het parlement de aldus gewijzigde met redenen omklede motie aan. Ze zal aan de Vlaamse regering worden overgezonden.

Reden(en) voor onthouding ?

De heer Van Rompaey heeft het woord.

De heer Hugo Van Rompaey : Mijnheer de voorzitter, ik sta inhoudelijk volledig achter deze motie. Ik heb me echter onthouden, om een verklaring te kunnen afleggen. Ik stel vast dat een aantal partijen niet hun steun uitspreken voor het respect voor de gemeentelijke autonomie, de eigenheid van het energiedossier, en de gelijke behandeling van zuivere en gemengde intercommunales. En ik stel vast dat ook de coalitiepartner deze principes niet steunt. De fractievoorzitter heeft gezegd dat de fractie het vertrouwen in deze regering alsnog behoudt. Maar als ik zal vaststellen dat de voogdijminister, tijdens de volgende negentig dagen, inzake ingediende dossiers vanuit de gemengde sector – een sector die betrekking heeft op 80 percent van de gemeenten – de staatsgreep tegen de gemengde intercommunales voortzet, dan zal ik deze regering niet meer steunen.

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heer Johan Malcorps tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Johan Malcorps in commissie gehouden interpellatie tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over het voorkomen van astmatische en allergische aandoeningen, onder meer ten gevolge van de toegenomen luchtvervuiling
– 281 (1995-1996) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van de heer Malcorps tot besluit van de op 21 maart 1996 door de heer Malcorps in commissie gehouden interpellatie tot mevrouw Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over het voorkomen van astmatische en allergische aandoeningen, onder meer ten gevolge van de toegenomen luchtvervuiling.

De heer Bossuyt heeft het woord.

De heer Gilbert Bossuyt : Mijnheer de voorzitter, ik wil een klaar en duidelijk antwoord geven. De SP-fractie ondersteunt het standpunt van de Vlaamse regering, aange-

nomen in verband met de vorige motie. Ten tweede moet ik er aan toevoegen dat, als er hier sprake is van de autonomie van de gemeenten, het ook zo is dat er voor de minste beslissing die de gemeenten treft altijd een vergelijkende studie moet zijn. Voor een zo belangrijk dossier hoeft dit blijkbaar echter niet. Ik vind dat een belangrijk precedent, dat nog veel belangrijker is dan wat zij die beweren de autonomie van de gemeenten te ondersteunen zeggen.

De voorzitter : Mijnheer Bossuyt, ik betreur dat u, niettegenstaande mijn verzoek om het Reglement toe te passen, dat niet doet. Wil u het reglement wijzigen, dan moet u ter zake een voorstel indienen.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, ik wil het kort houden want de gemoederen zijn al danig verhit. Toch zou ik aandacht willen vragen voor deze mijns inziens belangrijke motie. Het aantal gevallen van astma en allergie neemt toe, vooral bij jonge kinderen. De band met verstedelijkte gebieden en met luchtvervuiling is duidelijk gelegd, onder andere in een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie, waar professor Pauwels van de RUG de voorzitter van is. Ik zou willen vragen dat men dit over de fractiegrenzen heen steunt, omdat het belangrijk is dat er onderzoek komt naar de band tussen milieu en meer bepaald luchtvervuiling en gezondheid, zeker bij jonge kinderen. Ten tweede zou men ook de nodige milieumaatregelen moeten nemen om wat dat betreft aan preventie te gaan werken. Ik hoop dus dat het gezond verstand zegeviert en dat deze motie ruim zal worden gesteund.

De voorzitter : We gaan nu over tot de hoofdelijke stemming van de motie van de heer Malcorps.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (Ja)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

116 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

75 leden hebben ja geantwoord ;

17 leden hebben neen geantwoord ;

24 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Becq Sonja

Beerden Georges

Bogaert Jean-Marie

Bossuyt Gilbert

Candries Herman

Cannaerts Leo

Voorzitter

Cardoen Georges
Coens Joachim
De Loor Herman
De Meyer Jos
De Ridder Peter
De Roo Johan
De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Deprez Paul
Desmet Peter
Dielens Fred
Doomst Michel
Dua Vera
Dumez Paul
Geysels Jos
Goos Johnny
Grouwels Brigitte
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Kenzeler André
Kuijpers Willy
Lauwers Herman
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Malcorps Johan
Marsoul Hugo
Matthys Erik
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Platteau Stefaan
Quintelier Leonard
Sannen Ludo
Sarens Freddy
Sauwens Johan
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Cleuvenbergen Riet
Van Den Heuvel Ria
Van der Poorten Mark
Van Dijk Kris
Van Eyken Christian

Van Grembergen Paul
Van Hecke Mieke
Van Looy Jef
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwerkerke André
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Vaerenbergh Etienne
Van Wallendael Tuur
Vandenbossche Walter
Vandenbroeke Christiaan
Vandendriessche Bart
Vanleenhove Gilbert
Vanvelthoven Peter
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert

NEEN hebben geantwoord :

Aers Wilfried
Caubergs Jan
Creyelman Frank
De Reuse Herman
Dewinter Filip
Dillen Marijke
Huybrechts Pieter
Lootens-Stael Dominiek
Penris Jan
Strackx Felix
Van Hauthem Joris
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Overmeire Karim
Van Wallegheem Roeland
Verougstraete Christian
Verrijken Emiel
Wymeersch Frans

Zich ONTHOUDEN HEBBEN :

Avontroodt Yolande
Beysen Ward
Bril Louis
Browaeyts Jozef
Ceysens Patricia
Cordeel Marc
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Maght-Aelbrecht Anny
Demeulenaere Julien
Denys André
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Feytons Freddy
Keulen Marino
Lachaert Patrick
Laverge Jacques

Voorzitter

Ramoudt Didier
Van Aperen Arnold
Van Lindt Sonja
Van Mechelen Dirk
Vanderpoorten Marleen
Verlinden Mandus
Vermeiren Francis

Dientengevolge neemt het parlement de motie aan. Ze zal aan de Vlaamse regering worden overgezonden.

Reden(en) voor onthouding ?

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, ten gronde zijn we niet gekant tegen de doelstelling om iets te doen aan het probleem van de allergieën, maar we stellen vast dat de voorstellen die gedaan worden er voor een deel het gehele energie- en mobiliteitsbeleid bij betrekken. Wij vinden dat dit niet kan naar aanleiding van een motie tot besluit van een interpellatie.

MOTIE VAN AANBEVELING van de heer Marc Van Peel, mevrouw Kathy Lindekens, de heren Herman Lauwers, Marino Keulen en Jos Stassen tot besluit van het op 26 maart 1996 gehouden debat over de beleidsnota Cultuur, gezin en welzijn in Vlaanderen. Werken aan netwerken in een menswaardige samenleving. Beleidsprioriteiten 1995-1999

– 129 (1995-1996) – Nr. 4

Hoofdelijke stemming

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de motie van aanbeveling van de heer Van Peel, mevrouw Lindekens, de heren Lauwers, Keulen en Stassen tot besluit van het op 26 maart 1996 gehouden debat over de beleidsnota Cultuur, gezin en welzijn in Vlaanderen. Werken aan netwerken in een menswaardige samenleving. Beleidsprioriteiten 1995-1999.

De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de voorzitter, in nietszeggendheid is dit een unieke motie, die door iedereen moet worden gesteund, al was het maar omdat wellicht niemand tegen de vermelding kan zijn dat het Vlaams Parlement het belang van een goed cultuurbeleid voor de ontplooiing van de Vlaamse Gemeenschap dient te benadrukken. Van welke strekking men ook is, men kan onmogelijk tegen deze motie zijn.

Niettemin zullen wij met ons slecht karakter deze motie niet goedkeuren, wij zullen ons onthouden, al was het maar omwille van het feit dat sommigen het nodig vinden een dergelijke motie van aanbeveling in te dienen, ondertekend door alle partijen, met uitzondering van het Vlaams Blok. Om dit nogmaals aan te klagen zullen wij ons onthouden.

De voorzitter : De heer Van Peel heeft het woord.

De heer Marc Van Peel : Mijnheer de voorzitter, ik wil de polemiek niet aangaan, maar deze motie is allerm minst nietszeggend. Uit deze motie zijn meer uitvoerige loftuigingen ten overstaan van het gevoerde cultuurbeleid geweest, omdat het een motie over meerderheid en sommige delen van de oppositie heen is. Het belangrijkste en meest kernachtige element van deze motie houdt in dat wij uitdrukkelijk aan het beleid vragen de sectoren van cultuur en welzijn in de behandeling niet teveel met elkaar te vermengen. In het licht van een aantal toekomstige beleidsbeslissingen is dit een belangrijke wenk naar de Vlaamse regering.

De voorzitter : Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? (Ja)

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier het resultaat :

117 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

100 leden hebben ja geantwoord ;

17 leden hebben zich onthouden.

JA hebben geantwoord :

Avontroodt Yolande
Becq Sonja
Beerden Georges
Beysen Ward
Bogaert Jean-Marie
Bossuyt Gilbert
Bril Louis
Browaey s Jozef
Candries Herman
Cannaerts Leo
Cardoen Georges
Ceysens Patricia
Coens Joachim
Cordeel Marc
De Groot Etienne
De Gucht Karel
De Loor Herman
De Maght-Aelbrecht Anny
De Meyer Jos
De Ridder Peter
De Roo Johan

Voorzitter

De Schamphelaere Mia
De Vilder Freddy
Decaluwé Carl
Delcroix Leo
Demeulenaere Julien
Denys André
Deprez Paul
Desmet Peter
Deswaene Roland
Devolder Jacques
Dielens Fred
Doomst Michel
Dua Vera
Dumez Paul
Feytons Freddy
Geysels Jos
Goos Johnny
Grouwels Brigitte
Heeren Veerle
Hostekint Patrick
Kenzeler André
Keulen Marino
Kuijpers Willy
Lachaert Patrick
Lauwers Herman
Laverge Jacques
Lindekens Kathy
Lisabeth Carlos
Logist Marcel
Maes Jacky
Malcorps Johan
Marsoul Hugo
Matthys Erik
Merckx-Van Goey Trees
Olivier Marc
Platteau Stefaan
Quintelier Leonard
Ramoudt Didier
Sannen Ludo
Sarens Freddy
Sauwens Johan
Schuermans Eddy
Sleeckx Jef
Stassen Jos
Stevaert Steve
Swennen Guy
Swinnen René
Taylor John
Timmermans Jacques
Tobback Bruno
Tyberghien-Vandenbussche Maria
Van Aperen Arnold
Van Cleuvenbergen Riet

Van Den Heuvel Ria
Van der Poorten Mark
Van Dijck Kris
Van Eyken Christian
Van Grembergen Paul
Van Hecke Mieke
Van Lindt Sonja
Van Looy Jef
Van Mechelen Dirk
Van Nieuwenborgh Gracienne
Van Nieuwerkerke André
Van Peel Marc
Van Rompaey Hugo
Van Vaerenbergh Etienne
Van Wallendael Tuur
Vandenbossche Walter
Vandenbroeke Christiaan
Vandenbussche Michiel
Vandendriessche Bart
Vanderpoorten Marleen
Vanleenhove Gilbert
Vanvelthoven Peter
Verlinden Mandus
Vermeiren Francis
Verwimp-Sillis Cecile
Voorhamme Robert

Zich ONTHOUDEN hebben :

Aers Wilfried
Caubergs Jan
Creyelman Frank
De Reuse Herman
Dewinter Filip
Dillen Marijke
Huybrechts Pieter
Lootens-Stael Dominiek
Penris Jan
Strackx Felix
Van Hauthem Joris
Van Nieuwenhuysen Luk
Van Overmeire Karim
Van Wallegheem Roeland
Verougstraete Christian
Verrijken Emiel
Wymeersch Frans

Dientengevolge neemt het parlement de motie aan. Ze zal aan de Vlaamse regering worden overgezonden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Ik stel voor het bepalen van datum, uur en agenda voor de volgende plenaire vergadering aan het Bureau en uw voorzitter over te laten.

Geen bezwaar ? (*Instemming*)

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 18.29 uur.*
